

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Mahremiyetin kalmadığı bir dünyada özgürlüğünü kazanmak için
tek yapması gereken ondan vazgeçmekti.

BOS SAYFA SERİSİ

GENESIS GIRL

YARATICI KIZ

JENNIFER BARDSLEY

BOŞ SAYFA SERİSİ

GENESIS GIRL

YARATICI KIZ

JENNIFER BARDSLEY

GENESIS GIRL

Jennifer Bardsley

Çeviren: Elif İrem Güney

Redaksiyon: Mine Karuç

Editör: Mertcan Ermiş

Kapak Uyarlama: Ercan Portakal

Dizgi: Ercan Portakal

1. Baskı: Haziran 2018

ISBN: 978-605-81834-4-5

Yayınevi Sertifika No: 35302

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, Pay Digital Yayıncılık Hizmetleri'ne aittir. Bu eserin tüm hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kısmen veya tamamen, alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 674 85 28

Sertifika No: 34191

Pay Kitap

Beşiktaş Mahallesi Tekstil Kent Caddesi A-5 Blok NO: 16 Esenler-İstanbul

Tel: (0212) 507 10 15

Genel Dağıtım: Pay Kitap'a ait tüm kitapların genel dağıtımını
Genel Kitap Yayın Pazarlama San. ve Tic. Ltd. Şti. tarafından yapılmaktadır.

Genesis Girl

Jennifer Bardsley

Roman

Cilt 1

Çeviren:

Elif İrem Güney

ÖNSÖZ

Bu kitap bir kurgu çalışmasıdır. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünleri ya da imgesel olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölü, gerçek insanlara, iş kurumlarına, olaylara ve yerel mekânlara olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kurgu çalışmasında, dünya markaları ve marka sahiplerinden bahsedilmiştir.

BÖLÜM 1

Doug için, her şey için...

Bacak arasına tekme atmamla flaşın kapanması bir oldu ama artık çok geçti. Virüs çoktan fotoğrafımı çekmişti. O, Fatima'yı çekmeyi hedefliyordu ama ben onu tam zamanında itmiştim. Kasıklarındaki ağrıdan dolayı ızdırap içinde inerken, bacaklarına vurup onu yere devirdim.

Dövmeli yüzüne bakarak, "Kimse benim fotoğrafımı çekemez, seni aptal!" dedim. Kaşının etrafındaki yılan dövmesi bana bir yerlerden tanıdık geliyor ama tam olarak seçemiyordum. Okulun yeraltındaki otoparkındaydık ve parlak ışıklar her şeyi çirkin gösteriyordu. Yere eğildim ve Virüs'ün burnunu betona vurarak, karnının üzerine çevirdim.

Küçüklüğümünden beri, öğretmenlerim Virüsler hakkında beni uyarırlardı. Onlar, hayattaki tek amaçları gizliliği bozmak ve sırları açığa çıkarmak olan pislik paparazzilerdi. Gerçek hayatta onları hiç görmemişim, ta ki bugüne kadar.

Fatima'ya "Bana kemerini ver," dedim. Fatima siyah taytından kemerini çıkartırken, ben de Virüs'ü dizlerimi sırtına dayamış bir vaziyette tutuyordum. İki elimle de elleriyle güreşiyordum. Neyse ki, bu gerizekalının, elleriyle ayaklarını bağlayana kadar güvenlik gelmedi.

Virüs çekiştirilirken "Artık çok da özel değilsin, Vesta!" dedi.

O haklıydı.

İki dakika öncesine kadar bir Vesta rahibesi adayıydım. Bir internet bakiresi. Sanal gerçeklikte dolaşan lakabımın bir görüntüsü yoktu. Ailem hiçbir şeyimi paylaşmamıştı. Her şey en başından beri böyle planlanıyordu. Daha iyi bir hayatım olacağına dair söz vermişlerdi ve bu yüzden gerçek kimliğimi yok edip, beni kısırlaştırmışlardı.

Bir hafta içinde Tabula Rasa'dan mezun oluyorum. Bugüne kadar şirketlerle görüşürken parlama şansım vardı. Tabii şimdi kimse beni istemeyecek.

O aptal, kamerasından çıkan bir flaşla hayatımı mahvetmişti.

"Merak etme," dedi Fatima. "Hala sabun satabilecek bir yüze sahipsin. Seni ilk gördüğüm zaman anlamıştım. Senin en güzel özelliğin cildin ve bu hiç değişmedi."

Güvenlik kapısının sesi Fatima'nın sesini bastırdı ve Tabula Rasa Garajı'na beyaz bir araba girdi. Kapılar kapanırken, gün ışığının bir kısmı benimle alay ediyordu. Bütün hayatım boyunca korunaklı bir kalede yaşadım. Bugün gün ışığında olduğum ve teklifçilerle görüştüğüm ilk gün olacaktı. Ama Virüs her şeyi mahvetti. İçeriye nasıl sızdığını ise asla bilemeyeceğim.

Fatima, biraz daha yüksek sesle "Sen sıradan bir kızsın," dedi. "Modacılar seni istemiyor olsa da orta segment Amerikan şirketleri isteyecektir."

Bunları daha önce de duyduğum için kafamı aşağı yukarı salladım. Herkes baştan çıkarıcı kadın olamaz. Asla Fatima gibi olmayacağım, ama bu tabii ki onu kıskandığım anlamına gelmez. Elimde olanlar temiz bir yüz, yeşil gözler ve kahverengi saçlar. Bu kadarı yeterli zaten ama internette beni düzeltebilecek bir şey yok.

Fatima yine "Merak etme, iyi olacak," dedi.

Ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk.

Bir Vesta rahibesi için temiz bir internet geçmişi en önemli şeydir ve o olmadan ben bir hiçim. Zaten bizi değerli kılan gizemli mahremiyetimizdir.

Sınıfımızda, iki yüz istekli adaydan sadece on mezun adayı kalmıştı. Suçlar genelde kaçınılmazdı; hafızaları eksik, mizaçları kötü ya da en kötüsü, hepsi çirkinleşmişti. Bazen, biri internet üzerinden günah işlediği için atılıyordu.

Geri kalan herkes sağlamdı. Sana her şeyi satabilecek on mükemmel örnek insan.

Kabarık saçları ve cılız yapısına rağmen, Ethan bile sağlam. Mükemmel görmesine rağmen gözlük takıyor, etrafta papyon ve pantolon askısıyla dolaşıyor.

"İnek ama iyi anlamda," dedi öğretmen. "Bu, yüksek teknoloji olacak."

Beau, bir seksen boyunda ve gruptaki diğer tüm erkekleri kaldırabiliyor. Amerika'nın ağzının suyu akacak.

Ve daha sonra yanımda dikilen, koyu renk gözleri, ince ve zarif yapısıyla istediği her moda evine girebilecek olan Fatima var.

Uzun zamandır kozmetik satmayı düşünüyordum. Bu da prestijliydi ve gerçekten bir şansım vardı. Fakat şu an kimse bana bu kadar teklif vermezdi. Açık arttırmaya sadece bir hafta kalmıştı ve ben mahvolmuştum.

Bize doğru yaklaşıp "Blanca?" dedi koyu siyah bir limuzinin kapısını açan kadın. "Bu araba senin için değil. Görüşmende başarılar, Fatima."

Fatima araca binerken bana oldukça üzgün bir şekilde el salladı.

Kadın, "Şu faciayı kontrol altına almanın vakti geldi artık," dedi ve limuzine binip oradan uzaklaştı. Rüzgârdan şişen eteğiyle, otoparkın gölgelerinde ruhani bir varlık gibi görünüyordu. Onu daha önce hiç görmemiştim ama tıpkı öğretmenlerimiz gibi beyaz giyiyordu ve platin rozet takmıştı. Ardından onu takip etmeye başladım.

Tereddütlü bir şekilde yaklaştım. Camlara alışkın değilim. Parlayan reklam panolarıyla çevrilmiş gökyüzünün ufak bir kısmını görebiliyordum. Her çatıda bir reklam vardı ve bu reklamlardaki yüzler tanıdığım yüzlerdi. Vestalar beni bütün stratejik noktalar, arabalar ve kilo verdiren takviyeler yüzünden aşağılıyorlardı.

Kadın, dirseğimin yanında durup, "Sen de bir gün orada olacaksın, Blanca. Hala umut var," dedi.

Bu sefer onu süzdüm ve inceledim. Mavi gözlü, kalp şeklinde bir yüzü olan kırk yaşlarında bir kadındı. Beyaz kıyafetinden dolayı bir Vesta olduğunu biliyordum ama bir türlü anımsayamıyordum onu. Çok ilginç. Bütün Vestaları tanırım, herkes tanır.

Hidrolik kapılar tıslayarak açıldı ve ikimiz de buna bakmak için döndük.

İçeri, beyaz pelerininin girdabıyla Tabula Rasa müdürü girdi.

"Blanca," dedi. "Bir problemin var."

"Evet, Müdür Russell. Çok üzgünüm, Müdür Russell."

"Bunun olmasına nasıl izin verirsin anlayamıyorum."

Elindeki Manipa (Filipinlerin başkenti) dosyasıyla, devasa camlara doğru büyük adımlar attı. Müdür Russell da dâhil olmak üzere, Tabula Rasa'daki hiç kimsenin bilgisayar kullanmaya izni yoktu.

"Bunun olmasına nasıl izin verdiğimi anlayamıyorum demek istiyorsun galiba, Russell."

O an bir darbe bekledim. Hiç kimse Russell'la bu şekilde konuşup, öylece kurtulamazdı. Bunu herkesten daha iyi bilirim. Dişlerini gıcırdattı.

Russell, "Konuştuğumuz gibi güvenlik sorgulanıyor. Lütfen oturun Bayan Lydia," dedi.

Bayan Lydia, keskin bakışlarıyla "Oturmayacağım," dedi. "Blanca'dan özür dileyene kadar oturmayacağım. O daha iyisini hak ediyor ve bunu sen de biliyorsun."

Duyulabilir bir sessizlik oluştu. Müdür Russell göğsündeki altın rozeti tutarak, "Blanca, başına böyle bir şey geldiği için üzgünüm," dedi gözlerine bakmadan.

Bayan Lydia parmaklarını şıklattı.

Müdür Russell boğazını temizledi. Bu sefer bana bakarak tekrar denedi. "Başına böyle bir şey geldiği için üzgünüm. Seni daha iyi korumalıyım. Açık arttırmada seçilebilmen için elimden geleni yapacağım," daha sonra kararlı ve buz gibi duran Bayan Lydia'ya dönerek "Memnun oldunuz mu?" diye sordu.

"Belki," dedi omuz silkerek. "Bakalım, bu dosyada ne var?"

Az bir zaman sonra odanın ortasındaki masaya oturduk. Müdür Russell, şu an internetin her yerine yayılmış olan fotoğrafımı

gösterdi. Gözlerim dolmuştu, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

EN YENİ VESTA'NIN SON GÖRÜNTÜSÜ yazıyordu başlıkta. Daha sonrasında ise uçan tekmem, geriye uçan saçlarım ve öfke için mükemmel bir maske olabilecek yüzüm vardı.

Müdür Russell, "İşte uğraştığımız şey bu," dedi.

Bayan Lydia, dudaklarını birbirine bastırarak "Daha kötüsü de olabilirdi," dedi. Hemen sonra, duvardaki eski bir telefon çalmaya başladı.

"Ee, Russ. Telefonu açmayacak mısın?"

Müdür Russell telefonu açmak için fırladı. "Blanca" ve "fotoğraf" dediğini duyabiliyordum ama hepsi buydu. Geleceğim, telefondaki kişiye fısıldadığı şeylere bağlıydı.

Bayan Lydia, elini bana uzattı. Dokunuşu soğuk, elimi sıkışı sıcaktı. "Benim adım Lydia. Tüm Vesta mezunlarının seçilmiş temsilcisiyim. Tabula Rasa Yönetim Kurulu'nu yönetiyorum."

"Şirketiniz hangisiydi?" diye sordum. Hala onu anımsayamamıştım ama platin rozetini farketmiştim, bu da onun en üst seviye olduğunu gösteriyordu.

"Bir şirketim yoktu. Geyşa oldum."

Tepki vermemeye çalıştım, gerçekten denedim. Ama söylediği şey o kadar şaşırtıcıydı ki, bir anlığına gözlerimi fal taşı gibi açtım. O da bunu farkettiler. "Düşündüğün kadar kötü değil," dedi. "Belki de daha iyi. Vesta olmak için birçok yol vardır ve hepsi de onurludur."

"Tabii ki," dedim. "Vestaliğin Ahlaki Kuralları'nda da bunun doğruluğundan bahsediliyor."

Çoğu Vestalar, Tabula Rasa'dan büyük şirketlere satılarak ayrılıyor. Fakat çok nadir görülen durumlarda, Geyşalar gibi, özel şahıslarla anlaşma yapıyorlar.

Hiç kimse Geyşa olmak istemez. Başka bir insanın zevki için mahremiyetinden vazgeçmek korkunç bir şey. Bir şirkete satılmak, çok daha iyidir. Müdür Russell gürültülü bir şekilde telefonu kapattı. Şişkin göğsünün üzerindeki pelerinini düzeltti.

"Blanca'nın beş teklifçisi var," dedi. "Fotoğraf onları çılgına çevirmiş."

Bayan Lydia, "Güzel," dedi. "Affedildin."

Kiminle konuştu bilmiyordum ama yine de gülümsedim.

Barbelo Nemo, 'Vesta'ları kurduğunda, Beyin Kanseri Epidemisi'nin, insanoğlunu cep telefonlarıyla çürütmesinin üzerinden elli yıl geçmişti. Bluetooth hassas nöronları tarıyordu. Wi-Fi zayıflamış gri maddeyi temizliyordu. Tıp topluluğu neler olduğunu farkedene kadar, milyonlarca insan ölmüştü. Bilim insanları, çözümün akıllı telefonlar olduğunu şiddetle söylüyorlardı fakat Barbelo farklı bir yol ortaya koydu. Neden başka teknoloji tarafından uyarılmış bir sağlık krizi riske atılsın ki? Barbelo, Vestaları ayrı bir şekilde kurdu ve bizi güvende tuttu. Tabula Rasa'da kurşun kaplı duvarların ardında, on sekiz yıllık bir eğitimden sonra, Brethren'e yirmi beş yıllık hizmet. Sayısalı doğal tutmamız gereken dini bir görevimiz var.

Eğer Tabula Rasa olmasaydı, ben de herkes gibi teknoloji bağımlısı olurum. Özel düşüncelerimi tamamen yabancılara dökerdim. Akıllı telefonuma kendimi o kadar kaptırırdım ki, arkadaşlarımla ilgilenmezdim bile. İnsanlarla yüz yüze tanışmadan önce, sadece profillerine bakarak onları yargıladım. İnternet bana alacağım şeyin ya da gideceğim yerin güzel olduğunu söylemediği

sürece hiçbir şey yapmazdım. Akıllı telefonumun, gerçek insanlarla gerçek bir arkadaşlık kurmamı, benden çalmasına izin verirdim. Daha kötüsü, mahvedildiğimi bilmezdim. Sadece bir baytla insanlığımdan vazgeçerdim.

Bir Vesta adayı olarak, bundan uzak tutuldum. Etrafımızda kaos döner ama biz hep sabit kalırız. Biz bağlıyız, biz sır tutarız. Biz dünyaya, daha iyi bir şekilde yaşamının bir yolu olduğunu hatırlatırız. Çünkü biz çok güveniliriz ve halk biz ne satarsak onu alır. Tabii hiç şüphesiz, kurumlar bizi ister.

Virüs fotoğrafımı çalalı yedi gün olmuştu ama açık arttırmaya katılabiliştim. Diğer Tabula Rasa mezunlarıyla birlikte, içi güvenli ve kurşun kaplamalı duvarlarıyla, sahnede otuyordum. Sonuca dakikalar kalmıştı. Sağlığımız, en yüksek takipçiye verilmek üzereydi. Önümüzde, Silikon Vadisi seçkinleri vardı. Çoğu avuç içlerini geriyor, akıllı telefonları çalışmayacak diye korkuyorlardı.

Fatima'yla ellerimiz birbirimizin bacaklarının üstündeydi. Omuzlarımı mükemmel bir duruşla dik tutarken, sırtımdan akan terler, omurgamın kıvrımını takip ediyorlardı. Ayak parmaklarımı siyah deri botların içinde kıvrıyor, baskıyı serbest bırakmaya çalışıyordum.

Tüm eğitimim, bütün varlığım beni şu ana getirmişti. Bu sabah manastırın metal ranzasında uyandım. Birkaç gün içinde, yeni evim olacak olan, sponsozumun sağlayacağı Vesta adresime taşınacağım. Bir şirketi, bir ürünü ve bir yaşam tarzını temsil edeceğim. Dünya, beni yayınlanan fotoğraflarla dikkatlice takip edecek. Şirket beni ne şekilde paylaşmak isterse, o benim yeni kimliğim olacak.

Nerede yiyorum, kiminle çıkıyorum, ne yapıyorum? Bunların hepsi tek bir amaç için, yani şirketimin ürünlerini satması için olacak.

Asla arkadaşlarıma resimlerimi beğenmeleri için yalvarmaya-
cağım. Yabancılar, benim her kelimeme takılı kalacaklar. Ben bir
Vesta olacağım ve milyonlarca insan kim olduğumu önemseyecek.
Hatta daha da iyisi, bir ailem olacak. Bütün eski Vestalar benim akıl
hocalarım olacak. Bütün Amerika'da, baskılardaki, medyadaki ve
açıkhava kampanyalarındaki üretici ailelere katılacağım.

Eğer şanslıysam, şirketin listesinde yaşıma yakın en az bir Ves-
ta olacak. Umarım bir erkek, tercihen daha çok Beau'ya, daha az
Ethan'a benzeyen biri. On sekiz yıldır bir erkek arkadaşımın olma-
sını bekliyorum, yakışıklı olsa iyi olur.

"Fatima" dedi sunucu. En yakın arkadaşım, elimi tuttu ve göz
kırttı. Daha sonra sahneye doğru yürüdü. Her zaman olduğu gibi
çok çekiciydi. Küçüklüğümüzden beri Fatima'nın en yüksek teklif
verilen olacağını biliyordum. Fatima'nın her şeyi satabilecek bir
vücudu var. Aynı zamanda zeki de. Bu onun portföyünde yazacak.

Ama Fatima podyumda Müdür Russell'ın yanında dikilirken,
seyircilerden sadece kâğıt karıştırma sesleri geliyordu. Kafalar
hala öne eğilmiş pankartlar üzerinde duruyordu. Fatima, panikle
dönüp bana baktı.

Kimse teklif vermiyordu.

Beyaz takım giyen bir kadın güçlkle sahneye çıktı, Müdür Rus-
sell'in kolunu tutup kulağına bir şeyler fısıldadı. Bu, Çekicilik ve Ta-
vır'dan Bayan Corina'ydı. Hiç bu kadar bakımlı görmemiştim.

Bayan Corina beni işaret etti ve Müdür Russell da baktı. Uta-
nıyordu.

Seyircilere, "Planlarda ufak tefek değişiklikler oldu," dedi. "Bayan Fatima'ya olan teklifler biraz bekleyecek, Bayan Blanca'ya olan teklifler şimdi başlıyor."

Fatima bana sahnede dik dik baktı. Bir kelime bile söylemeden ne dūřündüğünü anlıyordum. Fatima ana karakter, ben ise figürandım. İnsanların salyasını akıtan oydu, ben değildim. Çekici Corina'nın bize öğrettiği gibi, nazikçe gülümsemeye çalıştım. Ama seyircileri izlemek beni delirtiyordu. Ben öğrencilerin siyah üniformaları ve öğretmenlerin beyaz elbiselerine alışkındım. şimdi ise tek gördüğüm bir renk belirsizliğiydi.

Müdür Russell'in eğitimimle ilgili söylediği şeye odaklanmaya çalıştım.

"şiir, edebiyat, müzik," dedi. "Blanca mükemmel bir pakettir. Yedi farklı sanat dalında çok iyidir, bilim ve teknolojide ise tamamen cahildir. Modern çağ için bir Vesta bakiresi."

Müdür Russell koyu gözlerle bana baktı. Daha sonra seyircilere geri döndü. "Blanca şirketiniz için mükemmel bir yüz. Nevada'da doğup büyüdü ve tam burada, Tabula Rasa'da bakıldı. Öyleyse teklifi beş milyon dolardan başlatalım."

Derin bir nefes. Ellerin kalktığını ve numaraların dalgalandığını görünce sakın kalmakta zorluk çektim ama açık artırmayı ya da gerçekleşmek üzere olan geleceğimi değil, geçmişimi düşünüyordum.

şu ana kadar, Nevada'dan geldiğimi bilmiyordum.

Ailem hala Nevada'da mıydı? Haberleri avuç içlerindekiyle takip ediyorlar mıydı? Hangi ismin benim olduğunu tahmin etmeye çalışıp, satışından kendi paylarına düşecek olanları hevesle tah-

min ediyorlar mıydı? Ailem benim sayemde büyük bir kazanç elde edecekti.

Ama benim sözde ailem önemli değil. Şu an tek önemli olan, teklif savaşıydı. O kadar çok insan bağıırıyordu ki, Müdür Russell stresten bayılacaktı. Alnındaki teri silmek için pelerininin kolunu kullandı.

“Otuz milyon? Otuz bir milyon duyuyor muyum?” diye sordu. Kollarımın karıncalandığını hissettim. Şirketler bir Vesta’ya bu kadar para vermezler. Ama özel kişiler verir.

“Otuz bir buçuk?” diye sordu Müdür Russell sesli bir şekilde. Başka bir el kalktı ve daha sonra başka bir tane daha. “Otuz iki? Otuz ikiye gidiyor. Otuz ikiye gitti. Satıldı,” dedi ve tokmağa vurdu Müdür Russell. “Vesta tarihinde şu ana kadar verilen en büyük teklife, otuz iki milyon dolara Bay Calum McNeal’a satıldı.”

İşte bu şekilde, Geyşa oldum.

Orta yaşlarda bir adamdı. Kulaklarına doğru grileşen, uzunca kahverengi saçları vardı. Çok zor gülümsüyor, patlayacak gibi görünüyordu.

Sonunda beyaz giyiyordum ama bunu haketmediğimi düşünüyordum. Bunun yerine diğer mezun arkadaşlarımla Saflık Havuzu’nun başında dikilirken, kirlenmiş gibi hissediyordum. Elimdeki ışısız mum ağırlık yapıyor, endişeli bir şekilde mumun kenarına dokunuyordum. Benim dışımda herkes bir şirkete satılmıştı. Fatima benimle göz teması bile kurmuyordu.

Müdür Russell, “Bu en özel gecede,” dedi. “Tabula Rasa’nın bir sınıfının daha mezun olmasını kutluyoruz. Sizden önce gelen abileriniz ve ablalarınız sizi rehberlikleriyle çevreledi. Onları görmenden önce varlıklarını hissedebiliyordum. Yaşlı ve tecrübeli Vesta-

lar, daha büyük bir halkada yanımızda duruyorlardı. Birlikte ortak merkezli iki daire oluşturduk. Rüzgârla şişip kaldırımın üzerinde uçuşan beyaz elbiselerimiz, suya yansıyordu.

Müdür, yakınında duran Bayan Lydia'ya dönerek, "Mum lütfen," dedi.

Ay ışığında güzel görünüyordu, kalp şeklindeki yüzü huzurun maskesiydi. Mumu almak için uzandığında elbisesinin kolu dirseğine doğru kaymış, kremciliğine karşın platin rozeti ortaya çıkmıştı. "Işık ışıretisi" dedi. "Biz yakmayan kutsal ateşiz. Sizden önce gelenler Brethren'e sizinle eşlik edecekler."

Hemen sonra alev mumdan muma geçti. Tabula Rasa mezunlarının siyah halkası ufak bir ışıkla aydınlanıyordu. Fatima mumunu benim mumuma doğru eğdiğinde, gülümsemeye çalışıyordu. Açık artırmadan beri tek kelime etmemişti. Benim fiyatım onunkinin iki katıydı ama aramızdaki asıl problemin bu olmadığını biliyordum. Asıl problem, Geyşa olmamdı.

Müdür Russell'ın sesi ciddi idi. "Vestalar karanlık dünyada bir fenerdir. Biz birlikte ayakta duruyoruz. Saf ve kutsal fedakârlıklar için yaşıyoruz."

Yaşlı bir Vesta gümüş bir tepsiyle bir adım öne geldi. Dokuz adet altın rozet mum ışığında parlıyordu. Sadece platin rozet bana aitti. Ben en çok teklif verilemişim.

Bayan Lydia bir altın rozet seçti. "Artık yemin zamanı geldi. Bay Ethan, Vesta sırasını ciddi bir şekilde sürdüreceğine yemin ediyor musun?"

Ethan, bir adım öne çıkarak, "Ediyorum," dedi.

"Vücudunu adayacak mısın? Asla dövme, piercing yaptırmayacağına ve teknoloji kullanmayacağına söz veriyor musun?"

Ethan kolunu uzatarak, "Söz veriyorum," dedi.

Bayan Lydia altın rozeti Ethan'ın bileğine taktı.

Müdür Russell, küçük mavi bir alevle yaklaşarak, "Şimdi de, mühürleme için," dedi.

Bunun için mükemmel bir sessizlik oluştu. Seremoninin en kutsal kısmıydı. Müdür Russell metali ısıttı. Ethan'ın altın rozeti hayatta onu önemli bir noktaya koymuştu. Bütün dünya onun bir Vesta olduğunu bilecekti.

Isıtma sekiz kez daha sürdü, ta ki mezunlardan geriye sadece ben kalana kadar.

Bayan Lydia, platin rozeti aldı ve ışığa doğru tuttu. "Bir Vesta'nın yapabileceği çok şey vardır ama sabit olan, bütün dünyanın bize güveniyor olmasıdır. Bizler, özel yaşamın son gardiyanlarıyız. İtibarımızı yitirdiğimizde, bunu istemiş ve düşünmüşüzdür. Biz, çoğu insan gibi öylece boşvermeyiz. Özel bir şekilde satın alınmak, kendisiyle birlikte kutsal bir davranıştır."

Bayan Lydia bunları söylerken, gözyaşlarım utancımın beraber yanaklarımdan süzülüyordu. Sanki kalbimde bir pencere açılmış, bütün baskıyı dışarı atıyordu. Tekrar neşeli hissediyordum. Ne olursa olsun, bir Vesta olduğum için neşeli ve gururlu hissediyordum.

Ve işte bu benim zamanım. Uğruna yaşadığım şey. Bayan Lydia'nın bileğime platin rozeti taktığı an, hayatımdaki en mutlu andı.

BÖLÜM 2

Bir Vesta Geyşa olarak yeni kimliğim bugün başlıyor. McNeal Malikânesi sanki milyonlarca yıl uzaklıktaydı ve şamdan gibi yanıyordu. Her yerde kameralar vardı ve dehşet vericilerdi. Birisi izliyordu. Tabula Rasa limuzininin koyu camları olması güzel bir şeydi.

Şoför sonunda park etti, yüzümdeki gülümseme sahiciymiş gibi dışarı çıkmam gerekiyordu. Bunu bilmeden önce, yeni evimin eşiğinde dikiliyordum. Önümdeki maun kapı devasaydı. Limuzin çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırdım, kapı açıldı.

İşte alıcım, karşımda duruyordu.

Bay Calum McNeal farkettiğimden daha kısaydı. Beyaz deri botlarımın topukları iki santimetre de olsa gözlerimiz aynı hizadaydı.

Yün pantolon ve gömlek giymişti.

Gözlerinin etrafı kırışık, yüzü güneşten zedelenmiş ama gülümsemesi oldukça kibardı.

“McNeal Malikânesi’ne hoş geldin,” diyerek bir adım geri çekildi ve beni içeri davet etti. Yanından geçerken yeni tıraş olduğunu o yumuşak, odunsu kokudan anladım.

“Elini sıkardım ama,” dedi parmak uçlarını sallayarak. “Dün ameliyat oldum. Bütün parmak çiplerim alındı. Ofiste bir günümü kaybettim ama bu şekilde daha rahat hissedeceğini düşündüm. Artık internetle bir bağlantım olmadığını biliyorsun.”

Ufak bir gülüş attım. En azından fotoğrafımı çekemezdi, o ellerle başka ne yapıyor olursa olsun.

Büyük salon devasaydı. Doğal oyulmuş ahşabın bir hikâyesi vardı. Halılar tavana asılıydı. Kalbimde kocaman bir alev yanıyordu. Bütün oda sıcaktı ve ateş mermer zeminden yayılıyordu.

“Evin güzelmış,” dedim. Gerçekten de öyleydi. Köşelerdeki güvenlik kameraları dışında, evin içindeki her şey büyüleyiciydi. Bay McNeal bakışımı farkettiler.

“Onlar çalışmıyor, iptal edildi. Benim dışımda kimsenin seni görmesi gerekmiyor, en azından şimdilik. Üzgünüm, ama senin gelişin için güçlendirilmesi gereken o kadar çok şey vardı ki, onlara sıra gelemedi. Ama bilmeni isterim ki, bu malikânede gizliliğin tamamen güvende. Bu senin için ne kadar önemliyse, benim için de o kadar önemli. İçerideki kameralar yarın kaldırılacak, ama güvenlik kameraları dışarıda kalacak. Hadi sana biraz etrafı gezdireyim.”

Dirseğini uzattı ve ben de koluna girdim. Önümüzdeki yirmi beş yıl boyunca kaderimi kontrol edecek olan kişiye bu kadar yakın olmam tuhaf hissettirdi.

McNeal beni salona indirdi. "Bütün çalışanlarım en sıkı güvenlik testlerinden geçtiler ve çok güvenilirler."

"Bunu bilmem iyi oldu, Bay McNeal."

"Bana lütfen Cal de."

"Evet, Cal. Tabii ki, Cal."

Antika ve sanat eserleriyle dolu başka bir odaya geçtik. Odaların çoğu sessiz görünüyordu. Muhtemelen çoğu zaman kullanılmıyorlardı. Her pencerenin önünde porselen saksılarda yetiştirilmiş eğrelti otları vardı. Kırmızı halı ayak seslerimi azaltıyordu.

Cal, "Korkarım ev hala tamamen internetten arınmış değil," dedi. "Ev halkını büyük bir yenileme yapmadan internetten mahrum bırakamayız. Tabula Rasa'da kullandığın sistem neredeyse artık kullanılmıyor," dedi ve hemen gözlerini bana çevirdi. "Lütfen beni yanlış anlama, kötü bir şey demek istemedim."

"Sorun yok."

İkinci kattaydık ve bizi yeni kurulmuş metal bir kapı karşıladı.

"Rahat etmeni istiyorum Blanca. Bu kısım tamamen sana ait. Odaların kurşunla kaplandı. İçlerinde elektronik aletler çalışmayacak." Elini cebine attı ve bir anahtar çıkardı.

Sanırım bu tamamen kilitleneceğim kısımdı.

"Benim kendi odam mı?" diye sordum.

"Evet." Ama daha sonra Cal şok edici bir şey yaptı. Anahtarları avcuma koydu. "İstediğin her yere girebilirsin. Umarım burada mutlu olursun." Tekrar kibar bir şekilde gülümsedi.

Ne yapmam ya da ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. İkimiz de sessizce kaldık, elleri hala elimdeydi. Başka bir seçeneğim olmadığını biliyordum.

Bir Vesta Geyşa olarak, bu benim kaderimdi. Cal'ın elli yaşının üzerinde olması bir şeyi değiştirmiyordu.

Bileğinden gelen titreşim sessizliği bozdu.

"Eski çipli saatim," dedi. "Ailem 2030 yılında lise mezuniyetim için hediye etmişti. Bunu bulmaları için etrafta kazı çalışmaları yapmaları gerekti ama yine de çok iyi çalışıyor." Cal mesaja doğru baktı ve kaşlarını çattı. Parmaklarının boğumlarıyla hızlıca bir şeyler yazdı çünkü parmak uçlarındaki bandajlar yüzünden parmaklarıyla yazamıyordu.

"Üzgünüm ama şu an gitmem gerekiyor. İşle ilgili bir sorun var. Akşam yemeğine geldiğimde başlarız." Cal eğildi ve yanağımdan öptü. "Burada olduğun için çok mutluyum. Senin gibi birini uzun zamandır bekliyordum."

Geri dönmesiyle titremeye başladım.

Arkamdaki kapının sürgüsünü takana kadar tam anlamıyla rahat hissedemedim. Cal serbest olduğumu söyledi ama bu bir test de olabilirdi. Burada kalsam iyi olacaktı.

Yeni odam sessizdi. Bir duvarın tamamı, gerçek sayfaları olan eski moda kitaplarla kaplıydı. Diğer duvarda ise, altında avlusu bulunan ve devasa bir taş duvarla çevrili olan pencereler vardı. Üçüncü duvar ise tamamen aynaydı. Odanın köşesinde, kadife örtülü gölgelikli bir yatak vardı. Kapiya kadar uzanan parlak beyaz masa ise, kırtasiye eşyalarıyla donatılmıştı.

Biri her şeyi düşünmüştü.

Seyahat peleriniyi çıkarıp yatağa serdim. Daha sonra yüzümü kumaşa gömerek ben de yattım. Tabula Rasa'nın kokusunu hala alabiliyordum. Herkesten ayrılmış, tanımadığım biri tarafından yorgun düşürülmüştüm. Tanıdıklarımı düşündüğümde gözyaşları-

ma hâkim olamıyordum. Gözyaşlarımı silerken, pelerininim cebinden katlanmış bir kâğıt çıktığını gördüm.

Sevgili Blanca,

Barbelo Nemo'nun da dediği gibi, "Gözlerinle gör, kulaklarınla duy Gelecek olan yönergeleri dinle."

Bunu seninle şimdi paylaşıyorum çünkü Geyşa olmanın en zor yanı sahibinin isteklerini önceden tahmin etmektir.

Ama unutma ki, soruları açığa kavuşturmak sana yardımcı olacaktır.

Vesta eğitimini takip et. Kendini gizli tutarsan her şey güzel olacak.

Şanslısın, benim değerli kızım. Hayatının başarılı ya da başarısız olduğunu kimse bilmeyecek. Hayatın hangi yola girerse girsin, bu senin suçun olmayacak.

Birkaç ay içerisinde gerçekleşecek olan Vesta kurumsal yemeğine davet edileceksin. O zamana kadar bekle.

Bayan Lydia

Elimde Bayan Lydia'nın mektubuyla uyuyakaldım. Beni kutsayan kalp şeklindeki yüzünü ve yeni hayatımı hayal ettim.

Gözlerimi açtım ve güneşin batışını gördüm. Güneşin son ışıkları pencereden dökülürken, toz motifleri havada yüzüyordu. O sırada, aynalı duvarın mumlarla donanmış olduğunu farkettim. Aslında onlar, büyük bir giyinme odasına açılan kapılarmış. Beyazlarla kaplı büyük bir gardırop! En azından elbisemle Vesta yeminlerimi onurlandırabileceğim.

Vestalar bütün renklerden vazgeçmişlerdir. Güven ve saflığın sembolü olan beyazı giyeriz. Eğer Cal beni renkli giydirseydi, söz-

leşmem dolduğunda Tabula Rasa'ya geri dönemezdim ama belki de bu kıyafetler geleceğim için diğer anahtarları taşıyor.

Kıyafetlerin arasından parmaklarımı üzerlerinde gezdirerek geçtim. Her boyda elbise ve etek, tayt ve pantolon vardı. Bütün giysiler özenli bir şekilde ahşap askılara asılıydı. Bu giysiler bana Cal'ın benden ne istediğiyle ilgili hiçbir fikir vermiyordu.

Belki de üstü kapalı imalarımı bunu öğrenmek için daha iyi bir şansım olacaktı.

Çekmeceli dolabımın en üstü sedirle çevrelenmişti. İpek, dantel ve şifonlar lavanta poşetlerine sokulmuştu. Her şey alışık olduğumdan çok daha iyiydi ama yine de hiçbir şey öğrenemedim.

Yatak odamdaki saat çaldı, saat beş olmuştu. Gece için hazırlanma vakti gelmişti.

Yaklaşık bir saat sonra Cal kapımı çaldığında, masamda oturmuş, ipek bir etek, iç gömleği ve kaşmir bir kazak giymiş, on dakikadır Fatima'ya mektup yazmaya çalışıyordum ama doğru kelimeleri bulamıyordum.

Cal, dirseklerinde yamalar bulunan yün bir ceket giymişti. Akşam yemeğine giderken çizimlerle dolu odadan geçiyorduk ve çok gergin görünüyordu.

İkimiz de hiçbir şey söylemedik.

Yemek odasına girmeden önce Cal durdu. Genç bir bayanın olduğu güzel bir çizimin önünde durduk. Benim gibi kahverengi saçları vardı ve çiçeklerle dolu bir alanda yalınayak bir şekilde duruyordu. Boynunda altın bir kolye vardı.

"Karım Sophia," dedi. "İç de dışı da çok güzel bir insandı. Çello ve arp çalardı. Ve o.." Cal cümlesini bitirmeden kendini durdurdu.

“O Şu an yok,” dedi, boğazını temizledi ve yemek odasına doğru ilerledik.

Cal oturmam için sandalyeyi çektiğinde, şakağındaki ter boncuklarını gördüm.

Akşam yemeğı benim alışık olduğum gibi değildi. Balık, sebzeler, parça parça meyveler vardı. Vesta eğitiminde yediğim her lokma emrediliyordu. Tabula Rasa üniformasının taytları affetmezdi.

Artık hasat zamanım gelmiş ve hasat edilmişim. Sahibimin sağladığı her şeyi yemem gerekiyordu. Tabaklarda sosun içine konulmuş dana rosto, altın ekmekler ve sezar salatası vardı. Cal, bolca tereyağı sürülmüş ekmek yiyordu, ben de öyle yedim. Tadı o kadar güzeldi ki, korkumu unuttum. Kendimi yemenin zevkinde kaybettim.

Ama çok zaman geçmeden kim olduğumu ve neden burada olduğumu hatırladım. Ekmeğı masaya bıraktım ve işe koyuldum. Cal’a, olabildiğince güçlü bir şekilde gülümsedim. “Benim için yaptığın her şeye minnettarım. Daha önce hiç kendi odam olmamıştı.”

“Beğendiğine sevindim. Sophia’nın eski dekoratörünü kullandım. Nefis bir zevki var.” Cal şarabından büyük bir yudum aldı. Kadehini masaya koyarken, kadeh gümüş takımlara çarptı ve tıngırtı sesi oldu.

“Sana bir şey göstermem gerek. Bir websitesi göstersem rahatsız olur musun?”

Sessizliğim o kadar kalındı ki, bir bıçakla kesilebilirdi. Çipli saatinde fotoğrafımı sızdıran Veritas Rex bloğunu açtı. Cal’ın saatinin gümüş ekranından kendimi görebiliyordum. Eğer kolunu sağa doğru hareket ettirirse, su bardağıma vuruyormuşum gibi gözükecekti. Bir sürü Vesta’yla alakalı olmayan reklamlar ve önemsiz

şeyler vardı ama benim dikkatimi çeken şey, ekranda kayarak giden simsiyah yıldı. Bu yılanı daha önce görmüştüm. Birinin yüzünde, asfalttan bana bakıyordu.

"İşte fotoğrafımı çeken Virüs buydu!"

"Evet," dedi Cal. "Şu an hapiste."

"Güzel."

"Bu, görüldüğünden daha karışık."

"Nasıl daha karışık olabilirdi? Ben ilgilendiğim sürece bu Virüs ömür boyu saçmalayabilirdi. İki güvenlik görevlisini aştı, Tabula Rasa'ya girdi ve mahremiyetimi çaldı. Hapis bana adalet gibi geliyor."

Cal, ona vurmuşum gibi irkildi. "Bu Virüs benim oğlum."

Tabağımda yiyecek bir şey varmış gibi çatalımı gezdiriyordum. "Üzgünüm," dedim. "Bilmiyordum."

Cal, oğlunun resmi çıkana kadar sayfayı kaydırdı. Tabii ki baktım, zorundaydım.

Virüs deri giyinmiş, dövmeyle kaplı ve motosikletin üstünde oturuyordu. Koyu renkli saçları dik duruyordu.

"Demek bu senin oğlun."

Cal kafasını salladı. "Evet. Kendisine Veritas Rex diyor. 5 yıldır da çok tutulan bir blogger oldu. Ama annesi ve ben, ona Seth adını vermiştik." Sesi birazcık titredi ve daha sonra saatine bastı ve görüntüyü kapattı. Kendine bir kadeh şarap daha koydu ama sürahiyi bana uzatmadı. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. O yüzden gevelemeden hemen söyleyeceğim. Ben seni yem olarak satın aldım."

Yem? Karnımı çok dolu hissettim. Zengin yemek bana yetişiyordu.

Cal terliyordu. Aceleyle konuştu. "Oğlum beş yıldır benimle konuşmuyor. Ama biliyorum ki, sen bu evde yaşadığın sürece onun bu evden uzak kalması imkansız. Seth gibi bir bloggerın bir Vesta'ya bu kadar kolay erişme şansı varken, buna karşı koyacağını sanmıyorum."

Bir şey demeden önce, düşündüm. Cal acele etti.

"Benim kızım olduğunu söyleyeceğiz," dedi. "Seni evlatlık edindiğimi."

"Ama gerçekten beni oğlun için mi istiyorsun?"

"Kesinlikle! Seth'i hayatıma geri getirmeni istiyorum, başka çaresi yok."

Bir Vesta asla bir Virüs'le birlikte olmamalı. Ama Cal'ın ödediği otuz iki milyon dolar öyle demiyordu. Ben de yaşlı bir adam yerine oğluyla oynamayı memnuniyetle isterdim.

"Resmi tekrar göster lütfen," dedim.

Cal, Seth'in fotoğrafını tekrar açtı. Daha yakından incelemek için tabağımın üstünden eğildim.

Seth'in gözleri koyu renkti, Cal'inki gibi değildi. Sanki göz kalemi sürmüş gibi, gözleri simsiyah çerçeveliydi. Çenesinin alt köşesini kesen bir atkısı, kırmızı iple bağlanmış bir kolyesi vardı.

Bu kolyeyi daha önce görmüştüm. Seth'in annesinin portresindeki aslan yüzlü yılan madalyonunun aynısıydı. Yüzündeki ve websitesindeki hayvanın aynısıydı.

"Karına ne oldu?" diye sordum dolaysız bir şekilde.

Cal şarabından uzunca bir yudum daha aldı. "Bizi çok erken terketti," dedi ve hüzünlü hikâyesini anlattı.

Sophia McNeal asla geri dönmeyecekti, bu kadar netti. Ama belki Cal haklıydı. Belki de planı işe yarayacaktı. Çünkü ben Cal'ın

istediği biri olabilirdim, özellikle de kızı. Bayan Lydia bana bu rolü çalıştırmıştı.

Başka şeyler de yapabilirdim. Her ihtimal için çalıştırdım. Üzülebilirdim, iyileşebilirdim, takılabilir ve bırakabilirdim.

Eğer Cal, Seth'i onun hayatına geri getirmek için yem olmamı istiyorsa, bunu yapabilirdim.

Yapamadığım tek şey kendi başıma uyumaktı.

Odam sessiz ve gölgelerle kararmıştı. Kapımın kilitli olduğunu biliyordum ama yine de bir işe yaramıyordu. Ne nefes alma hırıltısı, ne de ayak sesleri vardı.

Kendi tarafıma dönüyor, örtüyü omuzlarıma çekiyordum. Eğer yeterince konsantre olursam, belki hala hayal edebilirdim. Tabula Rasa ranzaları. Eski siyah uyku bluzum. Bayan Corina koridorlarda gezer ve talimatlar verirdi.

"Alnınızı rahatlatın," derdi. "Daha sonra yanaklarınızı, daha sonra da gülümsemenizi." Bayan Corina'nın sesi her zaman tatlıydı. "Geriye doğru uzanın ve yukarıya kaldırılmış gibi hissedene kadar omurgalarınızı düzleştirin. Siz tüm dünyanın üzerindeki gökyüzünde süzülen küçük bulutlarsınız. Ve uysalsınız, mükemmel bir şekilde uysalsınız."

Fatima onunla "uysal" kelimesini çok sıklıkla kullandığı için hep alay ederdi.

"Bayan Corina tam bir salak," derdi. "Neden "sakin" kelimesini kullanmıyor ki?"

Ama şu an Fatima, Ethan, Beau ya da diğerleri hakkında düşünmemeye çalışıyorum. Arkadaşlarımı düşünmek çok zor.

Eğer yeterince sıkı bir şekilde denersen, hala yapabilirim. Sakin olabilirim, uysal olabilirim, kendi kendime uyuyabilirim.

Yalnız olsam da ben hala bir Vesta'yım. Ne olursa olsun, ben hep bir Vesta olacağım.

Mutluluğa ulaşmak için her şeye sahibim.

BÖLÜM 3

Vestalar genelde hapistekilerin çıkmasına yardımcı olmazlar. Ama eğer Cal'ın istediği buysa, yapmak zorundaydım. Cal bu sabah, Müdür Russell'dan, Seth'e yapılan suçlamalara dair evrakları istedi. Tabula Rasa'ya izinsiz olarak, zarar vermek için, girmesiyle ilgili tüm suçlamaların düşürülmesini istiyordu.

Neyse ki, Cal'ın bana verdiği araba oldukça opaktı. Bu iyi bir şey çünkü Tabula Rasa'dan McNeal Malikanesi'ndeki yeni evime gitmem hariç daha önce hiç gün ışığına çıkmamıştım.

Ömrüm boyunca hep güneş ışığını merak etmiştim. Ama genelde bu hayaller, kabustu. Tabula Rasa'da sularımıza, raşitizme yakalanmamamız için D vitamini aşılardı. Böylesi daha iyiydi, dış dünya bir Vesta için tehlikeli. Biri bizi görebilir ve insanlara nerede olduğumuzu söyleyebilir.

Ya da daha kötüsü, resmimizi çekebilirler. Daha sonra diğer herkes gibi biz de "fazla görülmüş" olup, kendi profillerimizi kontrol altında tutamayız çünkü mahremiyetimiz gitmiş olur.

Vesta alıcıları bizim dijital saflığımıza çok para öderler. Cal her türlü önlemi almıştı. Bu limuzinin camları koyu, içi kurşunla kaplanmıştı ve Alan adında onaylanmış bir şoförü vardı.

Alan, "Aramızdaki pencereleri kapalı tuttuğun sürece, tamamıyla kapalı olacaksın. Bay McNeal bana mahremiyetini garantiye almamı söyledi. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa pencereye tıkla, çünkü seni duyamam," dedi.

Ama ben aramızdaki pencereyi kapatmadım. Silikon Vadisi'ne doğru gitmek ve çalıştığın bir şirketin olması çok güzel.

Bütün duyuru panoları da destek vermeyi teklif ediyordu. Her biri tanıdığım bir Vesta'yı gösteriyordu. Beau kollarının arasında Fatima'yla bir kamyonu yaslanmış, Ethan sanki akıllı telefon kullanmayı biliyormuşcasına akıllı duruyordu.

Bir kamyon firması, bir moda evi, bir çip imalatçısı ve hasatımızdaki tek sürpriz bendim. Keşke ben de arkadaşlarım gibi olup normal hissedebilseydim.

Şalım beni boğuyormuş gibi hissediyordum. Boynumdan çıkardım, nefes nefese kalmıştım.

Ne giyeceğime karar vermem uzun zaman aldı. Suçlular için giyinmek okullarda öğretilmiyordu. Sonunda bir fular, kısa ve kolsuz bir bluz, deri ceket ve yüksek topuklu botlarımı giymeye karar vermiştim. Şapka ve gözlüklerimle, tamamen beyaza bürünmüştüm.

Hapishanenin otoparkındaydık. Alan kafasını sallayarak, kapımı açtı ve "Öyleyse iyi şanslar Bayan Blanca," dedi.

Ufak bir gülümsemeyle ışığa doğru ilerledim. Güneş yanaklarıma vuruyordu, sanki yanıyordum. Işık çok keskin ve çok parlaktı! Çok az görebiliyordum. Yolda yürürken biraz tökezledim.

Kir, ter ve umutsuzluk; bölgeye girer girmez kokular saldırmıştı. Halka açık bekleme bölgesinde birkaç insan vardı. Bazılarının dövmenden vücudu görünmüyordu bile. Çoğu telefonlarındaki videoları izliyordu. Geri kalanı ise uyuşturucunun etkisiyle öylece boşluğa bakıyordu.

Ben doğruca özel bölüme gittim çünkü ben gitmeden önce Müdür Russell birkaç kişiyi aramıştı. Oradaki insanları tanıyordu. Gizlilik camıyla korunuyor olmama rağmen, fularımı çıkartmıştım. Ama eski film yıldızları gibi gözlüğümü çıkartmamıştım.

Ama özel kısım sanıldığı kadar mükemmel değildi. Sıradan, orta yaşlarda, yapmaması gereken şeyleri yapan yetkili bir polis memuru vardı. Gişede oturmuş ve avcunun içindeki oyununa, işini yapamayacak kadar dalmıştı. Baş parmağından yayılan ufak bir müzik sesi duyuyordum.

Birkaç dakika sabırla beklememe rağmen, beni umursamadı.
Bu ilk hatasıydı.

Boğazımı temizledim. "Seth McNeal'a olan şikayetimi geri çekmek için buradayım."

"İsim?" dedi avcunun içine basarak. Mor takma kirpikleriyle, her gözeneğinden küstahlık fışkırıyordu.

"Blanca."

"Soyad?"

"Soyadım yok. Ben bir Vestayım."

"Küstahlık yapma," dedi.

Bu da onun ikinci hatasıydı.

Elini kaldırdı ve beni taramaya başladı.

"Beni tarayamazsınız çünkü akıllı telefonum ya da çipim yok," dedim. "Size söyledim, ben bir Vestayım."

Sonunda yukarı baktı. "Yok artık." Taraması başarısızlıkla sonuçlanınca idrak edebildi. "Sen okunamıyorsun!" Kızardı ve beni yakından incelemeye başladı. "Bileğini göster."

Sakin kalmaya çalıştım. İfademi düzelttim ve sol kolumu tutup sıyırdım.

Teknolojiyle kaplanmış elleriyle bileğimi kaldırdı ve platin rozetime dokundu. "Aman Tanrım! Bu gerçekten sensin! Resimdeki Vesta sensin!"

Elimi çektim ve temiz beyaz pantolonuma sürerek elimi temizledim. Eve gittiğimde hizmetçiye çamaşır suyuyla yıkamasını söyleyeceğim. Bu teknoloji bağımlısı asla bana dokunmamalıydı.

Bu da onun üçüncü hatasıydı.

"4-3-8-5-7-2-9"

"Ne?"

"4-3-8-5-7-2-9" dedim tekrar. "Rozet numaran. Hatırlıyorum."

"Rozet numaramı neden biliyorsun ki?"

"Bir sorumluluğum var."

"Anlamadım."

Gözlerinin içine baktım. "Teknoloji kaba olmak için bir bahane değil. Umarım bağımlılığın için yardım alırsın."

"Ne?"

"Önemli olan insanlar, avucun değil. Şimdi lütfen bana Seth McNeal'a olan şikâyeti geri çekmek için gerekli olan şeyleri ver misin?"

Evraklar, formlar, eski moda bir tükenmez kalem. Beni avlamaya çalışıyordu ama yazmayı reddettim. Çabalıyordu ama geç kalmıştı.

Barbelo Nemo, "Teknoloji bağımlıları içten dışa temizlenmeli," diye yazmıştı. "Vestaların görevi yanlışların intikamını almaktır. Özellikle onurumuza saldırıldığında." Eve gidince Müdür Russell'a bir mektup yazacağım ve ona Memur 4385729'un benimle ilgilenmediğini, bana "küstah" dediğini ve izinsiz dokunduğunu söyleyeceğim. Bunları bilmek isteyecektir.

Ama şu an odaklanmam gerekiyor.

Hapishane hücrelerine götüren diğer memur ise oldukça iyiydi.

"Burada kameralar yok, Bayan Vesta. Ve duvarlar kurşunla kaplı. Yani güvendesiniz." Durdu utangaç bir şekilde gülümsedi. "Daha önce hiçbir Vesta'yla tanışmamıştım. Annem bana onların insanları kutsadığını söylemişti. Bu doğru mu?"

"Evet," dedim ve güldüm. "Kutsanmak ister misin?"

"Eğer sizin için sorun olmazsa," dedi.

"Tabii ki olmaz. Adın ne?"

"Stanley Fracis."

Hapishane hücrelerinin kapısında duruyorduk.

Oda gri ve eskiydi.

Stanley'in yüzüne baktım. "Stanley Francis, zor bir yolun var, kendin olman zor. Ama yapabileceğini biliyorum. Mutluluğa ulaşmak için her şeye sahipsin."

Rozetimi kalbime doğru getirdim ve tamamlandı.

Gözlerinde yaşlarla, "Teşekkür ederim," dedi.

Görmemiş gibi yaptım. "Hadi seni oraya götüreyim," dedi.

"Eğer senin için sorun olmazsa, hala içerideyken Virüs'le birkaç dakika konuşmak istiyorum."

"Tabii, Bayan Vesta. Ben biraz uzakta bekleyeceğim. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa bana söyleyin."

Yuhlamaların arasında yürüyordum. Yanından geçtiğim her pislik bağılıyor ve kakhaha atıyordu. Cal, oğlunun etrafı suçlularla çevrili olduğu için çok üzülüyordu ama ben bunu düzeltmeye gelmiştim. Varlığım mahkûmlara acı çektirecekti. Şalımın düşmesine ve tenimin görünmesine izin verdim.

"Seninle işim bittikten sonra beyaz giymene gerek kalmayacak bebeğim."

"Nimetlerinden biraz bana da getir tatlım."

"Gizliliğin anlamını bir tek sen biliyorsun sandın."

Hiçbir şey söylemeyen, beni farketmeyen tek mahkum Seth'ti. Hüccresinin önünde durduğumda, hala yerde yatıyordu.

Eğildim ve yere oturmadan kollarımı bacaklarıma sardım. "Veritas Rex?"

"Kim soruyor?" diye mırıldandı. Ama beni görünce, hemen toparlanıp kalktı ve oturdu. "Hadi canım, bu sensin!"

"Evet. Ve sen de benim fotoğrafımı çeken Virüssün."

İkimiz de bir şey söylemedik. Babasına benziyor mu diye yüzüne baktım ama tamamen annesine benziyordu.

Kaslı kolları turuncu tulumuna hapsedilmişti. Dövmelerine bakmamaya çalıştım. Bana yavaşça gülümserken, ağzının açılışının Cal'a benzediğini farkettim. Ama gülümsemesi sert bir hal aldığından, benzerlik gitmişti.

"Burada ne işin var Vesta? Zevkle seyretmeye mi geldin?"

"Hayır, aslında seni serbest bırakmaya geldim."

"Evet, kesinlikle."

"Hayır, gerçekten," dedim. "Bunun için buradayım."

"Öyleyse neden hala içerideyim?"

"Çünkü ilk önce seninle konuşmak istedim."

Yumruğunu sıkı ve bana baktı. "Hala bir Vesta mısın? O fotoğraf seni oradan attırdı mı?"

Manşetimi görebilmesi için bileğimi kaldırdım.

"En çok istenilen, hı? Sanırım bana teşekkür etmek için buradasın." Hain bir şekilde güldü. Gözünde tahrik edici bir kıvılcım vardı.

"Çektiğin fotoğraf başıma gelen en güzel şey oldu," dedim.

"Öyle mi? Hangi şirkete ruhunu sattın?"

Derin bir nefes aldım. Eğer Seth beni telaşlandırır, her şey biterdi.

"Vestalar ruhlarını satmazlar." Can sıkıcı görünmek istemedim. Onun yerine, başka bir taktik geliştirdim. "Vestalar her zaman şirketler tarafından alınmazlar."

Bu, onun ilgisini çekti.

"Yani, Geyşa mı oldun?"

Kafamı salladım ve uzağa baktım, yanaklarım yanıyordu. İnsanlar Geyşalar hakkında neler söylerler bilirim, ama önemli değildi.

Şimdi onun dikkatini çekmiştim. Artık eğlence başlayabilirdi.

"Düşündüğümde daha iyi. Bana karşı çok tatlı, kibar ve düşünceli. Bu kadar mutlu olacağımı tahmin etmemiştim."

"Yaşlı bir adam seni alıyor, buna nasıl mutlu olabiliyorsun?"

Parmaklıkları kavradım ve yüzüm Seth'e oldukça yakındı. O da eğildi, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

"Birini sanki bütün hayatın boyunca tanıyormuşsun gibi hissederken yaşın bir önemi var mı? Beni görülmüş ve duyulmuşum gibi hissettiriyor. En önemli şey, bu."

"Sadece bir Vesta böyle saçma bir şey söyleyebilir," dedi ama hala uzaklaşmamıştı. Parmaklarını parmaklarımın altındaki yere

koydu, daha da yakın olduk. Bakışlarını üstümde, gözlerimde ve ağzımda hissediyordum.

“Seni serbest bırakmak için buradayım, Rex. Bu adil görünüyor. Sen beni en mutlu Vesta yaptın. Bu yüzden sana teşekkür etmem ve her şeyi adil kılmam gerekiyor.” Geri çekildim ve botlarımın beyaz uçlarına baktım. Bir sonraki kısım kritikti. En önemli kısım. “Sadece bir şey var,” diye fısıldadım. Parmağımızı ikimizin arasında salladım. “Bu bizim sırrımız olmak zorunda.”

“Neden?”

“Alıcım burada olduğumu bilmiyor.”

“Ona söylemedin mi?”

Kafamı salladım. “Beni affeder miydi bilmiyorum. Yani, anlaştık mı? Bunu tüm dünyaya karşı bloğuna yazmayacağını bilmek zorundayım.”

“Ama gerçek kimseyi incitmez,” diye itiraz etti.

“Tamamen gizli,” diye ısrar ettim. “Kabul et ya da burada kal.”

Seth bana baktı. Hasta ya da acı çekiyormuş gibi yüzünde garip bir pırıltı vardı.

Teknoloji manyağı geçiş ücretini istiyordu. “Bir gerçeği saklayamam,” dedi.

Ben de gitmek için ayağa kalktım ve “İlgilenmiyorsan, hoşçakal,” dedim.

“Bekle!” diye bağırdı arkamdan.

Neredeyse kapıya gelmiştim. Diğer mahkûmlar bana teklifler sunuyordu.

“Söz veriyorum,” diye bağırdı Seth.

Duymamış gibi yaptım.

“Blanca, bekle!”

Sonunda, durdum.

Etrafımdaki pislikler adımları duydukları için köpürmeye başladılar. Asıl düşündüğüm nokta, Seth'in adımları nasıl öğrendiğiydi. Uzaklaştığından beri hapsedilmişti. Adımın Blanca olduğunu nereden biliyordu? Bu bilgi benim satışımıdan sonra verilmişti. Şu an adımları dünyadaki bütün duyuru panolarında yazıyordu ama Seth hapisteydi.

Geri döndüm ve Seth'in hücreğine doğru yürüdüm. Bu sefer, onun hisasına doğru eğilmedim. "Adımı nasıl öğrendin, Rex?"

Seth ayağa kalktı ve bana doğru baktı. Babasından çok daha uzundu. Ellerini kaldırdı ve parmaklarını gösterdi. "Ben bir Virüsüm tatlım. Sıradan koruma önlemleri önüme geçemez."

"Öyleyse neden bütün bir aydır buradasın?"

Şimdi kızarma sırası Seth'teydi. Onun yarasına basmış olmalıydım. *Bunu gelecekte mutlaka hatırlayacağım.*

"Senin ve diğer Vesta'nın konuşmasını duydum," dedi. "Fotoğrafını çekmeden önce."

"Yani sadece bir hırsız değil, aynı zamanda sinsisin de."

"Üzgünüm."

Hiçbir şey söylemedim. Söylemem de gerekmiyordu zaten. Ona yardım edip etmeyeceğimi anlaması için sessizliğe gömüldüm. İğrenç biri olmanın sonuçlarının olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Sonunda, Seth o çirkin ve sakat parmaklarından birini ikimizin arasında salladı.

"Gizli," dedi. "Bunu kimseye söylemeyeceğim."

"Benim hakkımdaki hiçbir şeyi," diye düzelttim. "Bu konuda tamamen katıyım."

"Tamam."

“Yemin et.”

Seth annesinin aslan yüzü kobra olan kolyesini kaldırdı ve onu öptü. “Söz veriyorum,” dedi.

Ben de salak gibi, ona inandım.

Şehre giderken Seth’in elleri titriyordu. Yapışkan ve kötü bir koku vardı ve benden gelmiyordu. Yanımda oturan teknoloji bağımlısı, büyük ihtimalle birkaç gündür duş almayan Seth’ten geliyordu. Alan kurşun kaplı bölmeyi çoktan kapatmıştı, tamamen kapalıydık.

“Piller bitti,” diye mırıldandı Seth. “Bazı sebeplerden dolayı şarj edemedim. Bir dakikalığına kenara çekemez miyiz?” Fazla tutarsızdı. “Anasayfama bakmam lazım ve—”

“Hayır,” diye böldüm. “Uzun zamandır yokum.”

“Neredeyse ömür boyu olacak.” Parmaklarını telefonunda hareket ettiriyordu. “Favorilerimi görmem lazım.”

“Derin bir nefes almalıyım.” Ama acı çektiğini göz ardı edemiyordum.

Manşetime baktım. Benim bomboş kollarım Seth’in dövme duvarı pazılarına çok zıttı. Bazen fiziksel rahatlık işe yarar, o yüzden ben de Seth’in ellerini tuttum. Titremesi bana geçti. Bu teknoloji manyağıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu ama acı çeken birini nasıl rahatlatmam gerektiğini biliyordum. 14. yaşımıza girip ameliyatlarımızı olduğumuzda, Fatima haftalarca kendine gelememişti. Her gece odamızda, üstümdeki ranzada ağlamasını duyardım. Yanına çıkar ve yastığına başımı koyardım.

“İyi olacak,” derdim. Ama Fatima hep hıçkırıklara boğulurdu.

“Asla çocuğum olmayacak,” “asla bir anne olamayacağım,” diye ağlardı.

"Bu doğru değil," diye fısıldardım. "Satıldığımızda, şirket sana bir aile sağlayacak. Ve bir gün onlar senin için bir Vesta alacaklar ve sen de Vesta-Anne olacaksın."

"Bir gence anne olacağım, bir bebeğe değil."

Ne söyleyeceğimi bilemezdim.

"Kendi iyiliğimiz için sterilizasyon" diyordu Barbelo Nemo ama Fatima bunu umursamıyordu. Bileklerimizi birleştirdik ve Vesta yeminini söyledik.

"Fatima, zor bir yolun var. Birçok yönden kendin olman zor. Ama yapabileceğini biliyorum. Mutluluğa ulaşmak için her şeye sahipsin."

Kutsama Seth'te de işe yarar mıydı bilmiyorum.

"Beni bir köşede indiremez misin?" diye yalvardı.

"Böylelikle internete girebilirsin, değil mi? Benimle arabada beş dakika daha geçirmek yerine telefonunu şarj edecek kadar umutsuzsun."

Seth ellerimdeki parmaklarını bağladı. Koluma değen terli kolunu hissedebiliyordum.

Sır dolu gözlerle bana bakıyordu. "Lütfen Blanca. Sitemde neler olup bittiğine bakmak istiyorum. Favorilerimi görmem gerek."

Israrını kırmak istedim, ama yapamadım. "İyi. Ben McNeal malikanesinde olacağım. Call beni özleyecektir."

Boştaki elimi şoförle aramızdaki cama uzatırken Seth beni durdurdu.

Boynundaki kaslar çıkmış, burnundan derin nefes alıp veriyordu.

"Cal kim?" dedi sesi yükselerek.

"Alıcım, Calum McNeal. Sorun nedir, Rex?"

Ona "Rex" yerine "Seth" dememek için çok dikkat ediyordum.

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Bana bakıyor, her zerremini inceliyor, yeşil gözlerimin içindeki sarı kısma bakıyordu. Kendimi boynumdaki şalı çıkarıp tamamen onunla kaplanmamak için zor tutuyordum.

"Calum McNeal tarafından mı satın alındın?"

"Seçildim," diye düzelttim. Hala el ele tutuşuyorduk. Bırakmak istiyordum ama o çok güçlüydü.

"Ve mutlusun?"

"Düşündüğümünden ve olabileceğimden daha mutluyum," dedim gülerek.

Geriye doğru yaslandı. Titremesi geçmişti ama nabzını parmak uçlarından hissedebiliyordum.

İşte şimdi vidayı çevirmek için mükemmel bir zamandı.

"Cal inanılmaz," dedim. "O çok kibar, cömert ve özenli. Beni bir prenses gibi hissettiriyor." Seth'e doğru yaklaştım, eğildim ve kulağına fısıldadım. "Teşekkür ederim, ben mutlu bir kadınıyım."

Araba bir köşede durdu ama Seth hala aynı duruyordu. Döndü ve kibarlıkla dolu gözleriyle bana baktı.

"Dikkatli ol," dedi. "Dünya Vestalar için yapılmadı."

"Dünyanın bir parçası olmak istemiyorum. Cal ihtiyacım olan her şeyi bana sağlıyor."

Seth güçlükle yutkundu. "Dediğim gibi, dikkatli ol." Gitmeden önce uzun süre boyunca elimi tuttu.

"Teşekkür ederim," dedi Cal ona bütün hikayeyi anlatınca. "Ne kadar zor olduğunu biliyorum." Yemek odasında, rahat bir akşam yemeği yiyorduk ikimiz.

"Daha önce teknoloji bağımlılarıyla hiç bu kadar yakın olmamıştım," dedim. "Seth ve bölge polis memuru telefonları olmadan zar zor bir şeyler yapabiliyorlar."

Cal güldü. "Artık dünya böyle ilerliyor. Herkes teknoloji bağımlısı."

"Sen değilsin!"

"Tabii ki öyleyim. Sadece bir Virüs kadar kötü değilim."

"Bu doğru değil. Artık senin bir telefonun yok."

"Ama tamamen çipli saatime bağıyım. İnternet olmazsa, şirketim batar."

Yemeğime bir bıçak attım. Nane sosu berbattı.

"Yine de Seth gibi değilsin," dedim. "Çipli saatine rağmen." Yaşamak için insanların hayatlarını mahvediyor. Kirliyi kazıyor. Sırları yayıyor. Veritas Rex hayatımda gördüğüm en kirli sanal gazete."

"Kaç tane sanal gazete gördün?"

Daha fazla sebze kestim. "Sadece bu. Ama hepsiyle ilgili bir şeyler ders kitaplarımda okudum."

Cal güldü, ağzının köşesi seyirdi. "Ders kitapları? Basılı sayfalar dünün haberleridir. İşte bu yüzden Seth gibi Virüsler çok başarılı. Onlar hikayelerin ön kısmındalar. Evet bazen fazla ileri gidiyorlar, kuralları çiğniyorlar ama insanların önemsedığı bilgileri paylaşıyorlar.

"Daha çok, onları ilgilendirmeyen bilgileri çalışıyorlar."

"Bazen, evet."

"Virüsler insanları incitiyorlar," dedim. "Bazıları fazla sert!"

"Seth değil. Hikaye alabilmek için kimseye saldırmaz."

"Fiziksel şiddet birini incitmenin tek yolu değildir. Virüsler insanları incitir ve onları savunduğuna inanamıyorum."

“Onları savunmuyorum, sadece bir noktayı aydınlatıyorum. Virüslerin yaptığı şey siyah ve beyaz değildir. Birçok bakımdan, onlar kamu çalışanları. Bilgiyi açığa kavuşturuyorlar. Ve tamamen yanlış bir şey yapmış olsa da, Seth hala benim oğlum. Virüs olsa da olmasa da, o her zaman benim etimden ve kanımdan olacak.”

Derin bir nefes aldım. Umarım Cal’ı kırmamışımdır. Alıcımı tartışmamam gerektiğini biliyordum. Neyse ki, Müdür Russell burada değil ve ihlalime tanık olmuyor. Eğitimimi hatırladığımda, ürperiyorum.

Emin olmalıyım. Cal’a güvenebilir miyim? Ne istediğini öğrenmek için güvenebilir miyim?

“Tekrar bir baba olmak istiyorsun,” dedim. “Ama sadece Seth’e, değil mi? Baştan başlamak istemiyorsun.” Açıklamak hiçbir zaman incitmez.

Cal kaşlarını kaldırdı ve çattı. “Hayır,” dedi. “Seth için ikinci bir şans istiyorum, o kadar. Benden nefret eden bir çocuk yeterli.”

Peki, öyleyse. Şimdi Cal’ı önemli hissettirme zamanı. Barbelo Nemo böyle söylerdi. “Eğer biri tarafından kontrol edilmek yerine o kişiyi kontrol etmek istiyorsan, ona duymak istediklerini söyle.”

“Öyleyse kendini kötü bir baba olarak görmekten vazgeç,” dedim. “Ve kendini oğlunu hayatına tekrar sokmak için çabalayan iyi biri olarak görmeye başla.”

Cal hiçbir şey demedi. Yemeğine bakıyordu.

“Büyük bir jest,” diye devam ettim. “Seth’e, oğlunu geri kazanmak için her şeyi yapabilen bir baba olduğunu gösteriyorsun. Seth buna nasıl hayır diyebilir?”

“Bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?”

“Tabii ki yarayacak. Eğer sen iyi bir baba olmak istiyorsan, bunu ben de isterim. Bunu gerçekleştireceğim.”

Bunu söyledim çünkü zorundaydım ama bu kadar şeyin içinde ben nereye sığacaktım onu bilmiyorum. Cal Seth’e baba olmak istiyor. Bana değil. Bunların hepsi bittiğinde ne olacak? Cal benim Seth’e yem olmamı mı, yoksa Seth’le olmamı mı istiyor? Ve bunun da sonrasında, Seth beni isteyecek mi?

“Yarın akşamın işe yarayacağını düşünüyor musun?” diye sordu Cal. “McNeal Güneş Enerjisi Şirketleri Yönetim Kurulunu, adına düzenlenen bir partiye çağırırsam gelirler. Ya Seth? Daha önce hiç gelme gayretinde bulunmadı.”

Platin rozetime vurarak, “Gelecek,” dedim. Sahte bir özgüvene bürünmüştüm ama bunu hakediyor muydum bilmiyorum.

Cal peçetesini katlarken, “Umarım,” dedi. “Bunun üzerine hesaplamalar yapıyorum.”

BÖLÜM 4

İpeğe büründüm ve göğsümü elmaslarla kapladım. Evin her yerinde yanan şömineler olmasına rağmen, kollarım buz gibiydi. Omzuna eğildim ve bileğimi koluna doladım. Yün ceketini kaşıntıyordu ama sıcaktı.

Cal, merdivenlerden indiğimiz sırada "Bu kadar gergin olacağımı tahmin etmemiştim," dedi. Büyük salonu yöneticiler kaplamıştı. McNeal Güneş Enerjisi Şirketleri Yönetim Kurulu her adımımı dikkatle izliyordu.

"İyi olacaksın." Güven verici bir şekilde konuşmaya çalışıyordum ama bu kadar yabancıya alışkın değildim. Görünmeyen kelebekler karnıma vuruyordu. O saniyede, payetli bluzu olan, siyah saçları arkadan sıkıca toplanmış ve boynunda "fleur-de-lis" dövmesi olan yaşlı bir bayan karşıladı.

Cal kulağıma "Nancy Robinson geliyor, avukatım. Tavırlarına al-dırma. Biraz serttir ve bütün kurul onun fikirlerine oldukça önem verir," diye fısıldadı.

"Cal, hayatım!" diye coşkulu bir şekilde bağırdı Nancy. "Davetiye-yi aldığım andan itibaren gelmek için can atıyorum." Cal öpsün diye elini kaldırıp ona doğru uzattı ve o da öptü.

"Nancy, seni yeni kızım Blanca'yla tanıştırmak istiyorum."

"Kızın?" dedi dövme kaşlarını kaldırarak. "Ona öyle mi hitap ediyorsun?"

"Evet" dedi Cal.

Nancy, "Nasıl... Bekleliyordum," dedi. Rahatsız edici bir durak-sama oldu. Diğer misafirler de bilgiye aç bir şekilde halkaya katıldı.

Cal'a hiçbir şey söylemek zorunda olmadığını söylemek istiyordum. Bu onun özel işi. Ama Cal bir Vesta değil, bu yüzden konuş-maya devam etti. "Karım Sophia, Vestalara hayrandı."

Nancy yapmacık bir gülüş attı ve dişleri parıldadı. "Sophia mükemmel bir insandı," dedi. "Gerçek bir dahiydi."

Cal'ın kolunu dirseğimde hissettim.

"Bu konuda tartışmayacağım. Karım Stanford'un gelmiş geçmiş en iyi antropoloğuydu. Vestalar onu büyülüyordu adeta. Sophia tezini Barbelo Nemo üzerine yazdı."

Nancy, parıldayan düz yüzüyle, "Şu şarlatan," dedi.

"O şarlatan değil!" dedim.

Kalabalığın arkasından biri, "Konuşuyor!" dedi.

Cal koluma doğru yaklaştı ve sıvazladı.

"Sophia, Barbelo Nemo'dan ilham alıyordu."

"Kırk beş yılda bu kadar güçlü bir şey yaratması onu çok etkiledi."

"Artık elli," diye düzelttim.

Nancy, "Barbelo Nemo'ya ne oldu?" diye sordu. Gri ipek eteği etrafında dönüyordu.

"Bu özel bir şey," dedim. Barbelo Plemora'ya gitti. Şu an hangi konumda olduğu bilinmiyor. Ama bu kimseyi ilgilendirmiyor.

Nancy, "Yani bilmiyor musun ya da söyleyemiyor musun?" diye sordu.

Herkesin beni izlemesiyle ateş omurgamda karıncalanıyordu. Bu yabancılar benden bilgi almak için ölüyordu ama Brethrenime ihanet edemezdim. O yüzden sakın bir şekilde gülümsedim.

Cal boğazını temizledi. "Gizem, Sophia'yı çok etkiledi. Bilinmeyenini bilmek istiyordu. Vesta sırları onu büyüledi. Bu yüzden, Blanca'nın fotoğrafının seçiminden önce olumsuz bir ilgi toplaması, Sophia'yı endişelendirirdi, biliyordum. Sorumluluk hissedirdi. Bir şey yapmak isterdi."

Biri, "Çünkü fotoğrafı çeken Seth'ti, değil mi?" diye sordu.

"O zaman bu doğru?" dedi başka biri. "Veritas Rex Seth değil mi?"

Nancy elini kaldırıp, "Lütfen," dedi. "Bunu herkes uzun zamandır biliyor."

Cal, "Evet," diye doğruladı. "Bu çok ayrıcalıklı ve gizli bir bilgi değil."

Nancy, "Seth'in fotoğrafı gerçek bir kaosa sebep oldu," dedi. "Her şeyi karıştırdı."

Cal kafasını salladı. "Seth'in genç bir Vesta'nın hayatını mahvetmesine izin veremezdim. Sophia bunu istemezdi."

İçime doğru çekildim. Cal ne düşünürse düşünsün, hayatım mahvolmazdı.

"Bir Vesta'nın birçok yolu vardır ve onlar onurludurlar."

Nancy bana doğru baktı. "Haberlerde senden sonra birkaç adamın olduğu yazıyordu." Cildimin soğuduğunu hissediyordum. "Es-

tetik ameliyatlı, Koreli bir adam, Florida'dan devremülk milyoneri ve birkaç yıl önce stajyeri yüzünden başı belaya girmiş bir senatör."

Söylediklerinin beni etkilediğini anladığında, Nancy'nin gözlerindeki hazzı gördüm. Sakin kalmakta çok zorlandım.

Cal, "Her şeye rağmen, yeni bir kızım var," dedi.

Diğer misafirler artık bana bakmıyordu. Hepsinin gözü Nancy'de, vereceği tepkiyi bekliyorlardı. Bu bekleyiş sonsuz görünüyordu.

Nancy son olarak, "Mükemmel," dedi. "İkiniz için de çok mutlu oldum." Daha sonra Nancy kolunu omzuma attı ve "McNeal Güneş Enerjisi ailesine hoşgeldin, hayatım!" dedi.

Kendimi geri çekerek, "Teşekkürler," dedim.

Sonrasında, herkes fotoğrafımı çekmek istedi. Çoğu insan bütün hayatını yaşamış ama hiçbir Vesta'yla tanışmamıştı. Ama Cal, onlara izin vermedi.

"Vesta kültürünün bir parçası da fotoğraflanmamaktır," diye açıkladı. "Bir ürün satmak için çekilmediği süreç."

Vestalar dualarını serbestçe verirdi, resimlerini değil. Gizlilikleri şirketlerine aittir. Ya da benim durumumda, Cal'a. Ama o da benim fotoğrafımın çekilmesini istememişti. Bu her şeyi mahvederdi.

Biri, "McNeal Güneş Sisteminin yeni yüzü sen misin?" diye sordu.

Kafamı sallayarak "Hayır," dedim.

Cal, "Blanca'nın normal bir hayatı olmasını istiyorum," dedi. "Yapması gereken hiçbir şey yok," diye yalan söyledi.

Ve parti devam etti. Karides yiyor, su içiyor ve çilek tadıyordum. Cal beni odaya götürürken el salladım. Konuşmak için burada değildim.

Yem olarak buradaydım.

Onu görmeden önce bakışlarını hissettim. Odaya girdiğinde büyük bir sessizlik oluştu. Büyük ihtimalle Cal ve ben hariç kimse Seth'in gelmesini beklemiyordu.

Siyah takım elbisesiyle, ateşin yanında duruyordu. Tertemizdi. Sanki birkaç gün önce arabada yanımda oturan kişi değil de, başka biriydi. Saçları geriye doğru jölenlenmiş, kolalı beyaz yakasından dövmeleri fışkırıyordu. Sıradan görünmeye çalışır gibi elleri cebindeydi ama yüzü demir gibiydi.

Yalan söyleyemeyeceğim. Büyülenmişim.

Sanki Seth'i ilk defa görüyormuş gibiydim.

Göz alıcıydı.

Işık hızıyla hormonlarımı dizginlemeye çalıştım. Seth, Tabula Rasa'da birlikte büyüdüğüm erkeklerden çok farklıydı. Nabzım, Seth'e attığı gibi Beau ya da Ethan'a atmamıştı. Ama ben bir Vestayım, Seth ise bir Virüs. O bana yasaklı, alıcım tam tersi bir talimat vermediği sürece tabii.

Bu akşam yapmam gereken tek bir şey var, hepsi bu. Cal'a doğru eğilip "Bu kim?" diye fısıldadığımda kalp atışım hızlandı.

Gösteri zamanı.

Cal kolumu sıktı ve daha sonra beni Seth'e doğru götürdü.

"Blanca," dedi. "Oğlumla tanış, Seth."

Seth bana, omuzlarıma ve boynuma baktı. Daha sonra babasına soğuk bir şekilde baktı. "Blanca'yla biz tanıştık."

"Tanıştık, değil mi? Eğer fotoğrafımı çalıp kovulmak giriş fikrinse, öyleyse biz eski arkadaşlarız. Gerçek adını söylemeye tenezzül etmemen beni üzdü."

Seth sırtarak, "Biraz meşguldüm," dedi.

Cal'a döndüm ve "Biliyor muydun?" dedim onu suçluyormuş gibi. "Veritas Rex senin oğlundu ve bunu bana söylemedin."

Cal üzölmüş gibi yaptı. "Blanca, sana söylemeliydim. Üzgünüm." Seth'e baktı. "Onu gördün, tamam mı? Şimdi onu yalnız bıraksan çok iyi olur. Blanca'yı yeterince incittin, bu yüzden ondan uzak dur."

Seth'in cevabını beklemeden, oradan uzaklaştım.

Elbisemin beyaz ipeği arkamdan yelkenli gibi dalgalanıyordu. Odama girdiğimde, kapıyı bilerek açık bıraktım.

Çok fazla zamanım yoktu.

Eteğim sökülebilirdi, ben de yırttım. Altında beyaz taytım vardı. Straplez ipek üstümle çok uyumlulardı. Deri ceketimi ve botlarımı giyip açık pencereden tırmanacakken Seth içeri girdi. Tam da Cal'ın tahmin ettiğı gibi.

"Ona bir şeyi yapmaması gerektiğini söylediğimde, yapacaktır." Cal bunu bana parti başlamadan önce söylemişti.

Seth, "Nereye gidiyorsun?" diye atladı.

"Hava almaya."

"Ne yapacaksın? Atlayacak mısın? İkinci kattasın."

"Pencere pervazı var," diye karşı çıktım.

Seth iki adımda yanıma geldi ve kollarını belime sararak beni geri çekti. "Daha iyi bir fikrim var," diyip beni yere bıraktı. "Hadi benim motorumla gezelim."

Plan bu değildi ama Cal doğaçlama yapabileceğimi söylemişti. Belki de düşündüğümde daha kolay olacaktı.

On milyon yıldız geceyi aydınlatıyordu. Malikaneden gelen müziğı duyabiliyordum ama Seth ve ben dışarıda, büyük bir motosikletin önünde duruyorduk. İki kenarında da Veritas Rex kobrasının resmi vardı.

"Buyrun, prenses," diyerek kaskı uzattı.

Kırmızı bir kask.

"Bunu takamam."

"Önce güvenlik, melek."

Yine alaycı bir tavır! Keşke Beau burada olsaydı ve Seth'e birkaç bir şey öğretebilseydi. Ya da Fatima. Muhtemelen iğneleyici bir şey söylerdi.

"Üzgünüm, Rex ya da Seth. Adın her ne ise. Ama renkli bir şey giymemin imkanı yok."

Tam kaybettiğimi, bu akşamki görevimi yapamadığımı ve utanç içinde partiye geri döneceğimi düşünürken, Seth heybeye uzandı ve beyaz bir kask çıkardı. "Bunu dene."

Kaybetmediğimi o an anladım, hedefimin bildiğimden daha tedbirli olduğunu da.

Beyaz kaskı taktım ve mükemmel bir şekilde uydu.

Ve olan oldu. Bir motosiklette, kollarımı ona dolamış bir şekilde Virüs'ün arkasındaydım ve son süratle gecenin içine ilerliyordum. Seth'in ceketi babasının gibi kaşındırmıyordu. Pürüzsüzdü, aynı onun gibi.

Adrenalin beynime hücum etmiş, berrak düşüncelerim sel gibi akıyordu. Kendime görevimi hatırlatmaya çalıştım ama bu çok zordu. Çünkü ilk defa dışarı çıkmıştım. Araba yok, öncülük eden biri veya beni koruyan güvenlik güçleri yok. Sadece ben, Seth ve geceydi. Özgürlük beni korkutmuştu, ben de Seth'e daha sıkı sarıldım.

Seth kavşaklarda ve kırmızı ışıklarda durduğunda, insanlar fotoğrafımı çekiyordu. Gerçek bir Vesta mıydım yoksa bir taklitçi miydim? Beni bulmak için telefonlarıyla tarıyorlardı ama kaydımı bulamadıkları için el sallıyorlardı. Sanalda bir profilim yoktu.

Bazen diğerk sürücüler bizi görmedi. Sadece araba sürüyor ve telefonlarıyla ilgileniyorlardı. Seth, o aptallar bize çarpmasın diye birkaç kez yoldan saptı.

Seth bir vadinin tepesinde durdu ve vücudumun her bir yeri heyecandan sızlıyordu. Kaskını çıkardı, doğal olarak ben de benimkini çıkardım. Bizi burada kimse göremezdi. Bizi izleyen gözler yoktu. Sadece eski bir meş ağacının altında rahat bir bank vardı.

Seth motordan inmemeye yardım ederken "Babam ve sen..."

"Evet," diyerek sakince bir nefes aldım.

"O ciddi anlamda aşağılık biri."

"Hayır, değil."

Homurdandı ve kravatını gevşetti. "Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun."

"Tabii ki biliyorum."

Banka oturdum ve bir kaç saniye sonra o da oturdu. Sıcaklık birbirine değen bacaklarımızın arasından yayılıyordu.

"Babam senden otuz beş yaş kadar büyük değil mi?"

"Ee, yani?"

Beni taklit ederek çenesini kaşıdı. "Bu seni korkutmuyor mu?"

"Bir dakika. Yoksa sen..."

Cümlemi bitirmeden, Seth Veritas Rex'i açtı ve videoyu gördüm.

Calum McNeal ve kırmızı saçlı bir kadın yataktalardı. Her yerde birbirine dolanmış çarşafklar ve çıplaklık vardı. Seth, on yedi yaşındayken odaya girmiş ve onları çekiyordu.

Genç Seth "Baba, ne halt ediyorsun?" diye bağırdı.

Kızıl kafa döndü ama çarşafı yüzüne çektiği için yüzü görünmüyordu. Cal suçlu görünüyordu, aynı zamanda da terli.

"Oğlum?" diye başladı. "Göründüğü gibi değil..."

Ama video orada kesildi ve Cal'ın ne dediğini duymadım.

Kibarca "Bunu görmek istemedim," dedim. Seth yumruğunu salladı ve görüntü yok oldu.

"Bu, annem ölmeden önceki haftaydı. Annem beyin kanserinden ölürken bu iğrenç herif başka bir kadını beceriyordu."

"Seth—"

"Şimdi de onu sen yapıyorsun!"

"Yapmıyorum!" diye sıçradım. "Bu öyle değil."

"Öyle mi? O zaman nasıl bir şey olduğunu söyle. Neden yaşlı bir adam genç bir Vesta için otuz iki milyon dolar öder?"

"Çünkü yalnız. Çünkü bir kız evlat istiyor."

"Kız evlat?" diyerek boynunu eğdi. "Buna inanmıyorum."

"Bu doğru. Seni özlüyor. Anneni özlüyor. Yalnız ve—"

"Annem hakkında konuşma!" dedi ve ayağa kalkıp ağaca tekme attı.

Peşinden gittim ve dalların altında durduk.

"Özür dilerim, üzgünüm," dedim. Gerçekten de öyleydim. Sophia'nın başına gelen şey çok kötüydü.

"Onunla ilgili konuşma hakkına sahip değilsin, babam da öyle!"

Biraz bekledim ve hiçbir şey söylemedim.

"İyi bir anneydi," diye fısıldadı Seth. "En iyisi."

Ellerimi ellerine koydum ama sanırım farketmedi.

"Bu saçmalıkların hiçbirini haketmedi. Bu yüzden bu videoyu internete koydum. Bu yüzden Veritas Rex'i başlattım."

"Daha iyisini hakediyordu."

Seth ona katıldığını düşündü ve "Evet," diye başını salladı. "Hakediyordu."

"Sadece video değil, Seth. Öncelikle, annen ölmeyi haketmiyordu. Kanser hastalığı olmamalıydı. İnsanlar, cep telefonlarının birer şeytan olduğunu anladığında kullanımını yasaklamaları gerekiyordu."

Seth şaşkın bir şekilde bana bakıyordu. "Cep telefonları birer şeytan diyemem ama saçma bir teknoloji."

Şu an bile tamamen beyni yıkanmıştı.

"İnsanları öldüren saçma bir teknoloji! Ve teknoloji şirketleri bunu umursamadı bile. Onlar para istedi, insanlar da teknoloji. Bu iğrenç! Barbelo Nemo'nun Tabula Rasa'yı kurma sebebi beyni kanseri idi."

"Bu yüzden mi?" diye sordu Seth. "Ben sizi havalı sözcüler falan zannediyordum."

Sinirim bozulmuştu. "Bu onun küçük bir kısmı."

"Geri kalanı ne öyleyse?"

"Kutsal çağrının izinden gidiyoruz. Önemli olan ise, bizler unutulmuş karanlık dünyanın fenerleriyiz."

Seth gözlerini devirdi. Hiçbir şey anlamamıştı.

Ona daha da yaklaştım. "Yüzyıllardır kutsal insanlar...rahibeler...keşişler...kendilerini bir yerlere kapatıp dünyadaki günahları üstlendiler. Onlar duanın canlı kurbanıydı, bu da bütün dünyayı daha iyi bir hale getirdi. Karanlık Çağlar vasıtasıyla bilgiyi kaybetmediler. Vestalar da canlı kurbanlardır. Bizler de, bir tane daha başarı için mesajlaşmaya, cep telefonlarına ve kendinizin her parçasını bunun uğruna vermeniz gerekmediğini hatırlatmak için varız."

"Çünkü kendini satmak çok daha iyi, değil mi?"

Omuzlarımı düzelttim ve "Evet," dedim.

"Ama asla normal bir hayatın olmayacak. Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Tabii ki hayır. "Normal" saçma olduğu sürece hayır. "Normal" insanlığın bütün jenerasyonunda, beyin kanserine sebep olduğu sürece hayır."

Seth, kolyesinin kordonunu okşadı. "Annem her zaman sizden bahsederdi. Biliyor muydun? Bütün Vesta şeylerini severdi. Zaten fotoğrafını çekme sebebim de buydu."

Seth'in annesi şu an ne derdi çok merak ediyorum.

Şehre öylece bakarak sessiz kaldık. Bütün dünya kocaman ve bomboş gibiydi. Kollarımı uzatsam, gökyüzüne değeceklerdi. Beni tutan ve koruyan hiçbir şey yoktu. Ben ve felaketin arasındaki tek insan, Seth'ti.

"Artık geri dönmem lazım," dedim. "Bu kadar saattir ortalıkta olmadığım için baban benden nefret edecek."

Seth birden bana baktı, sanki beni ne için buraya getirdiğini hatırlıyormuş gibi oldu. "Neden onun gibi bir yalancı için endişeleniyorsun ki?" Bana bir adım daha yaklaştı ve kollarıyla beni sardı. "Önümüzde uzun bir gece var." Seth kötü bir şekilde güldü ve eğildi. Yumuşak dudaklarını benim dudaklarıma değdirmeye başladı.

Ne düşündüğünü biliyordum. Cal'la olan ilişkimi sonsuza dek mahvedeceğini zannediyordu.

Ama ben onu mahvedecektim. O zamana kadar onunla işim bitmiş olacak, bildiği bütün doğrular paramparça olacaktı. Veritas Rex, bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Parmaklarımı Seth'in boynuna doladım ve mükemmel bir öpücük verdim. Ellerinin bütün vücudumu istila etmesine izin verdim. Sırtımdan aşağı doğru iniyordu elleri. Dudaklarımız ayrılmış, dille-

rimiz iç içeydi. Kendime bunların hiçbirinden zevk almadığımı söyleyip durdum.

Hava aldığımızda, rozetimi göğsüne koydum. En iyi dua için. "Seth, zor bir yolun var. Birçok yönden kendin olman zor. Ama yapabileceğini biliyorum. Mutluluğa ulaşmak için her şeye sahipsin."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum," dedim. Dua her zaman işe yarar.

'İnsanlara ne duymak istediklerini söyle.'

"Blanca, sen düşündüğümünden çok farklısın." Seth bu sefer bana gülümsediğinde, bunun içten olduğunu anladım. Beni tekrar öptüğünde de.

Tam da Cal'ın istediği gibi.

Seth bankta kollarını bana sarmış bir vaziyette otururken, "Geri dönmek zorunda değilsin," dedi. "Onun yerine benimle eve gel."

"Bunu neden yapayım ki?" diyerek şehrin ışıklarına baktım.

"Çünkü o yaşlı. Çünkü o umutsuz bir vaka, çünkü sen daha iyilerini hakediyorsun."

"O umutsuz bir vaka değil," dedim. "O senin baban."

"O zaman seninle ne işi var?"

"Sana söyledim. O yalnız. Bir kız evlat istiyor." Kendimden emin konuşmaya çalıştım ama sesimin çatallaşmasını engelleyemedim. Yalnız kısmı doğrudu ama bir kız evlat istemiyordu. O sadece Seth'i istiyordu.

Beni kucağına çekti ve "Ona güvenmemelisin," dedi. Kollarını büktü ve o an güvende hissetmenin en garip şeklini yaşadım. "Onun yerine benimle eve gel."

Samimi olup olmadığını anlamak için gözlerine baktım.

"Tabula Rasa dışındaki hiç kimse güvenilir değildir. Herkes Vestaları kıskanır."

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Seni güvende tutmak."

"Ben güvendeyim."

"Onun tarafından değil, değilsin."

Gülümsedim. "Dikkat etmem gereken biri varsa, o da sensin. Eğer seni dinleseydim, artık bir Vesta olamazdım."

"Öyleyse vazgeç," dedi Seth. "Kendin ol. Kendi hayatına sahip ol."

"Sözleşmem var, unuttun mu? Otuz iki milyon dolarlık bir sözleşme."

"İşte tam olarak bu yüzden senin için tehlikeli! Babam sana sahip olduğunu zannediyor."

"Hayır," dedim. "Bu olamaz. Beni koruyacağını biliyorum. Ona bu kadar pahalıya mal olmuşken, bana bir şey olmasına izin vermez."

"Onu tanı mıyorsun."

"Belki de sen tanı mıyorsun. En son ne zaman konuştunuz?"

"Hiçbir fikrim yok. Ne pahasına olursa olsun, onunla konuşmaktan hep kaçındım."

"Öyleyse beni bir daha nasıl göreceksin?" diye duraksadım. "Beni görmeyi istemiyor musun?"

Seth bana baktı, tam gözlerime. "Tabii ki istiyorum. Komik olma."

Kafamı omzuna koydum ve iç çeki yormuş gibi yaptım.

Fatima bu sahneyi daha farklı oynardı. Ama ben Fatima değilim. Asla baştan çıkaran kadın olmayacağım.

Bütün McNeal Güneş Enerjisi Kuruluşu üyeleri biz eve dönene kadar gitmişti. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Cal girişte bekliyor, kolonların altında bir ileri bir geri gidiyordu.

Seth, motosikletin hızını arttırarak geldi ve babasının önünde durdu. Henüz kaskımı çıkarmamıştım ki, Cal bağırmaya başladı.

"Neredeydin Blanca? Senin için çok endişelendim!"

"Güzel oyunculuk" diyebilirdim ama Cal korkunç bir numaracıydı.

"Özür dilerim Cal. Seth'le birlikteydim."

"Ve bir not bırakmadın mı?"

Not mu? Bu fikir bana ait değildi. Daha önce hiçbir yerden gitmemiştim ki.

"Ve sen," diyerek Seth'e kızgınlığıyla döndü. "Bunu nasıl yaparsın? Blanca gibi bir Vesta için gizliliğin çok önemli olduğunu biliyorsun."

Seth tam bir şey söyleyecekti ama hemen atladım. Çirkinlik yardımcı olmayacaktı. Bu yüzden ikisinin arasına girdim ve aracı oldum.

"Kimse bizi görmedi," dedim. "Seth bunu bana yapmazdı."

Bileğine tıklayarak bir video açtı ve "Bir daha düşün," dedi.

Yine internet ağıyla kaplanmış bir şekilde, oradaydım. Gerçek bir internet faresine dönüşüyordum.

VERITAS REX BLANCA'YLA GEZİYOR yazıyordu. Kırmızı ışıktaki yakalanmışız. Seth'e sarılmış bir vaziyetteydim ve platin rozetim net bir şekilde görünüyordu.

Cal, "Ne yaptın?" diye sordu Seth'e. "Birine sizi takip etmesi için para mı verdin?"

Seth itiraz etmeye çalıştı ama ben durdurdum.

Ona döndüm, “Bunu sen mi yaptın?” diye sordum. “Beni kandırdın.”

“Blanca, hayır—”

“Ne tür bir gerizekalısın sen?” Kaskımı karnına doğru iterek verdim ve eve fırladım. Büyük salonda partiden sonra temizlik yapan bir sürü çalışan vardı. Merdivenlere giderken bir temizlikçiye çarpmamaya çalıştım. Odama girer girmez kapının sürgüsünü çektim.

BÖLÜM 5

Biri bana bağıınca hep bunu yaparım. Kafamın arkasından görebiliyormuş gibi, gözlerim açıkken arkayı görmeye çalışırım. Oturdum ve omuzlarımı aşağı indirdim. Sonra saymaya başladım. Genelde bu zamana kadar binlere ulaşırdım, en kötüsü bitmişti.

Cal'la olan problem, bağırması gerektiğinde bana bağırması değildi. Dün gece Seth'le dışarı çıkmam onu çıldırtmıştı. Saldırıyor-muş gibi kadehini uzaklaştırdı, ama benimle konuşmaya başladı-ğında oldukça sakindi.

"Doğaçlama yapıyordum," dedim tekrar. Bunu milyon kez söylemişim ama Cal hala hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Mutlu olacağını düşünmüştüm."

"Senin için endişelendim."

"Ama senin oğlunlaydım."

"Kesinlikle!"

"Ama plan—"

"Plan seni takip edebileceğim bir yerde yürüyüşe çıkmandı."

"Doğaçlama yapıyordum," diye tekrar ettim. "Doğaçlama yapmamı sen söyledin. Başka ne diyebilirim bilmiyorum. Üzgünüm! Biliyorsun ki sana asla bilerek itaatsizlik yapmam. Ben böyle değilim."

Cal, hayal kırıklığına uğramanın da ötesinde görünüyordu.

"Bu bölgeden dışarı çıkmanın kötü bir fikir olduğunu farketmen gerekirdi."

"Ama sen Seth'le yalnız kalmam gerektiğini söyledin, ben de yaptım. Tavla onu dedin, onu da yaptım!"

Alnını buruşturarak, "Ama kendini büyük bir riske atarak," dedi.

"Benden hoşlanmasını sağladım," dedim. "Seth'in senden hoşlanmasını sağla dedin ve doğaçlama yapabilirsin dedin."

"Güvenliğini riske attın! Ben senden asla zararlı bir şeyi yapmanı istemezdim. Kaldı ki, ben senin sadece doğaçlama yapmanı da istemiyorum. Ben senin kendi refahın için pozitif seçimler yapmanı istiyorum. İyi yeteneklerin var."

Kafamı salladım. Cal gülünç oluyordu. "İyi yetenekler? Bir kere doğaçlamayı denedim ve her şeyi mahvettim."

"Ama hiçbir şey mahvolmadı. Alan seni zamanında bulmayı başardı. Fotoğraf hala elimizde," diyerek kahvesine şeker attı.

"Sadece nadiren," dedim. "Alan için durumu zorlaştırdım, ne diyeceğini ya da ne kadar endişeleneceğini düşünmedim." Neredeyse ağlayacaktım, işteki eğitimim.

Cal'ın sesi yumuşadı. "Fotoğraf hala bizde."

"Ama seni endişelendirdim. Seni üzdüm! İtaatsizlik ettim!"

"Sorun yok. İnsanlar hata yapabilirler. Seth hakkımda ne derse desin, ben bir canavar değilim."

"Tabii ki değilsin. Ama çok kötüydüm. Muhtemelen her şeyi mahvettim. Seth bir daha asla geri gelmeyebilir!"

"Böyle bir şey olmayacak."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

Cal bileğine baktı. "Çünkü Alan bana mesaj attı. Seth şu an buraya geliyor."

Durulmak için çok az bir vaktim vardı. Cal'ın güvenilir olduğumu bilmesi gerekiyordu. "Lütfen, Cal. Lütfen bana ne yapacağımı söyle ve yapayım."

Cal elimi sıktı. Daha sonra eğildi ve gözyaşımı sildi. "Hayır, Blanca. Sen söyle. Dün gece ne yapman gerekirdi?"

"Evde kalmam?"

Cal düşündü ve "Belki," dedi. "Ama evden ayrılmadan önce ne yapman gerekirdi? Bana bunu söyle."

Birkaç saniye öylece kalmıştım, ama sonra Cal'ın istediği cevabı buldum. "Not bırakmalıydım."

"Kesinlikle! Eğer bir yere gidersen, not bırak."

"Şimdiki plan nedir o halde?" diye sordum. "Seth her an burada olabilir."

"Onu geri getirmen için ne gerekiyorsa yap." Cal çatalını aldı ve zevkle omletine batırdı. "Onunla konuşma fırsatım olana kadar uzun bir süre ilgisini çek. Tek istediğim bu. Oğlumun gerçekten ilgisini çekecek bir diyalog."

"Ne gerekiyorsa yap." Bunu yapabilirdim.

Cal'ı tekrar üzmeyeceğim.

Seth kahvaltı odasının girişinde öyle bir duruyordu ki, sanki daha önce hiç burada yaşamayan silahlı bir davetsiz misafir gibiydi. Cal'ın ona bakışı da öyleydi. Belki de benim hayal gücümdü ama

sanırım Cal yağ bıçağını aldı. Seth de kaskını önünde bir koruma gibi tutuyordu.

Seth eşiği geçmeden, "Konuşabilir miyiz Blanca?" dedi.

"Onunla konuşmak, evet. Onu bir yere götürmek, hayır," diye Cal benim adıma cevap verdi.

"Seninle konuşmuyordum!" dedi Seth. "Blanca'yla konuşuyordum."

Uzağa baktım ve duvarı seyrettim. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum, Seth." Kaplamaya baktım. Ağlamama yardımcı oluyordu. "Sana güvenebilir miyim bilmiyorum."

Bunu söylediğimde Seth içeri doğru girdi.

"O ben değildim. Yemin ederim! O fotoğrafı ben çekmedim. Başkasına da çekmesi için para vermedim. Bunu sana yapmam."

Duvardan Seth'e döndüm. "Yalan söylemediğini nereden bilebilirim?"

"Çünkü ben bir yalancı değilim!" diye patladı. "Söylesene ona," dedi babasına Seth. "Blanca'ya yalancı olmadığımı söyle."

"Değil," dedi Cal. Termal cam sürahisinden kahve koydu ve oğluna teklif etti. "Otur ve bize katıl."

Seth oturmak için bir sandalye çekti ama kahveyi ve babasını umursamadı. "Blanca, lütfen," dedi. "Gününü benimle geçir. Açıklamama izin ver."

Cal kahveyi masaya koydu. "Blanca'yla tam olarak ne yapmak istiyorsun?"

"Sen onunla ne yapmak istiyorsun?" dedi Seth ve sandalyesinin ayağı ince bir sesle yere sürttü.

"Hiçbir şey," diye karşı çıktı Cal. "Sadece burada kızım olarak bir evi olmasını istiyorum."

"Kızın? Öyleyse, 'kızını' daha iyi tanımalıyım."

Cal cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Eğer Blanca seninle vakit geçirmek istiyorsa, geçirsin. Ama malikânede kalmak ve fotoğraf çekmemek şartıyla."

Seth bana baktı, "Asla yapmam," dedi. "Ne diyorsun?"

Olabildiğince anlaşılmayacak şekilde başımı salladım. "Tamam. Sana bir şans daha vereceğim."

"Harika. Kötü bir şey olmayacak, göreceksin." Seth bakışlarını Cal'a çevirdi. "Öyleyse ne yapmamı istiyorsun? Eski odamda Blanca'yla takılmamı mı?"

"Nereye gittiğin umrumda değil," diye cevapladı Cal, "burada kaldığın sürece istediğin kadar."

"Odam hala orada mı? Yoksa onu da mı mahvettin?"

Cal omuz silkti. "Beş yıl oldu. Bu süre içerisinde odanı hiç dokunulmamış bir şekilde bırakmamı benden bekleyemezsin. Artık burada yaşamıyorsun."

Seth, bir şeyi eziyormuş gibi yumruğunu sıktı. "Hadi Blanca," dedi ve masayı itti. "Gidelim."

Seth'in peşinden gitmeden önce Cal'a baktım. Anlayamadığım bir ifadesi vardı. Boş ama umutlu, aynı anda bütün duygular. Seth'in peşinden giderken bana yavaşça el salladı.

Babası gözden kaybolunca, malikânenin sahibiymiş, sarayın prensiymiş gibi uzun adımlarla yürümeye başladı. Elimi tuttu ve ona yetişmem için hızlanmam gerekti. Odamı geçtik ve koridorun sonuna doğru gittik. Daha sonra, girmeye cesaret edemediğim bir kanattan geçtik.

Sonunda, iki tane saksılı palmiye ağacıyla çevrili bir kapıya geldik. Seth, tokmağı denemeden önce birkaç saniye durdu. İçeriye doğru döndüğümüzde, tek gördüğümüz karanlıktı.

Ama sonra Seth ışığı açtı ve ikimiz de şok olduk.

Seth eski odasına girerken, "Bu aptal hiçbir şeyi değiştirmemiş!" dedi. Pencerenin yanındaki sandalyeye doğru gitti ve perde-leri açtı. Işık odayı istila ediyor, her dokunulmamış parçayı aydınlatıyordu.

İlk gözüme çarpan şey, kupalarla dolu olan kitaplıktı. Futbol heykelleri, yüzme madalyaları ve çerçevelenmiş sertifikalar vardı. Seth, annesi, babası ve bütün McNeal ailesinin birlikte olduğu fotoğraflar da vardı. Gözüme başka bir şey takıldı.

Seth'e "Bir blogger ödülü mü kazandın?" diye sordum. "Geçen sene?"

Seth bakmak için geldi. "Evet," dedi siyah saçlarını kaşıyarak.

Sıranın üstünü göstererek, "Ve şuna bak," dedim. "Bütün şu kırpıntılara bak." Kağıt çıktıkları bütün yüzeyi kaplamış, kimisi sararmıştı. "Baban kariyerini takip ediyor olmalı."

"Babam böyle bir şey yapmaz," diyerek kağıtları karıştırdı.

"Vay be. Bu Veritas Rex bir milyon ziyaretçiye ulaştığı zamandı. Uzun zaman oldu."

"Cal asla senden vazgeçmedi." Seth'in koluna dokundum. "Belki baban senin bildiğinden daha fazlasıdır."

"Hayır, değil." Seth uzun bir süre annesiyle kendisinin fotoğrafı üzerinde düşündü. Daha sonra yürüdü ve yatağına doğru gitti.

Ona izin verdim. Vestalar insanların ne zaman boşluğa ihtiyacı olduğunu herkesten daha iyi bilir. Onun yerine, mutlu günlerin olduğu fotoğraflara geri döndüm. Seth, küçüklüğü ve kocaman

dişleri olduğu zaman hariç Sophia'ya çok benziyordu. Sophia çok zarifti. Fotoğraflardan bile Seth'i ne kadar çok sevdiğini anlayabiliyordum.

Bir süre sonra fotoğraflara bakamadım. İçimde canımı yakan keskin bir şey vardı.

Seth'in odası parlak kırmızıya boyanmıştı. Duvara asılmış beyz-bol flamaları, köşede bir gitar ve telle tavana asılmış bir uçak vardı. Tahta masaya, sandalyeyi çekip oturdum.

"O, her şeyi mahvetti," dedi Seth. Duvarla mı yoksa benimle mi konuşuyor anlamamıştım.

Ama Seth'in yanıldığını biliyordum. Cal geçmişte ne yapmış olursa olsun ya da gelecekte ne yapacak olursa olsun, geçmiş geçmişte kalır. Mobilyaların her bir parçası yok olsa bile yaşanan her şey kalacak.

Seth her şeye sahipti. Sadece kitaplarda gördüğüm bir çocukluk geçirmişti. Ben, yatakhanedekiler ağlamamı duymasın diye kafamı metal ranzamın örtüsüne gömerken, Seth'in bu odada, onu seven anne ve babası tarafından her gece üstü örtülüyordu.

Ne düşünürse düşünsün, Seth mükemmel bir çocukluk geçirmişti.

Küçük lig, gitar dersleri, gülümseven fotoğraflar. Odasını dekore eden bir anne, onu hala umursayan bir baba. Seth neden bunların hiçbirini göremiyor? Neden bu kadar salak olmak zorunda?

Cal, Seth'in hayatında olmasını istiyor ve ben de bunu başaraçım. Cal, Seth'i hayatına geri sokabilmem için ne gerekiyorsa yapmamı söyledi. Ne gerekiyorsa yapacağım.

Aynı zamanda, Seth'e bir ders vereceğim.

Birisi onun Virüsünü bitirmeli.

Barbelo Nemo, "İnsanları kontrol etmek düşündüğünüzden daha kolaydır," diye yazmıştı. "Tek yapmanız gereken şey, onları önemli hissettirmektir. Ufak bir takdir çok şey sağlar. İnsanlar kendileri hakkında konuşmayı severler. İsimlerini yumuşakça, melodili bir şekilde söyleyin."

Ve neredeyse bu işi başarmışsındır.

"Daha sonrasında ise, istediğiniz şeyin onların istediği şey olduğunu ve en başta onların fikri olduğunu onlara düşündürün."

"Asil güdülerine yalvarın. Ve her şey başarısızlıkla sonuçlanırsa, gülümseyin."

Çekici Corina'nın sakın gülüşü neredeyse her durumda işe ya- rıyordu. Ben de bu oyunu kitabına göre oynamaya karar verdim. Seth şu an çok üzgün, yani işim kolay. "Seth," diye fısıldadım ve yanına uzandım. "Buraya gelmen büyük bir şey. Tahminimce bu kolay olmamıştır."

"Hayır, değildi," Seth bana döndü ve burun buruna geldik. "Ama değdi."

"Sadece beni görmek için mi? Ama sen çok meşgulsün. Veritas Rex için yapman gereken milyonlarca şeyin vardır. Cal söyleyene kadar bu kadar ünlü olduğunu bilmiyordum."

"Babam benimle ilgili mi konuştu?"

"Biraz. Seninle gurur duyduğunu biliyorum." Elimi Seth'in kolu- na doğru indirdim, parmak uçlarımız birleşmişti. "McNeal Malikâ- nesi'nde büyümek nasıldı?"

Seth, "Sıradan," diye cevapladı.

Sanki "sıradan"ın ne olduğunu anlamam gerekiyormuş gibi.

Ama bu Seth'i konuşturmak için güzel bir fırsattı.

"Fotoğraflardan anladığım kadarıyla mükemmel bir ailen varmış."

"Mahvedene kadar."

"Ama sen bundan daha iyisin," diye fısıldadım. "Sen hayatına devam eden, doğrular için savaşan bir adamsın," dedim ve öpmek için eğildim.

Bir Virüsle bu kadar iç içe olacağımı asla tahmin etmezdim. Seth, sırtımdan tutarak beni kendi vücuduna doğru sıkıca çekti. Ona izin verdim, çünkü bu onu tavlamam için gereken şey olabildi.

Ama önce, Seth'i konuşturmam gerekiyordu. Cal'la ilgili güzel şeyleri hatırlayıp, kendi başına bir şeyleri düzeltmeyi düşünmeye başlaması gerekiyordu.

Dövmelerinden birini göstererek aramıza biraz mesafe koydum.

"Bu ne anlama geliyor?" Bir Celtic sembolüne dokundum.

"15 yaşındayken İskoçya'ya bir aile turu yapmıştık," dedi ve güçlükle nefes aldı. "Ailem bardayken kaçmıştım. Gece yarısından sonra eve geldiğimde annem resmen kükremişti. Onu duymalıydın."

Seth biraz gülümsedi ama daha sonra mutluluk ifadesi soldu.

"Hastalığından önceki son büyük gezimizdi."

Göğsüne baktım. Gömleğinin altından bir tane daha dövme görünüyordu.

"Peki, bu ne anlama geliyor?" Mısır'a ait gibi olan bir şeyi gösterdim.

"Bu bir... Bu bir yerdomuzu mu?" Dövmeleri hiç anlayamazdım. Boş bir cilt beni kötü kararlardan korur. Seth neden geri kalan 80 yılını bir yerdomuzuyla geçirmek istesin ki?

Ama Seth utanç duymuyordu. Gömleğini çıkardı, böylelikle dövmeyi daha iyi görebildim—ya da onu. Ve kabul etmeliyim ki, sergilemek için güzel bir fiziği vardı. "Bu Mısır Tanrısı Seth. Her zaman hayvanların başı olarak gösterildi."

"Yani, tanrı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum. Ellerimi kaslı kollarına koydum ve karnımdaki çırpınmayı umursamadım.

"Ne düşünüyorsun?"

Ellerim donmuştu. "Muhteşem bir vücudun olduğunu ve bunu dövmelerle mahvettiğini," diye açıkça konuştum.

"Herkes dövme yaptırıyor Blanca. Boş bir ten çok nadirdir."

"Bu doğru değil!" dedim. "Babanın hiç yok."

Seth yuhaladı. "Bu cevap, bu soruyu ve diğer hepsini bir kerede yanıtlıyor."

"Neden bahsediyorsun?"

"Babamın da dövmesi var. Ama insanların görebileceği bir yerde değil. Videoda görünmeyen tek yer."

Yanaklarımın yandığını hissediyordum. Cal'ın gizli dövmesi, bilmek istediğim bir şey değildi.

"Ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Hayır," dedim. "Bilmemeyi tercih ederim."

Tabii ki bunu söyler söylemez, merak etmeye başladım. Bu bilmek istemediğim bir şey gibiydi.

"Annemde de aynısı vardı," dedi ve kulağımın arkasını ufacak ısırdı dikkatimi çekebilmek için. Kafamı göğsüne koyduğumda ve

tepki vermediğimde, saçlarımı öptü. "Vestaların dövmeye karşı neleri var?"

"Sahteler," dedim. "Gerçekten kim olduğunu ortaya koyuyorlar. İnsanlar seni bir kere görüyor ama bir daha görmüyorlar. Tek gördükleri dövmelerin."

"Ama dövmelerim tam anlamıyla beni anlatıyor. Her biri!"

"Gerçekten mi?" diye kafamı kaldırdım. "Hiç pişman olduğun yok mu? Bu bile mi?" diyerek pazılarının iç kısmındaki güneşin yanındaki detaylı meleği gösterdim.

"Bunu annem öldüğünde yaptırdım," dedi. Mahcup hissetmemi istiyordu, biliyorum. Ama ben bundan daha serttim.

"Peki, bu?" diyerek karnının altındaki özensiz yazılmış yazıyı gösterdim. "Tiffany kim?"

"İlk kız... Anlarsın ya." Seth sırttı. Saf, dokunulmamış kollarımı ovuşturdu.

Komik olduğunu düşünüyormuşum gibi güldüm.

"Umarım benden popoma adını dövme yaptırmamı beklemiyorsundur."

"Belki bugün değil ama gelecek ihtimallerle doludur."

Seth havada cevaplanmamış bir soru bıraktı. Bu yatakta tam olarak ne yapıyorduk? Seth'in üstü çıplak halde. Ben bir şey istiyor gibiydim. Daha sonra bacağımdan tutup beni çevirdi. "Durmamı mı?"

"Ne olursa olsun," demişti Cal. "Tavla onu. Daha fazla buraya gelmesi için tut onu."

O yüzden söyledim. Söylemek zorundaydım. Çünkü ben bir Geyşa oldum.

"Hayır. Devam etmeni istiyorum."

Ve en can alıcı nokta ise, bir tarafım da devam etmesini istiyordu. Bir tarafım, bir insandan etkilenen normal bir insandı. Diğer tarafım ise, Vestaların asla görülmemesini istiyordu.

Seth, çılgınca dövülenmiş yüzüyle gözlerimin içine bakıyordu. Doğru söylediğimi biliyordu ama her şeyi bilmiyordu.

“Blanca,” diye fısıldadı. “Blanca, ben——”

Ne söyleyeceğini planladığını anlamamıştım. Hemen sonra parmakları aniden kıpırdadı. Onları bacaklarımin arasında hissediyordum. Acıtacak kadar çok titriyorlardı.

“Üzgünüm, ama bir dakikaya ihtiyacım var,” dedi. “Önemli bir mesaj aldım. Hemen döneceğim.”

Teknolojiye aç bir şekilde, kapıdan çıkıp banyoya gidişini izledim.

İçimdeki o çırpınan duygu buğu gibi buharlaşmıştı. Gidip internetteki şeylere bakmak için beni yatakta öylece bırakan kişi şaşır-mış olmalı.

Beyaz ipek tulumum bir eldiven gibi uymuştu. Yataktan çıktım ve botlarımı giydim. Eğildim ve kahverengi saçlarımı salladım. Daha sonra da kabartmak için parmaklarımla saç diplerimi ovuştur-dum.

Seth hala banyodaydı. Yavaşça kapıyı tıkladım.

“Müsait misin?”

“Evet, tabii ki,” diye cevap verdi.

Kapıyı açtım ve Seth’i küvetin köşesinde otururken buldum. Aslan kafalı yılan tuvaletin önünde sallanıyordu.

Lavaboya yaslanarak “Ne yapıyorsun?” dedim.

“Seninle ilgili değil. Merak etme. Hem de bütün diğer küçük gazetelerin seninle ilgili konuşmasına rağmen. Geçen geceki fotoğrafı kim sattıysa iyi para kaldırmış.”

“Biz pandalar gibiyiz,” diye açıkladım.

“Ne?”

“Vestalar pandalar gibidir. Tabula Rasa’daki öğretmenler böyle söylerdi. Vestalar; pandalar, film yıldıızları ve Amişler gibi tek bir yerde bulur. O kadar nadir grlrz ki, herkes fotoğrafımızı çekmek ister. Bu yüzden çok dikkatli olmalıyız.”

Seth, “Pandalar, he?” diye sordu. “Bence tatlısın ama fotoğrafını çekmelerinin sebebi bu değildi sanırım.”

“Neden yleyse?” Kalbim çok hızlı atıyordu. Seth, Alan’ı öğrenmiş miydi?

“Kafanda bir ikramiye var,” diye cevap verdi. “Diğer Virüsler tek hamleyle onları atlattığım için çok kızgınlar. Biraz daha fazla ele geçirmek için can atıyorlar.”

Korkmuştum ama Seth’e belli etmemeye çalıştım.

“Endişelenme Blanca. Burada güvendesin.” Seth bana doğru uzandı ve ben de yanına oturdum. “Babam büyük bir aptal olabilir ama McNeal Malikanesi’nde güvende olduğundan oldukça emim.”

Kafamı Seth’in omzuna koydum. “Neden şu an banyodasın peki?”

“Veritas Rex’te birkaç güncelleme yapmam gerekiyordu.”

“Neyle ilgili?”

“Başka şeylerle ilgili püf noktaları geldi tam da biz...” Seth kaşlarını kaldırdı. “Onları paylaşıyordum.”

Ama çoktan geri çekiliyordum. "1 saatte halledemezsin." Sesi mi alçaltamıyordum. "1 saniye değil."

"Halledebilirim! Bana bir saniye ver, hemen geri döneceğim."

"Hayır!" diye ayağa kalktım ve topuklarım fayans zemine çarptı. "İnternete bakmadan benimle bir sabahı bile geçiremedin. Ne düşünüyordum ki sanki? Senin gibi bir Virüs benim için önemli olan şeyi anlayamaz. Bir teknoloji bağımlısından hoşlandığıma inanmıyorum! Bu kesinlikle bir hataydı."

Seth ekranını kapatmadan oradan çıktım.

Bir hata doğrudur. Ders kitaplarımda da yazdığı gibi, Seth bencil ve vefasız. Benim gibi bir Vesta onun gibi bir Virüsten asla hoşlanmamalı. Umarım Cal'a söz verdiğim gibi Seth'in ilgisini çekebilmişimdir. Ama şu an sinir sistemimi düzeltmek için biraz hava almam gerek.

Problem şu ki, eğer hiçbir yere gitmeyen biriyseniz ve bir yerden gitmek istiyorsanız, nereye gittiğiniz hakkında hiçbir fikriniz yoktur. Malikanenin bu kısmına alışkın değildim ve nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Bütün saksılı bitkiler bana aynı geliyordu. Duvardaki bir goblen yanındakine karışıyordu. Kırmızı halı kalın ve bitmiyordu. Açmak istemediğim kapılara doğru gittim.

Sonunda ufak bir merdiven buldum. Yukarı çıkıyordu ama yine de takip ettim. Arkamdan ayak sesleri duydum ama devam ettim.

Tuhaftı çünkü malikanenin temiz ve sıcak olmayan tek yerine gelmiş olmalıydım. Soğukluk her adımda artıyordu. Yüzeye çıktığımda, tahta ve kırık bir kapı vardı.

Burası Cal'ın bana daha önce bahsettiği çatı katı olmalıydı. Çipli saatini bulmak için talan ettikleri yer. Evin alttaki kısmı kadar bü-

yüktü burası da. Her yerde üstleri beyaz örtülerle kapatılmış eski mobilyalar ve tahta kaplamalı sandıklar vardı. Gün ışığı pencereden içeri süzülüyordu.

Sanki evin gömülmüş anılarının içinde yürüyormuşum gibiydi.

Bir çarşafın altında çello kılıfı, diğer birinin altında ise arp vardı. Yanında güzel bir sandalyesi olan, pencereye kadar uzanan bir şifoniyer vardı. Oturup rahatlamak için mükemmel bir yerdi. Ben de dinlenmek için oturdum. Seth'i hissetmeyene kadar ileri geri sallandım. Yaşamak üzere olan şeyi unutana kadar.

Seth çirkin olsaydı ve her dokunuşunda vücudum bana ihanet etmeseydi, bunların hepsi daha kolay olurdu.

Seth'in içime işlemesine izin vermemden daha iyi bildiğim bir şey var. Yapmam gereken bir iş var, hepsi bu. Ve gerçekten hiçbir şeyi umursamıyorum. Eğer Seth teknoloji bağımlısı olmak istiyorsa, olabilir. *Bu benim problemim değil.* Bunların hiçbirini ben seçmiyorum zaten.

Zihnimi boşaltmaya konsantre oldum. Pencereden dışarı, tanımadığım yere bakıyordum. Daha önce bu bölgeyi bu kadar görmemiştim. Odamın manzarası duvarla çevrili bir avlu.

Ama çatı katından gördüğüm kadarıyla, yerler yeşil ve çiçekli. Banklar ve portakal ağaçları var. Bahçenin etrafı kavisli yollarla dolu. Hala çalıştıklarını bildiğim güvenlik kameraları da orada.

Çok uzakta, Silikon Vadisi'ne giriş tabelasını gördüm. Arkadaşlarım oralarda bir yerlerde bana gülümsüyor, normal Vestaların nasıl olduğunu gösteriyor. Fatima... Beau... Ethan... Acaba beni hiç düşünüyorlar mı?

İşte, görevimle burada yalnız başımayım. Etrafımda benim gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayan hiç kimse yok. Yaşadıkları-

ma tanık olacak ve onları benimle birlikte tecrübe edecek kimse de yok. Brethren olmadan resmen bir hücre hapsindeyim.

Arkadan birinin "Sophia?" dediğini duydum.

Kafamı çevirdim ve baktım. Cal çellonun yanında, hayalet görmüş gibi bakıyordu.

"Ah, bağışla beni Blanca. Ben, ben seni—" Cal cümlesini bitirememişti. Bölüm bölüm çarşafarla örtülmüş bir koltuğa çöktü ve başını ellerinin arasına aldı.

Gittim ve yakınına oturdum.

"Daha iyiye gitmiyor," diye mırıldandı. "Başa çıkması kolaylaşıyor ama asla daha iyiye gitmiyor."

"Üzgünüm." Söylediklerim yardımcı oluyor muydu bilmiyorum. Ailenden birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum.

Cal, "Sophia olmadığında aynı insan değilim. Farklıyım," diye fısıldadı.

Ne demeye çalıştığını anlıyormuşçasına kafamı salladım, ama anlamamıştım.

Cal kafasını kaldırdı. "Hayatımın bir kısmı hiçbir şey olmamış gibi güzel bir şekilde devam ediyor. Ve bu beni berbat hissettiriyor! Ama hayatımın diğer kısımları ise tamamen kaos. Mesela Seth'le, ne yapacağımı bilemedim. Bir şeyleri nasıl düzelteceğimi bilemedim."

"Artık yalnız değilsin," dedim. "Ben varım. Ben senin yanıdayım."

"Uzun zamandır kimse yanımda olmamıştı. Bunu duymak benim için çok şey ifade ediyor." Mendilini çıkarttı ve burnunu sildi. "Şu üst köşedeki kutuyu görüyor musun?" Parlayan gri bir şeyi işaret etti. McNeal Güneş'in ev kullanımı için yaptığı ilk güç kutu-

larından biri. Markamızı tanıtan o oldu. Bazen buraya uzun yıllar geçmesine rağmen hala çalıştığını görmek için geliyorum. Yaptığım tek mükemmel şey.”

Teknoloji şüphelidir ama etkilenmiş gibi yaptım.

“Başarıyı hatırlatan, zafer hatırası gibi bir şey.”

“Kesinlikle. Küçük bir kutu bütün bir konağa güç veriyor. Güçlü bir fikir beni bir üniversite mezunuyken, kendi emeğiyle bir yerlere gelmiş bir adam yaptı.” Üzüntü, Cal’ın yüzünden bir gölge gibi akıyordu. “Ama bunu uzun bir süre yanlış anladım. Bu kutu beni önemli yapmadı. Hayatımdaki insanlar yaptı. Bunu çok geç olana kadar görmedim.”

“Sophia ve Seth,” dedim.

“Evet, iğrenç bir babaydım.”

“Ne demek istiyorsun? Bu güzel bir ev. Onlara mükemmel bir hayat sunmuşsun.”

Cal kafasını salladı. “Çok nadiren buradaydım. Her şeyi kaçırdım.”

“Burada oluyor olmalıydın, Cal. En azından bazen.”

“Bazen, evet. Ama her zaman acele içindeydim. Önümdeki şeylerin, doğru olup olmadığını anlamak için hiç durmadım. Ailemin.”

Son kısmı söylediğinde, üzüldüm. Bir ailem olmadı, olmayacak da. Ve buna üzülmemeliyim.

“Seth’i hayatına geri kazandırdıktan sonra ne olacak?” diye sordum.

“Ne demek istiyorsun?”

Cesurca söyledim. “Bir kız evlat edinmek istemediğini biliyorum.”

Cal'ın ağızı açıldı, ama sonra kapandı. Sanki kelimelerle mücadele ediyormuş gibi. "Hayır, istemiyorum. Sophia her zaman bir kız çocuğu isterdi ama ben hiç düşünmedim."

Şüphelendiğim buydu. Acım devam etti.

"İroni!" diyerek güldü Cal. "Sophia her zaman bir kız çocuğu isterdi ve sen de şimdi buradasın, beş yıl sonra."

Cal komik olduğunu düşündü, ben de yapmacık bir şekilde onunla güldüm.

Ama derinlerde, canım yanıyordu. Her zaman bir anne istedim. Sophia kesin çok iyi bir anneydi.

BÖLÜM 6

Ertesi gün, beyaz güllerden oluşan büyük bir buket çiçek geldi. Dirseğimin içi ve eğer normal olsaydım sabun sattırabilecek krem-si beyaz tenim kadar yumuşaklardı.

Cal kahvaltıdan sonra odama çiçekleri görmeye geldiğinde, "Görünüşe göre artık elinde," dedi.

"Evet," dedim ve pencereyi açtım çünkü, koku çok yoğundu. "Ne kadar vaktim var?"

"Seth ön kapıyı şimdi geçti," dedi ve gülü koklamak için eğildi. "Güzel. İşe yaradığına inanamıyorum."

"İnanamıyor musun?" Kaşlarımı çattım. "Sana onu geri getirebileceğimi söylemiştim."

"Biliyorum. Sana inanmadığımdan değil. Onu görmek için çok bekledim... Neredeyse artık hiç umudum kalmamıştı. Bu akşam Seth'e açıklayacağım, tamam mı?"

Kafamı salladım.

"Ne gerekiyorsa, Blanca. Lütfen Seth'in akşam yemeğine gelmesini sağla."

"Evet, Cal. Tabii."

"Güzel."

Seth kapımı çalınca Cal gitti. Bilerek açmadım.

"Ben bir aptalım," dedi metalin arasından. "Beni affedebilir misin?" Cevap vermeyince, tekrar denedi. "Bugün bütün dikkatimi sana vereceğim, söz!" Kurşun kaplı kapıdan dolayı sesi boğuklaşmıştı.

On beş saniye kadar bekledim. Sonra sürgüyü kaydırdım ve kapıyı çekip açtım ve Seth'in bir beyaz gül buketi daha getirdiğini gördüm.

"Teknoloji yok?" Çiçekleri aldım. "Veritas Rex yok? Paylaşım yok? Mesajlaşma yok? Sadece ben mi?"

Seth kafasını salladı. "Söz veriyorum." Siyah gözleri ona inanamam için yalvarıyordu. Kimse bana bu kadar uzun süre bakmamıştı. İçimdeki bir şey benim de tepki vermemi söylüyordu.

Sesimi çıkarmayınca "Blanca," dedi Seth. "Biliyorum daha yeni tanıştık... Yani... Sadece takılırsız falan diye düşünmüştüm. Ama seni tanıdıkça, senden daha çok hoşlanıyorum. Buranın ne anlama geldiğini anlıyorsundur." Bütün McNeal Malikanesi'ni belirterek, ellerini etrafta salladı. "Annem -veya babam- hakkında sonsuza dek konuşmadım."

Bayan Corina'nın öğrettiği gibi, çenemi eğdim ve ona dikkatle baktım.

"Bana karşı bir şeyler hissediyor musun?" diye sordu Seth. "Daha fazla vakit geçirmek, daha fazla tanımak istiyor musun?"

Ve istemiyorum. Bir Vesta asla bir Virüsü isteyemez. Bu gülünç.

Arzularımın, kararlarımı etkilemesine izin veremem. Buna göre yetiştirildim. Yanımdayken nefesimin kesilmesi bir anlam içermiyordu. İçimdeki onu düzeltme isteği de. Seth'e teknoloji bağımlılığında yardım et ve yaşamanın daha güzel bir yolunu göster. O benim devrim projemdi. O tam bir aptal!

Odaklanmak zorundayım. Bunu bitirmek zorundayım. Eğer dikkatli olmazsam yapabileceğim ya da hissedebileceğim her saçma şeyi unutmak zorundayım.

"Görevimi tamamlamam için onu akşam yemeğine kadar burada tutmalıyım."

O yüzden "Evet!" dedim ve bacaklarımı beline dolayarak Seth'in kollarına sığırdım.

Seth, benim dışımdaki hiçbir şeyi başaramadan önce arkasındaki kapıyı kapattı yavaşça.

"Bugün ne yapmak istersin?" diye sordu kulağımın arkasındaki saçlarla oynarken. Yatağımda, kadife örtünün üstünde ama buraya ait değildi. Sanki saf ve yüce bir şeyin üstündeki kocaman bir leke gibi. Ama elini sırtımdan aşağı doğru gezdirmesine izin verdim ve çok iyi hissettim. Elleri, sanki oraya aitlermiş gibiydi.

"Sen ne yapmak istersin?" diye sordum. Böylelikle kararı kendisinin verdiğini düşünecekti.

"Bunun yanında mı? Hmm... Belki sana motosiklet sürmeyi öğretebilirim. Geçen gece oldukça eğlendin."

"Evet, eğlendim," diye onayladım.

"Öyleyse, ne diyorsun? Günü dışarıda, gün ışığında geçirmek ister misin?"

Gün ışığı mı? Bunu daha önce hiç yapmadım. Eğer Müdür Russell bunu öğrenirse ne yapacağını tahmin bile edemiyorum. Ama Cal umursamazdı. "Ne gerekiyorsa," dedi.

Daha sonra, yüzümü Seth'in boynuna gömdüm. Kollarının etrafımda olduğunu bilmek iyi hissettiriyordu. Huzur doluydu, sanki güvendedim ve korunuyormuşum gibi. Kafam çok karıştı. Neredeyse onu kontrol etmeden onunla olmayı dileyecektim. Ama daha sonra güçsüz ve etkisiz olurdum. Bu yüzden ben de eski bir yöntemle başvurdum.

"Sana 'Evet-Evet' diyerek seninle aynı fikirde olan birini bul."

Bu Barbelo Nemo'nun en iyi tekniklerindendir.

Hedefine, cevabının evet olduğunu bildiğin 2 tane soru sor. Ve daha sonra gerçekten ne istediğinin peşinden git.

"Bana sürmeyi öğretmek istiyor musun?" diye sordum.

"Evet," diyerek boynumu öptü.

"Gününü benimle geçirmek istiyor musun?"

"Evet," dedi. "Tabii ki."

"Tamam. Hadi yapalım o zaman. Ben öğreneceğim ve sen de akşam yemeğine kalacaksın."

"Ne? Akşam yemeği mi? İmkansız--"

"Gününü benimle geçirmek istediğini sanıyordum!"

"Evet ama ben--"

"Babanı ekip duramam. Eğer beni görmek istiyorsan, onunla da uğraşmak zorundasın. Aksi halde bu iş yürümez."

"Ama--"

"Hayır," dedim. "Sınırları zorlamayalım."

Arkasına döndü ve havaya üfledi. "Peki, anlaştık," dedi ve bana sinsice baktı. "Kesinlikle deri giy."

Daha önce hiç gün ışığına çıkmamıştım. Çok fazla güneş ışığında, görebilmek zor oluyor. Gözlerim yanıyor gibi hissediyordum. İnsanlar bununla nasıl başa çıkıyor? Sanırım güneş gözlüğü takmalıyım.

Dışarıda olmak beni aynı zamanda çok korunmasız hissettirmişti. Etrafımda 10 metre uzunluğunda duvarlar olduğunu, güvenlik kameralarının olduğunu, Alan'ın ön girişi izlediğini biliyordum ama yine de... Bütün bu mavi gökyüzü korkutucuydu. Seth'in söylediği şeye zorlukla odaklanabildim.

"Tamam, asla ayakkabı bağı yok! Bir şeye takılabilirler. Ve her zaman kask tak."

"Kesinlikle," diye cevapladım. Orada motosikletin üzerinde eğlenmeyi tahmin bile edemezdim. Bunu sadece Seth'i akşam yemeğine götürebilmek için yapıyordum.

"Motorun sol kısmı vitesler için, sağ kısmı ise manevralar için. Vitesleri biliyor musun? Bekle... Araba kullanmayı biliyor musun?" Seth bana salakmışım gibi bakıyordu.

"Evet!" diye söylendim. Seth'e Tabula Rasa garajında turladığımı söyleme gereği bile duymadım. Diğer sürücülerle aynı yolda hiç sürmedim ama park etmede oldukça iyiydim ve eski haritaları anlayabiliyordum.

Seth rahatladı. "Tamam, güzel. Şimdi yapacağın ilk şey anahtarı çevirmek ve daha sonra yakıt enjeksiyonu devreye girecek. Sesi duydu mu?" Motor inanılmaz bir şekilde gürlledi.

İlgimi çekmiş gibi kafamı salladım.

"Daha sonra bu ışık yanacak ve bu da motorun sürüşe hazır olduğunu gösterir. Gel," dedi Seth. "Önüme otur."

Ben de oturdum.

“Bekle!” dedi Seth. “Bu bir testti! Kaskın nerede?”

Ah, doğru. Kask. Taktım ve dünya karardı. Daha sonra Seth’in önüne oturdum ve o da kollarını bana doladı.

İşte işler o zaman ilginçleşmeye başladı.

Çünkü öne oturduğumda, hissettim. Seth’in bunca şeyle ne yapmaya çalıştığını anladım. Bunu yapmayı gerçekten öğrenirsem, istediğim her yere gidebilirdim. Günbatımına gidebilirdim ve kimse beni durduramazdı. Müdür Russell bile. Bu motora oturmak, güç yolculuğuydu. Özgürlüğün tadıydı.

Tabii ki hiçbir yere tek başıma gitmek istemiyordum. Açık bir şekilde! Cal’ın bana söylediği gibi burada, malikanede kalmak istiyordum. Ama ihtimal? Bir yere gitmek zorunda kalırsam, bunu yapabilecek olmam gerçeği? Bu heyecan vericiydi. Bunu yapmaya değerdi.

“Bu neydi?” diye sordum Seth’e. Debriyajla ilgili bir şey söylüyordu.

“O burada, soldaki kolda. İlk önce aşağı doğru ittir, daha sonra yukarı doğru kaldır. Eğer kaldırmaya devam edersen, ikinciye, üçüncüye, dördüncüye ve beşinciye varacaksın.”

Beşinci vites. Kendi başıma bu hızda gittiğimi hayal edemiyordum. Beau bile kamyon reklam çekimlerinde bu kadar hızlı gitmemiştir. Muhtemelen doğru kareyi bulana kadar ona stüdyonun etrafında tur attırdılar.

“Sağ kolda gaz var.” Seth eldivenimi kola taktı ve altımda motorun kullanılmamış gücünü hissedebiliyordum.

“Buradan vitesi değiştir,” diyerek sol ayağımı işaret etti. “Ve arka vites de sağda.”

Dinliyordum ama bunu yapmaya da hazırdım. Ayağımı debriyajdan yavaşça çektim ve motor çalışmaya başladı.

"Güzel," dedi Seth. "Eğer debriyajdan ayağını hızlıca çekersen, motor stop eder. Düzgün debriyaj kontrolü. Yapman gereken bu."

Kafamı salladım ve başladım. Çok fazla başlayıp, durdum. Hatta bazen motor ileri atladığı için Seth kontrol etmek zorunda kaldı. Ama bir kaç saat sonra, evin etrafında o kadar hızlı turluyordum ki, Cal ne oluyor diye bakmak için balkona çıktı.

"Orada neler oluyor?" diye aşağı seslendi. "Tanrı aşkına, Blanca? Bu sen misin?"

Motosikleti durdurdum ve motoru kapattım. Daha sonra kaskımı çıkarttım ve boynuma yapışmış saçlarım savruldu.

"Evet," diye bağırdım. "Benim. Merak etme. Bir yere gitmiyoruz."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi Cal yüksek sesle. "Yaralanmanı istemiyorum."

"Yaralanmayacak!" diye bağırdı Seth.

Cal başka bir şey söylemek üzereydi.

Ortam gerginleşiyordu. Bu yüzden ben de "Akşam yemeği ne zaman? Seth de geliyor," diye sordum.

Birkaç saniye de olsa, Cal gülümsedi. Daha sonra dudağını ısırdı ve "Bir saat sonra," dedi. "Akşam yemeği bir saat içinde. İyi eğlen-celer."

Daha sonra kaskımı kararlılıkla taktım ve anahtarı çevirdim. Kesinlikle eğlenecektim. Debriyajdan ayağımı çektim ve evin kapısına doğru sürdüm. U-dönüşü yapıp konağa geri dönerken Alan kafasını salladı.

Çimlerin üstünde, dün çatı katından gördüğüm portakal ağaçlarından birinin altında uzanıyorduk. Dallar büyük meyve toplarıyla sarkmış, tadılmayı bekliyorlardı. Seth birkaç tane seçti ve soydu ve kabuklarını soydu. Portakallar mükemmeldi, yapışkan suları çenemden akıyordu, taa ki Seth yalayana kadar.

"Kes şunu!" diye güldüm ve onu çimlerin üstüne ittim. Kafamı göğsüne doğru koyup uzandım ve derin bir nefes aldım. Portakalları, çimeni, deriyi ve Seth'i birlikte kokluyordum. Seth'in koluma değen telefonunun titreşimlerini hissediyordum ama Seth onları umursamıyordu. Daha sonra bileğine hafifçe vurdu ve mavi ışık kapandı.

"Bunun için üzgünüm." Ellerini saçımda dolaştırıyordu ve beni fazlasıyla rahatlatıyordu. "Bugün sadece sen ve ben varız."

"Hala teknoloji yoksunlarına katılmadın mı?"

"Biraz dikkatim dağınıktı." Seth beni öptü ve çimenlerde yuvarlanarak eğlendik.

Ve bunların hiçbirini düşünmemeye çalıştım ama çok zorlandım. Çünkü düşünürsem, çılgınca ihtimallerin hayallerini kuracaktım. Bugünün Seth'le ilgili fikirlerimi değiştirmesi gibi. Eğleniyorum ve bir Virüs şirketinin tadını çıkarıyorum. Belki de düşündüğüm gibi aptal değildir.

Ya mutluluğa tek biletim Seth'se?

Seth'e teknoloji bağımlılığı konusunda yardım ediyordum. Cep telefonunu benim için yok eder miydi? Seth beni gerçekten istiyor, belki ben de onu istiyor olabilirdim. Kuytu kollarında hissettiğim şey arzudan daha fazlası olabilir miydi? Belki de Seth ve ben bu akşamki patlamadan sonra gerçekten birlikte olabiliriz.

Müdür Russell ve diğer Vestaların Seth'i bilmesine gerek yok. Kimseye söylemek zorunda değilim. Bir Vesta ve aynı zamanda Seth'le birlikte olabilirim. Tek ihtiyacım olan şey, Cal'ın lütfu ve bunu gerçekten verebilir.

Her zaman istenen olmak istedim. Her zaman bir ailem olsun istedim. Geyşa olmanın en zor kısmı da buydu. Söz verildiği gibi asla bir Vesta ailem olmayacak. Bayan Lydia "Bu yalnız bir yol," dedi.

Tek çocukluk fantezim seçimimden sonra mükemmel Vesta ailesini bulmaktı. Yeni Vesta annemin "Blanca," deyişini hayal ederdim. "Şirketimizin sana teklif vermesini umduk." Ve daha sonra da Vesta erkek arkadaşım beni günbatımına götürürdü.

Seth, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Milyonlarca mil uzakta gibisin."

"Seni düşünüyordum," dedim. "Sen ve beni birlikte düşünüyordum, mutlu olmamızı." En azından mutluluk buydu.

"Ben de mutluyum," dedi ve boynumun arkasını öptü.

"Yeni bir dövmeyle ilham oluyor olabilirsin."

Bu duymak istediğim en son şeydi! İşin kötü kısmı ise, içten içe bunu istiyordum. Burada Seth'le kalmak için her şeyi yapabiliyordum.

Ona bakmak ve ellerini üstümde hissetmekle o kadar meşguldüm ki, olup biteni farketmedim bile.

Uzaktan gelen silah sesini duydum ama emin olamadım. Birinin çığlık attığını duydum ama bekçi istasyonunda vurulanın Alan olduğunu anlamamıştım.

Ne olduğunu anlayamamıştım. Taa ki flaşlar başlayana kadar; kafamı kaldırıp her yerde fotoğrafımızı çekmeye çalışan insanlar olduğunu görene kadar.

Bunlar viral paparazziydi ve her şeyi mahvedeceklerdi.

Seth, "Blanca, git!" diye bağırdı. Anahtarları bana verdi ve kaskımı koluma taktı. Ve daha sonra yakalayabildiği bütün Virüslerin üstesinden gelmeye başladı.

Ama her yerdeydiler! Çalılıklardan dökülüyor ve ağaçlara tırmanıyorlardı. Eller havada ve flaşlar yüzümdeydi. Baktığım her yerde başka bir paparazi vardı.

Seth tekrar, "Git Blanca, git!" diye bağırdı. Bir tanesinin kafasına tekme attı ve diğerinin karnına vurdu. "Motoru al ve git!"

Yarım saniye bile olsa bunu gerçekten düşündüm. Motoru alıp uzağa gidebilirdim. Kendimi koruyabilir ve güvende kalabilirdim.

Ama acilen saklanmam gerekiyordu.

Bu yüzden ben de kaskımı taktım ve küçük beyaz bir top gibi yere çömeldim. Bacaklarımı kollarımın arasına aldım ve bir yumurta şeklini aldım. Flaşlar kaskıma yansımaları diye gözlerimi kapattım. Şimdi kimse beni göremiyordu.

Virüsler bana bağıırıyordu. "Geyşa olmak nasıl bir duygu?"

"Calum McNeal ona böyle ihanet ettiğini biliyor mu?"

"O kaskın altında ne saklıyorsun güzelim? Neden bize göstermiyorsun?"

Seth, "Pislik!" diye bağırdı. Ve daha fazla yumruk sesleri duymaya başladım.

"Yakala onu(Seth'i)!" dedi birisi. "Onu yere yatır, böylelikle daha fazla fotoğraf çekebiliriz."

"Altta olmak nasıl hissettiriyor Veritas Rex?"

O anda gözlerimi açtım. Milyonlarca erkeğin Seth'i yere yatırıp fotoğrafını çektiklerini gördüm. Yüzünü korumaya çalışıyordu ama

yapamıyordu. Ama tek problem kameralar değildi; gerçekten canını yakıyorlar, kanayana kadar yüzüne vuruyorlardı.

“Durun!” diye bağırdım. “Onu bırakın, gitmesine izin verin!” Tam istedikleri gibi ayağa kalktım ve dikkatlerini üzerime çektim. “Eğer onu bırakırsanız kaskımı çıkaracağım.”

Erkeklerden biri, “Başka neyi çıkaracaksın, Vesta?” diye sordu.

Seth, “Hayır!” diye bağırdı. Ama sesi birinin dizi tarafından kesildi.

“Gitmesine izin verin, ben de kaskı çıkarayım,” diye bağırdım. “Bununla başlayacağım.”

Seth’in ağladığını duyabiliyordum, öfkeyle bağırdığını da. Kaskımı çıkardığımda, daha da çok bağırmaya başladı.

“Hayır, Blanca! Yapma! Koş!”

Akbabalar onun gitmesine izin verdi. Ayağa kalkıp fotoğrafımı çekmekle ve internete yüklemekle meşgullerdi.

İçlerinden biri, “Gömleğini çıkart!” diye bağırdı.

Seth onu boğmak için bir hamle yaptı. Ve sonra birisi Seth’i yine yere düşürdü.

Çok fazla kişi çıkartmam için bağıırıyordu. “Ne söylendiyse aynısını yap.” Bir düğmeyi açtım, daha sonra diğerini ve bir diğerini daha. Arkamdan gelen ayak seslerini duyana kadar yapmaya devam ettim.

Cal, yanıyormuş gibi koşarak geliyordu.

“Çocuklarımı rahat bırakın!” diye kükredi. Fotoğrafımı çeken adamlardan birine saldırdı ve yere yatırıp güreşmeye başladı. Ve bir diğerini de yere devirdi. “Dövüş, Blanca! Seni üzmelerine izin verme! Karşılık ver!”

Ben de yaptım, çünkü dövüşte çok iyiydim. Bir erkeğin neresine vurmam gerektiğini iyi biliyordum. Seth'i kafasından tutan bir adama vurdum.

"Polisler yolda!" diye bağırdı Cal. "Oğlumun üstünden çekil! Çocuklarımı rahat bırakın!"

Bütün mülk polis arabalarıyla çevrilmişti. Her yerde sirenler ve ışıklar vardı. Virüsler tek tek yakalanıyordu.

Ama ben hala dövüşüyordum. Önüme gelen her Virüsü dövüyordum. Polisler onları uzaklaştırana kadar durmadım.

Cal deliye dönmüş bir şekilde, bir polis memuruna ambulans çağırması için yalvarıyordu. Çünkü Seth hareket etmiyordu.

Çimlerin üstünde kanlar içinde yatıyordu.

BÖLÜM 7

Tabii ki onlarla hastaneye gidemezdim. Benim için güvenli değildi. Seth'in nasıl olduğunu da öğrenemezdim çünkü internet kullanmıyordum. Ben de büyük salonda yere oturdum ve en kötüsünü düşündüm. Arkamdaki şömine soğuktu.

Bu sabahtan beyaz gülleri hatırlıyordum. Şu an benimle alay ediyorlar. Beyaz güller ölümün sembolüdür.

Ve bir insan nasıl hem güzel bir şey yapıp hem de nasıl bihaber olabilirdi? Yani, kaçmak varken neden dövüştü? Seth neden kaçmadı bilmiyorum. Şansı varken motoruna atlayıp kaçmalıydı.

Bütün Virüsleri bencil zannederdim. Ama Seth, beni korumak için kendi hayatını riske attı. Bu mantıklı gelmiyor. Düşündüğüm gibi aptal değilmiş.

Bunların hepsi benim suçum! Müdür Russell fotoğrafımı çektiği için Seth'i geri alırdı, biliyordum.

"Vestalar bütün yanlışların öcünü alırlar, özellikle konu gururumuzsa."

En azından, Müdür Russell'ın böyle yaptığını düşünüyorum. Her durumda insanlara ne diyeceğini bilir, paparazilere bile.

Ama belki de bu Tabula Rasa'dan gelmiyordur. Müdür Russell'ın, Seth'in arkasından gittiğini görebiliyordum ama bu insanlara fotoğrafımı çekmelerini asla söylemez.

Şimdi çalınan bütün fotoğraflarım bütün dünyanın görmesi için orada. Brethren'i utandırdım.

"Vestalar ortak bir güçtür. Gizlilikle ve kodlarla birleşiyoruz. Gizlilik olağanüstü önemlidir."

Müdür Russell'ın geçmeyeceği çizgiler vardır.

Belki de bu Seth'le ilgili değildir. Belki de en yüksek teklif bana verildiği için beni avlamaya çalışıyorlardı. Çünkü Geyşa oldum. Ya da tüm zamanın en popüler Virüslerinden olan Veritas Rex'i bitirmek içindi.

Neden olmuş olursa olsun, Cal'ı başarısızlığa uğrattım. Seth akşam yemeği için eve gelmedi. Başarısız oldum, her zamanki gibi. Disiplin Saatleri'nde Müdür Russell'ın bana söylediği gibi. "Zayıfsın, Blanca. Telafiye ihtiyacın var."

Hepsi benim suçum.

Nasıl yaptım bilmiyorum ama mermerin üzerinde kıvrılıp uyuyakalmışım. Gözlerimi açtığımda gece yarısıydı ve soğuk beni uyandırmıştı.

Cal eve gelip, kapıyı açtı. "Blanca," dedi. "Orada ne yapıyorsun? Neden yatağında değilsin?"

Kalkıp oturdum ve hava almaya çalıştım. "Seth nerede?" diye sordum? "O..."

Cal yanıma oturdu, "Seth iyi," dedi. "Her şey yolunda."

"Nerede?"

"Hastanede, ilaçlar yüzünden uyuyor. Burnu ve birkaç kemiği kırık ama onun dışında iyi. Sabah eve gelecek."

Hiç bu kadar rahatladığımı ve neşelendiğimi hatırlamıyorum. Daha sonra Cal'ın ellerine baktım, onlar da sarılmıştı.

"Sen nasılsın, Cal? İyi misin?"

"Hiç olmadığım kadar," diye güldü. "Geçen 8 saatimi oğlumla geçirdim."

"Onunla konuştun mu?"

"Henüz değil," diye iç çekti. "Daha sonra. İlaçların etkisi geçtiğinde."

"Üzgünüm."

"Ne için?"

"Seni başarısızlığa uğrattığım için."

Cal, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Asıl ben seni başarısızlığa uğrattım. Ve Alan'ı! Bekçi istasyonuna kurşungeçirmez cam koymalıydım. Ve——"

"Alan iyi mi?"

"Yakın bir zamanda eve dönemeyecek ama gelecek."

"Seth istediğin gibi akşam yemeğine gelemediği için üzgünüm."

Cal bana sarıldı. "Benim değerli kızım. Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

"Ama hepsi benim suçum! Eğer benim yüzümden olmasaydı, Seth kaçabilirdi."

"Ama neden şansın varken kaçmadın? Seth'in sana koş diye bağırdığını duydum."

"Her yerdelerdi!" Ona bakmak için arkamı döndüm. "Eve giremedim."

"Peki, öyleyse neden motora binip uzaklaşmadın?"

Korkuyla, "Ve bu bölgeyi terketmedim?" diye sordum.

Cal aynı korkuyla bana baktı. "Bu yüzden mi yanı? Sana ayrılmamanı söylediğim için mi gitmedin?"

Söylemek istemedim çünkü kızacağımı biliyordum. Ama söylemek zorundaydım çünkü Cal bana bir soru sordu. "Her zaman bana verilen direktifleri uygularım. Ben bir Vestayım. "

Cal sesi ciddileşerek, "Hayır," dedi. "Hayır, yanlış yaptım. Seni satın alarak yanlış yaptım."

Kafamı salladım ama Cal devam etti.

"Her şey yanlıştı!"

"Hayır, değildi!" diye karşı çıktım. Ama Cal dinlemiyordu.

"Artık talimatlarıma uymanı istemiyorum," dedi. "Kendi başına düşünmeni, kendi iyiliğin için güzel kararlar almanı istiyorum."

"Dur artık, dur. Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Bu işlerin böyle yürümediğini de. Sen benim alıcısın. Bana ne yapmam gerektiğini söylemen gerek."

Cal kafasını salladı, "Hayır," dedi. "Artık talimat yok. Güzel yeteneklerin var ve kendin için düşünebilirsin. Bu senden yeni isteğim, şu an ve her zaman için."

"Hayır, yapamam. Üzgünüm, Cal, ama yapamam." Tekrar tekrar söyledim. Cal ayağımdan ittirip yatağa gitmemi gerektiğini söylediğinde bile tekrarlamayı durduramıyordum.

"Şimdi biraz uyu, bununla ilgili sabah konuşuruz."

Ama hareket edemiyordum.

Cal beni ve gözyaşlarımı dikkate alıyordu. "Bak," dedi. "Dürüst olacağım. Şu an seninle ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ama insanların seni incitmesini istemiyorum. Gerçek bir hayatın olma-

sını istiyorum. O yüzden yarın sabah bunları açığa kavuşturacağız, tamam mı?”

Tamam dermişçesine kafamı salladım. Daha sonra da öğretil-diği gibi tekrar ağlamaya başladım.

Sersemlikle odama doğru çıktım ve sürgüyü çekmeyi unuttum.

Ama uyuyamıyordum. Tam bir yıkıntıydım. Sanki anahtar içim-de kalmış da açamıyormuşum gibi.

Hıçkıra hıçkıra, şiddetli bir şekilde ağlıyordum. Artık eski numaralarım da işe yaramıyordu.

Ertesi sabah Seth odama geldiğinde, yüzü sarılmış ve şişmişti. Hala berbat bir haldeydim. Islak yanaklarımı öptü ve kulağıma “Ne oldu Blanca? Ben iyiyim, sen iyisin. Sadece birkaç fotoğraf vardı.”

Seth bunun fotoğrafçılarla ilgili olduğunu zannediyordu. Ama fotoğraflarla ilgili değildi. Bundan daha fazlasıydı. Cal bunu bana nasıl yapabiliirdi?

“Vestalar kendi kararlarını kendileri almazlar. Biz her zaman talimatlarla uyarız.”

Cal’ın bana ne yapmam gerektiğini söylemesine ihtiyacım var. Anlaşma bu ve o bunu biliyor.

Odada bir Virüsleydim. Müdür Russell’ın ne söyleyebileceğini düşünmemeye çalışıyordum. Kaburgalarının onu acıdan öldürmesine rağmen, kolları bana sarılıydı. Yatakta yatıyorduk. Sabit kalp atışı, benim nabzıma sakin olmam gerektiğini söylüyordu.

Seth yine, “Şu an güvendesin,” dedi. “Her şey yolunda.”

Ama değildi. Cal’a sebebimi dinlettirene kadar da, hiçbir zaman yolunda olmayacaktı.

“Kahretsin, Blanca. Her yerin kanlarla kaplı. Dün gece duş almadın mı? Belki temizlenirsen daha iyi hissedebilirsin.”

Cevap vermeye tenezzül bile etmedim.

Seth tekrar denedi. "Seni daha iyi koruyamadığım için üzgünüm. Bir anlaşmamız var. Unuttun mu? Yaşadığımız her şey gizli. Asla açığa çıkmamalı."

Sesim ağlamaktan kısılmış, zor çıkıyordu. "İnternetin her yerinde mi?"

"Evet. Veritas Rex hariç her yerde." Seth sarılı ellerini gösterdi. "Yeni telefona ihtiyacım var. Kavgada bozuldu."

"Belki de yeni bir telefon almana gerek yoktur," dedim ve az da olsa enerjik hissettim. Ufak bir umut ışıyordu.

"Telefon almayayım mı? Ne istiyorsun? Babam gibi kolumda bir antikayla gezmemi mi?"

"Neden olmasın?" dedim ve hoşlanmadığım bir şekilde Seth benden uzaklaştı. "Veritas Rex'e geri dönmek zorunda değilsin. Demek istediğim, Virüs olmak istiyor musun? Onlar gibi olmak istiyor musun?"

"Ben onlar gibi değilim!"

"Tabii ki öylesin. Sadece ahlaksız değilsin."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

Öfke beni ele geçirmişti. "Fotoğrafımı sen çektin. Hayatımı sen mahvettin."

Seth kaburgalarını tuttu. "Hayatını mı mahvettim?"

Cal beni Seth'le öylece bırakıp nasıl kendi başıma düşünmemi isteyebilirdi? Bir Virüsle birlikte olmak o kadar kötü ki, Etik Vesta Kuralları'nda bu konuya ait bir sayfa var.

Seth, "Evet?" diyerek bana baktı.

Kapı tıklamasıyla konuşmamız bölünmüştü. Ayaklarımı yataktan aşağıya doğru sarkıtıp Seth'ten uzaklaştım. "İçeri girin," dedim.

Cal içeri girdi ve o anki halimize baktı.

"Bir şeyi mi bölüyorsunuz?"

"Hayır," diye cevapladım.

Seth, "Evet," diye homurdandı ve ayağa kalkıp buketin yanına gitti. Bir gülün yapraklarını teker teker koparmaya başladı.

Cal, "Neymiş o?" diye sordu.

"Blanca onun hayatını mahvettiğimi düşünüyor," diye homurdandı yine.

Cal, "Hayır," dedi. "Düşünmüyor."

Seth babasına baktı. "Nerden biliyorsun?"

Seth'in yanına gidip kulağına fısıldadı, "Tahmin ettiğinden daha fazlasını biliyorum," dedi.

Eğer darmadağın olmasaydım, "Sonunda! Başardım! Bu ikili artık tekrar konuşuyor!" diye düşünürdüm. Cal tüm varlığımı mahvetmeye çalışırken, o ve aptal problemlerini düşünmek çok zordu. Yatağa oturdum ve rozetime baktım, kendimden nefret ederek.

Cal en sonunda, "Blanca," dedi. "Misafirlerin gelecek."

Güçlkle kafamı kaldırıp baktım. "Kim?"

"Müdür Russell ve Bayan Lydia."

İşte şimdi tamamen yanmıştım.

"Onları sen mi aradın?" diye sordum.

Cal, "Hayır," dedi. "Böyle bir şey yapmam."

"Öyleyse fotoğrafları görmüş olmalıları!"

Cal yatağa oturarak, "Muhtemelen," dedi. Sanki dün gece hiç uyumamış gibi, yüzü griydi.

Güzel. Umarım acı çekiyordur.

Cal, "Ziyaretçilerini görebilecek durumda mısınız?" diye sordu. "Az önce ilk girişe geçtiler ama göndermemi istiyorsan onları gönderebilirim."

"Göndermeni istiyorsam mı?" Yaşlarım tekrar dökülmeye başladı. Engel olamıyordum.

Seth, "Ne oluyor?" diye sordu.

Cal çaresiz ve kopuk görünüyordu. Ve tabii ki ben de, hiçbir şey söylemedim. Bu yüzden Cal da gerçeği söylemek zorunda kaldı. "Tamam, artık yeter," dedi. "Ona kendisi için kendi başına düşünmesi gerektiğini söyledim."

Seth güldü, bunun komik olduğunu düşünüyor gibiydi. "Neden bahsediyorsun?" Cevap vermediğimizde, sırtımayı kesti. "Kendi kendine düşünemiyor musun?"

Cal, "Ona yapmasını söylemediğim sürece, hayır," dedi. "En azından bana seçimin ilk günü söylenilen buydu.

Seth, "Ama, Blanca, sen---" dedi ve durdu. "Sen ve ben---" diyip derin bir nefes aldı. Nefes almakta güçlük çekercesine kaburgalarını tuttu.

Şu an bütün yaşadıklarımızı düşündüğünü biliyordum. Hapishaneye onu serbest bıraktırmaya gittiğim günü, ağacın ve yıldızların altındaki ilk öpüşmemizi.

Ya da odasında yalnız geçirdiğimiz o sabahı. Veya dünü, güneş ışığında yediğimiz portakalları.

Seth parmağıyla babasını işaret ederek "Bunları yapmasını ona sen mi söyledin? Ona benden hoşlanıyormuş gibi yapmasını da sen mi söyledin?"

"Ona seni hapishaneden çıkartmasını söyledim."

Seth ölü gibi, "Hepsi bu mu?" dedi.

Cal, "Neredeyse," diye cevapladı. "Blanca'ya seni eve geri getirmeye teşvik etmesi için arkadaş canlısı davranmasını söyledim. Hepsi bu kadar Seth, yemin ederim. Blanca'nın kendi kararlarını vermesini istiyorum."

"Yapıyor mu yoksa yapmıyor mu, baba? Blanca kendi kararlarını veriyor mu vermiyor mu?"

Cal, "Hayır," dedi. "Genelde vermiyor."

"Böyle olması daha iyi." Bir saniyeliğine gözlerimi sıkıca kapattım. İkisinin de bana ucubeymişim gibi bakmasına katlanamıyordum. Onların anlamalarını sağlamalıyım. "İnsanlar her zaman berbat kararlar verirler. Ve daha sonra bunları internet üzerinden sıvarlar. Vestalar bunlardan tamamen özgürler. Biz bundan tamamen kaçınırsınız."

"Evet, teknolojiden kaçınmak. Bunu anlıyorum. Karmakarışık, ama anlıyorum." Seth kafasını salladı. "Ama karar vermekten kaçınmak neden?"

"Ben çok fazla karar veriyorum," diye karşı çıktım. "Cal bana ne yapmam gerektiğini söylüyor ve ben de nasıl yapmam gerektiğine karar veriyorum."

Seth, "Bu gülünç," dedi. Ve daha sonra, alay etmeye babasıyla devam etti. "Böyle bir şeyi kabul ettiğine inanamıyorum."

"Ama bu babanın suçu değil! Basitçe böyle ve en iyisi bu. Lüt-fen, Cal. Talimatlarınız olmadan Müdür Russell ve Bayan Lydia'yı görmemi istemeyin. Onlar bunu anlayacaklar!"

Cal, "Talimatlara ihtiyacın yok," dedi.

"Kendin ol, mükemmel olacaksın."

Bunu göz önünde bile bulundurmadım. "Kendim? 'Sadığım, farklıyım. Kurallara uyarım.' Bana ne yapmam gerektiğini söyle-

mezsen nasıl bunlardan biri olabilirim?” Cal’ın ellerini tuttum ve yalvarmaya başladım. “Lütfen, bana yardım et!” Bu da işe yaramayınca, dizlerimin üstüne çöktüm ve ona tekrar yalvardım. “Lütfen, beni biraz yönlendir.”

Seth’in bakışları aramızda gidip geliyordu. “İkiniz de hastasınız,” dedi. “Umarım bunu biliyorsunuzdur.”

“Yerden kalk, Blanca.” Cal ellerimi sıktı. “Hızlıca duş al ve hazırlan. Kurallarına uyacaksın, tamam mı? Öğretmenlerine her şeyin güzel olduğunu söyleyeceğiz ve geri kalanını daha sonra halledeceğiz.”

Yaşlarım tekrar akmaya başladı. Cal’a güvенеbileceğimi biliyordum.

Cal Seth’e, “Bunun için kalacak mısın?” diye sordu. “Böylelikle Blanca bu insanlarla tek başına yüzleşmek zorunda kalmaz.”

Seth’in ne diyeceğini bilmiyordum. Cal’ın da bilmediğini düşünüyordum. Sanırım Seth, bunu düşünmek zorunda kaldı çünkü bir süredir cevap vermiyordu. Daha sonra bir kez daha sadık biri olduğunu tek bir kelimesiyle kanıtladı.

“Evet.”

Aptal, bu teknoloji bağımlısı aptal ondan gerçekten hoşlanmama sebep oldu.

Duş aldım, yüzüm temizlendi. Beyaz bir elbise giydim ve McNealların arasında otuyordum. Cal’ın söylediği gibi, her şey güzel gidiyormuş gibi davranıyordum.

Müdür Russell, Bayan Lydia buradayken bana hiçbir şey yapmazdı zaten. Beyaz basit bir elbisenin içinde her zamanki gibi zarif görünüyordu. Aldatıcı bir şekilde kibardı ve kişiliğinin gücü pamuklu kumaşla gizlenmişti.

Müdür Russell, beyaz botlarına kadar Vesta rütbe sembollerine bürünmüştü. McNeal Malikânesi'nde ortam sıcaktı ve alnından terler akıyordu.

Müdür Russell, "Bu virüs de burada olmak zorunda mı?" diye sordu.

Seth ağzını açtı ama Cal onu durdurdu. "Bu adamın çok güzide bir kariyeri var."

Müdür Russell, "Kariyer mi?" diye alay etti. "Onun gibi bir çöp torbasının mı?"

Seth, "Sen kimsin de bana çöp torbası diyorsun, pislik?" diye sertçe çıkıştı.

Cal, "O bir çöp torbası değil, o çok ünlü bir blogger ve aynı zamanda kendisi benim oğlum olur," dedi. "Başardığı şeyle gurur duyuyorum. Veritas Rex geçen yıl kendi başına en çok okunan on hikâye rekorunu kırdı. Başkandan daha çok takipçisi var."

Müdür Russell patlamak üzereydi.

Bayan Lydia tam zamanında ayağa kalktı. "Şirin bir eviniz var, Bay McNeal." Kalp şeklindeki yüzü sakinliğin mükemmel bir resmiydi.

Her yoldan mahvolduğumu hatırlatan kişiydi.

"Teşekkür ederim. Eski karım dekorasyonla ilgilendi."

Bayan Lydia normaldi ama Müdür Russell duraksadı. Kızılkaşayı biliyor olmalıydı.

Bayan Lydia, "Hadi artık sadede gelelim mi?" dedi.

"Blanca, sana birkaç soru sormak istiyoruz."

Cal'a baktım, evet anlamında kafasını salladı. Bayan Lydia farkettiler ve gülümsedi.

"Lütfen devam edin," dedim.

"Vesta Kuralları Etikleri'ne uyuyor musun?" diye sordu.

"Evet, Bayan Lydia. Tabii ki Bayan Lydia."

Müdür Russell, "Mahremiyetini koruyor musun?" diye sordu.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Dün olanı biliyorlardı. Neden beni deniyorlardı?

Cal, "Açıkçası Russell, Blanca'nın mahremiyetinde seni ilgilendiren bir şey göremiyorum," diyerek beni kurtardı.

Müdür Russell bağırarak "Beni ilgilendiren bir şey yok mu? Vesta mahremiyeti her zaman beni ilgilendirir!"

Cal, "Tabula Rasa'da evet. Ama Blanca'nın mahremiyetine otuz iki milyon dolar ödedim. Onun mahremiyetiyle şu an ben ilgileniyorum, sen değil," diyerek koltuğa yaslandı ve çayından bir yudum aldı.

Müdür Russell hala sinirliydi. "Ama kesinlikle bunu istemi---"

Cal, "Ne istediğim ya da istemediğim işimin özelidir. Dün yaşanan olay üzücüydü ama konuştuğumuz gibi, güvenlik takımımı güçlendiriyorum. Buraya gelip sorular sormanız hoş değil," dedi ve bardağını geri koydu. "Dürüst olmak gerekirse, buraya neden geldiğinize anlam veremedim."

Bayan Lydia, oda öldürücü olmasına rağmen genel bir ziyaretmiş gibi gülümsedi. "Durumu kararlaştırmak için buradayız. Blanca'yı evlatlık edindiğinizi duyduk."

Cal hızlı bir şekilde, "Evet," diye cevap verdi.

Bayan Lydia parmaklarını bükerek, "Harika," dedi. "Beklenmedik, ama harika. Bu durumda, Blanca'ya gelecek ay gerçekleştirecek olan Vesta şirket yemeğine katılıp katılmayacağını sormak isterim."

Seth, "Ne yemeği?" diye sordu.

Bayan Lydia, bir Virüs'le konuşmak zorunda kaldığına inanmadığı için donup kalmıştı. Söylediği şey sonrasında Seth'in yüzündeki hazzı anlatamazdım. "Her 3 ayda bir, tanışma ve kaynaşma için böyle bir yemek düzenleriz," dedi. "Vestalar diğer Vestalarla sadece alıcıları izin verdiği sürece buluşabilirler."

Seth babasının yüzüne baktı, Cal'ın suratı sertti.

Ve biliyorum, sadece biliyorum. Bir daha asla Seth'le vakit geçiremeyeceğim. Bu kesin. Cal görüşmemi söylese bile, iplerin babasının elinde olduğunu bildiği için artık benimle olmak istemeyecek. *Artık Seth gerçeği biliyor.*

Cal boğazını temizledi. "Blanca istediği kişiyi seçmekte özgür."

Bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Bayan Lydia bana doğru baktı ve nefreti gördü.

"Mükemmel," dedi. "Böylesi çok daha kolay. Şanslı Blanca. Mükemmel Vesta eşleşmesini ayarladım."

"Teşekkür ederim, Bayan Lydia," dedim. "Bu çok kibar bir hareket Bayan Lydia." Ama asıl düşündüğüm, mükemmel zıttımdı. Seth'in tamamen dövmelerle kaplanmış vücudu yanımda esniyordu. Seth, Virüslere benim için saldırıyor, beni korumaya çalışıyordu. Seth ve onun yüz tane gülü.

Benden nefret etmek için her nedene sahipken, bana yardım etmeyi tercih ediyordu ama şu an bunu düşünmemeliydim. Yüzümü, istedikleri gibi sakın tutmalıyım.

Bayan Lydia, "Mutlu olmana sevindim," dedi. "Senin için seçtiğim genç adam, tıpkı senin gibi sabun sattırabilecek bir yüze sahip. O, senin için en iyisi. Onu seveceksin."

Seth, "Mükemmel," dedi. "Kulağa Blanca için mükemmel geliyor," dedi sinirlenerek.

Cal sert bir şekilde, "Seth!" diye bağırdı.

Ama sarsılmamıştım. Bayan Corina'nın bize derste öğrettiği gibi sakindim. Hiçbir şey söylemedim çünkü söyleyemedim.

Müdür Russell, "Gelecek ay Blanca'yı göreceğiz öyleyse," diyerek gitmek için ayağa kalktı.

"Evet, Müdür Russell. Tabii ki, Müdür Russell."

Bayan Lydia, "Harika," dedi. "Her şey ayarlandı. Dua etmeye ne dersiniz?"

Bayan Lydia ve Müdür Russell rozetlerini kaldırdılar. Rozetim, kalbime çarptığında, soğuklukla yanıyordu.

Bayan Lydia, "Blanca, Cal ve Seth, zor bir yolunuz var. Birçok yönden, kendiniz olmanız zor," diye başladı ve sonuna kadar devam etti. Cal, anlamlı bir şekilde uzağa bakıyordu ama Seth? Bize deliymişiz gibi bakıyordu. Sanki bizi yerle bir etmeye hazır gibiydi.

Misafirler gider gitmez, Seth bize döndü. "Ne haltlar dönüyor?" diye sordu. "Bana ne tür bir oyun oynuyorsunuz?"

Cal, "Seth," dedi. "Ben---"

Seth, "Hayır!" diye bağırdı. "İkinizin etrafında saçma sapan oyalanmaktan bıktım."

"Blanca'ya bunu yaptığına inanmıyorum. Nasıl bir canavarsın sen?"

Cal, "Ben---" diye tekrar konuşmaya çalıştı.

Seth, "Zahmet etme," dedi ve sinirli bir şekilde yürüdü.

"Bekle!" diye bağırdım ve gitmesine asla izin vermeyeceğimi gibi Seth'in kolundan tuttum. "Babanın benden tek yapmamı istediği şey onu dinlemendi. Gerisi ise, doğaçlamayla gelişti ve hepsi de benim hatam." Eğer gerçek plana geri dönersem, başarabilirim. Bunu hala düzeltebilirim.

Seth bitik bir şekilde, "Doğaçlama?" dedi. "Sen buna doğaçlama mı diyorsun?"

Cal, "Ne?" diye sordu. "Neye doğaçlama mı diyor?"

Seth küçümsercesine güldü, "Hiç," dedi. "Önemli bir şey değil. Söylemeye bile değmez."

"Bekle!" dedim ve kollarımı ön kapağıya dayadım. Bunu hala yapabiliyordum. Seth'in dinlemesini sağlayabiliyordum, biliyordum. "Babanın sana bir şey göstermesi gerekiyor. Göster ona, Cal. Seth'e gerçeği göster."

Seth, "Neden bahsediyor?" diye sordu.

Cal üzgün, neredeyse yenilmiş gibi görünüyordu. Sırada neler olacağını biliyordu. Ama yine de, bileğinde bir şeyler yazmaya başladı ve büyük salonda video oynamaya başladı. Hepimizin göreceği şekilde yukarı kaldırdı.

İzlemek için zor ayakta duruyordum. Cal gözlerini kapattı.

Seth'in bana Veritas Rex'te izlettiği sahneydi. Babasını aşışmak için internette paylaştığı videoydu. Cal, altında çıplak bir kadınla yatak odasında idi. Sadece bu sahne yukarıdan, malikâne-deki kameralar tarafından çekilmişti.

Cal ve kızıl kafa. İkisine de şaşırarak, daha sonra koşarak kaçan on yedi yaşındaki Seth.

Ve daha sonra kadın, tamamen kendinden geçmiş bir şekilde doğrulup oturuyor. Kadının kızıl peruğu düşüyor ve altındaki keli görünüyor. Altın kolyesi hariç, tamamen çıplak bir şekilde uzanıyor.

Seth boş bir ifadeyle, "O, annem miydi?" diye sordu. Ve daha sonra öfke geri döndü. "Ölürken, annemi mi beceriyordun?"

Cal sinirli bir şekilde görüntüyü kapattı, "Öyle değildi," dedi. "Güzel bir gün geçiriyordu. Bunu o ist---

Seth kulaklarını kapattı, "Dur!" diye bağırdı. "Bunu duymak istemiyorum."

"Duymak zorundasın, Seth," dedim. Ellerimi dövme kollarına koyup aşağı doğru indirdim, böylece dinleyebilirdi.

Cal kafasını öne eğerek, "Annen çok utanmıştı," dedi. "Oğlunun önünde utanç içinde ölmesini istemedim."

"Ve sen de senin hakkında en kötü şeyleri düşünmeme izin verdin? Sana aldatan kişi etiketini yapıştırmama izin verdin."

Cal, "O öldükten sonra sana söyleyecektim," dedi.

"Cenazeden sonra mı? Ama o zamana kadar ben onu çoktan paylaşmıştım."

Cal, "Evet," dedi.

İkisi de birbirlerine bakıyorlardı.

Cal kelimeleri toparlamaya çalışarak, "Tek güzel şey," dedi, "kariyerini ilerletmek oldu. Annen bu kadar popüler olmanla gurur duyardı. Veritas Rex'le çok gurur duyardı." Yaşlar gözünden akmaya başladı.

Seth, "Yalan söylüyorsun," dedi. "Çok utanırdı. Bütün dünyanın onun videosunu gördüğünü bilmekten nefret ederdi."

Cal, "Evet," dedi. "Bu da var. Ama yine de seni severdi. Seninle ve ulaştığın şeyle gurur duyardı. Tıpkı benim gibi."

Seth yıkılmıştı. Bunun için başka bir kelime yoktu. Tamamen yıkılmıştı. Ve daha sonra sarılıp ağlamaya başladılar ve artık bana ihtiyaç yoktu.

Bana ihtiyaç kalmadığını fark etmenin gücü, bir taş gibi çarpmıştı. Buradaki işim bitmişti. Ve bunun için bekledim, Cal bunu söyleyecekti. "Teşekkür ederim, Blanca. Çok teşekkür ederim, tat-

lım. Bana oğlumu geri getirdin!" Cal bana sarılmaya çalıştı ama ben kenara kaydım.

Konuşmaya devam etti. "Artık bir Vesta olmana gerek yok. Kendin olabilir ve kendin için kararlar verebilirsin. Seni serbest bırakabilirim."

Ne demek istediğimi anladınız mı?

Cal beni salabileceğini sanıyor.

BÖLÜM 8

Mutlu olacağım tek yol, Cal'ın beni odama, manastırıma kapatmasıydı ama bunu reddetti. Bu yüzden ben de sürgüyü kendi sonuma çektim ama bu iyi değildi.

Ne zaman Tabula Rasa'daki bir öğrenci ahlaki bir tehlikede olsa, Müdür Russell suçluyu münzevi bir hücreye kapatırdı. Böylelikle, geri kalanımız güvende olurdu. Bu, aynı zamanda suç işleyen kişiye de yardımcı olurdu. Hapsediği yerde, değerlerimizi derin derin düşünürdü.

Hapsedilme bittiğinde, serbest bırakılan öğrenci, mükemmel davranışlarla, tamamen Tabula Rasa'ya sadık, Vesta Kardeşliğine tekrar katılmaya hazır olan biri olurdu.

Ama Müdür Russell burada değil ve beni koruyamaz. Bu yüzden ben kendi gardiyanım olmalıyım. Sağlığım güvende olana kadar kendimi kapatacağım. Cal, beni salma fikrinden vazgeçene kadar buradan gitmeyeceğim.

Ama vazgeçmeyecek.

Cal kapıdan, "Kendin için düşün," dedi. "Burada kilitli mi kalmak istiyorsun? Sana ne yapmamı söylemem için bana ihtiyacın yok."

Ne kadar da gerizekalı.

"Seth her an burada olabilir. Onu görmek istemiyor musun?"

Şeytani yanımla onu görmek istiyordum. Burada kilitli kalmamı gerektiren bir diğer sebep de bu. Bir daha bir Virüsle takılmamın tek yolu Cal'ın bana söylemesi. Ama bunu yapmayacak.

Ve yine Seth'le uğraşmak zorundayım. "Blanca," dedi. "Benim. Girebilir miyim?" Seth'in kalın sesi gönül tellerimi titretmişti.

"Babana sor," diye cevap verdim.

"O sana sormamı söyledi."

Kendimi kadife örtümün üstüne attım ve güvende hissetme duygusunun anılarını ittim. Gün ışığında Seth'in kollarındayken bu hissi tatmıştım. Hıçkırıklarımı yastığa boğdum.

"Seni duyabiliyorum," diyerek kapıyı tırmalıyordu. "Lütfen içeri girmeme izin ver. Konuşabiliriz."

Konuşamam. Dışarı çıkamam. Cal yanılsız olduğunu anlayıp bana doğru davranana kadar hiçbir şey yapamam. Eğer Cal beni kutsal Vestalığımdan ayırırsa, değersiz olacağım.

Değersiz!

Seth, "Sana ne yapman gerektiğini 'ben' söyleyebilir miyim?" diye sordu. "Bu işe yarar mı?"

"Hayır!" dedim, ağlıyordum. "Aptal olma."

Seth, "Öyleyse bana neyin işe yarayacağını söyle," dedi. Metal kapının arkasından sesi boğuk geliyordu. "Senin şu Vesta saçmalığını hiçbir zaman anlayamadım."

"O bir saçmalık değil!"

"Güzel. O zaman bana Vesta yollarını söyle."

Ama bunun manası ne? Zaten bir Virüsle konuşmamam gerekiyor.

Seth kapıdan, "Blanca, zor bir yolun var. Bunu görebiliyorum," dedi. "Birçok yönden kendin olman zor. Ama bunu yapabileceğini biliyorum. Mutluluğa ulaşmak için her şeye sahipsin."

Bir anlığına sessizlik oldu. Yataktan kalktım. Kapiya doğru gittim ve rozetimi metale doğru tutarak yanına çöktüm.

"Beni duyabiliyor musun, Blanca?"

"Evet."

"Buradan çıkmak istiyor musun?"

"Evet," dedim tekrar.

"Öyleyse gel."

"Gelemem," diye açıkladım. "Baban bana çıkmamı söyleyene kadar."

"Kahretsin!" diyerek kapiya yumruk attı. "Bütün bu Vesta saçmalıklarını unut ve buraya gel!"

"Bu bir saçmalık değil," dedim. "Bu benim. Her zaman bu olacağım."

Açılmamak üzere mühürlenmiştim.

Kapanmakla geçen iki hafta. Kitaplıkları silmeyle, pencere camlarına yüzümü bastırmayla, aşağıdaki duvarlarla çevrili bahçe dışında hiçbir şeyi görememekle geçen iki hafta. Fatima, Beau ve Ethan'ın bu rezil durumumu bilmediğini ummakla geçen iki hafta.

'Ben sadığım, farklıyım. Kurallara uyuyorum.'

Cal'ın bana ne dediği önemli değil. Daima Vesta Kardeşliğine sadık kalacağım.

Cal, hiç egzersiz yapmadığım için endişeleniyordu. Tabii ki kilo almamı istememesinde sonuna kadar haklıydı ama ne zaman yemek getirse, kapıyı açmıyordum.

Bu rutinin ikinci gecesinde, "Lanet olsun, Blanca!" diye bağırdı. "Kapıyı aç!"

Yönergeler, sonunda! Umut dolu ve aç bir şekilde kapıyı açmak için fırladım.

Elinde ahşap bir tabakta, üst üste konulmuş hindi ve patates püresi vardı. "Bunu yiyecek misin?"

"Bilmiyorum," dedim. "Yememi söylüyor musun?"

Ona baktım, hiç olmadığı kadar sinirli görünüyordu. O kadar sinirliydi ki, neredeyse ağlayacaktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Bunu yemen gerektiğini düşünüyor musun?"

Kapıyı sertçe kapattım.

"Blanca!" diye kapıya vurdu. "Kapıyı aç ve bu yemeği ye!"

Kapıyı tekrar açtım ve tabağın yanına oturdum. Olabildiğince hızlı bir şekilde yemeği ağzıma tıktım.

Cal yanıma oturdu, "Blanca, tatlım, lütfen," dedi. "Lütfen bunu daha fazla yapma. Sonsuza dek burada kalabilirsin."

"Öyleyse bana gitmemi söyle," dedim ve bir peçeteyle yüzümü sildim.

"Egzersiz yapman gerek. Temiz hava alman gerek. Dışarı çıkar-san daha iyi hissedeceksin."

"Yapmamı söyle, " dedim. "Yapmamı söylersen, ben de yapacağım."

"Hayır," diye iç çekti Cal. "Bununla işim bitti."

"Öyleyse benimle işin bitti, çünkü ben kendi başıma yaşayamam."

Cal kafasını salladı. "Kendi başına yaşamak zorunda değilsin. Böyle mi düşünüyorsun?"

Tabağımı ileri ittim.

"İstedğin kadar burada kalabilirsin. Hayatının geri kalanında! Benim kızım olabilirsin, Blanca, gerçek kızım. Bunu uzun süre önce söylemediğim için üzgünüm. Sophia böyle isterdi, tabii ben de. Arkadaşlar edinebilirsin. Dışarı çıkabilirsin. İstedğin her şeyi yapabilirsin."

"Yapmamı söyle," dedim. "Kızın olmamı söyle."

"Hayır. Bunu kendin seçmen gerek."

"Bunu yapamadığımı biliyorsun!"

Cal, "İstiyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim ve yanaklarımı sildim.

"Ne yapacağımı söyle, ben de yapayım. Sana nasıl yardım edeceğimi söyle."

Gözyaşları burnunun kenarından akıyordu Cal'ın.

"Sana söyledim!" diye bağırdım. "Ama dinlemeyeceksin."

"Deniyorum," dedi. "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Ama etmeyecekti.

Ertesi gün, yatak odamın dışındaki çekiç sesine uyandım. İşçiler bahçeye bir merdiven yapıyorlardı.

Her gün merdivenden inerek temiz hava alıyordum. Bahçenin etrafında koşuyordum, böylelikle kilo almayacaktım. Çünkü Cal'ın bir gün bir Vesta isteyeceğini biliyordum ve hazır olmalıydım.

Ben bir Vestayım.

Cal ne derse desin.

Artık kendimi tanıyamıyordum. Her zamanki beyaz kıyafetlerimi giymeme rağmen, kendim gibi görünmüyordum. Problemin ne olduğunu ya da ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama bunun benim suçum olduğunu biliyordum.

Neredeyse odaya kapanalı bir ay olacaktı. Duvarımdaki bütün kitapları okumuş, çoğu Fatima'ya olan beyaz masamın üstünde binlerce mektup yazmıştım. Ama hiçbirini göndermedim.

Eğer diğer Vestalar Bay McNeal'ın serbest bıraktığını bilseydi, benden uzak dururlardı. Muhtemelen Müdür Russell rozetimi benden alırdı. Vesta'nın rozetinin alınması, aynı zamanda öldüğü anlamına gelir.

Kapanmayla geçen dört hafta. En azından, sanırım dördüncü hafta. Bir takvim olup geçtiğim günleri çizmeliydim böylelikle takip etmem daha kolay olurdu. Bunu yapmalıydim.

Birçok şey yapmalıydim.

Ne kadar mükemmel bir Vesta olduğumu Bay McNeal'a kanıtlamak için daha iyi bir iş çıkarmalıydim. Onun bana, tam olarak olduğum gibi ihtiyacı var. Bunu farketmesini sağlamalıydim. Kardeşlikten biri. Açılmamak üzere mühürlenmiş. Herhangi bir şeyin yaratılışı için, boş bir sayfa.

Daha iyi yapmalıydim. Platin rozetime uyarak yaşamalıydim. En çok istenileni somutlaştırmalıydim.

Ahlağın Vesta Yasaları'nı yüz kere daha ezberden söylemem gerekiyor. Bu uykudan daha önemli.

Çok daha önemli.

Uyku, bir Vesta olmak kadar önemli değil.

Bunu bilmeliydim.

Bazen merdivenden bahçeye inip gökyüzüne bakıyordum. Çok mavi ve temiz. Bulutların sürüklendiğini görüyor ve bulutların da mükemmel Vestalar gibi olduklarını düşünüyordum. Beyaz, yumuşak ve diğer herkesten yukarıdalar. Olmam gereken bu. Ama şu an kirin içindeyim.

Virüs her gün birinci katın penceresine geliyor ve bana bakıyordu. Beni gördüğünde parmaklarının aniden hareket ettiğini görüyordum. Benimle ilgili blog yazısı yazmak için can atıyordu. Bunu biliyordum.

Ama hiç avuçlarını yukarı kaldırdığını görmedim, sanırım verdiği söze sadık kalıyordu. Fotoğrafımı çektiğini düşünmüyorum. Henüz.

Bu Virüs tarafından nasıl bu kadar kafamın karıştığını bilmiyorum. Yakışıklı da değil! Teknoloji bağımlısı ve dövmelerle kaplanmış. Bana dokunmasına izin verdiğime inanamıyorum.

Barbelo Nemo, 'Asla bir Virüs'e güvenemezsin,' diye yazmıştı. O her zaman haklıdır.

Çemberin içinde koşarken, Bayan Lydia'nın bana ayarladığı buluşmayı düşünüyordum. Sabun satan. Kim olduğunu merak ediyordum. Tanıdığım bütün Vestaları hatırlamaya çalıştım ama beynim düzgün çalışmıyordu. Çok, çok fazla sabun satabilirdik. Ve eminim ki bütün dünya mükemmel bir çift olduğumuzu düşünürdü.

Karanlık bir dünyada, yol gösterici ışıklar olabilirdik. Bizi gören herkes, önemli olanın avuç içlerindeki değil, önlerindeki insanlar olduğunu bilirdi.

Ama şu an bunu yapmak için asla bir şansım olmayacak.

Bugün uyku beni alt edene kadar bahçede gökyüzüne bakarak çok vakit geçirdim. Dondurucu yağmur beni uyandırdı, ilk katın camına baktığımda, Bay McNeal ve Virüs beni izliyordu.

Ama sorun değildi, çünkü Bay McNeal benim mahremiyetime sahipti. Ne isterse onu izleyebilirdi. Sadece Virüsünün izlemesine izin vermemesini isterdim.

İkisi de tam oradaydı, Bay McNeal pencereden bir şey gösteriyordu. Komikti çünkü daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.

Cama doğru yürüdüm ve bunun bir işaret olduğunu gördüm.

Üstünde "İÇERİ GİR" yazıyordu.

Ben de girdim.

Merdivenin altından su sırıyordu ama sıkı tutunuyordum. Odama tırmandım ve bütün halı su içinde kaldı. Titriyordum ama sorun değildi. Işıklar beni kör etmişti. Onları kapatmayı unutmuş olmalıyım. Bu sabah mıydı? Yoksa dün müydü? Hatırlayamıyorum.

Kapının çaldığını duydum, McNeal ve Virüsüydü.

"Blanca," diye bağırdılar. "Kapıyı aç."

Sürgüyü açtım ve aceleyle girdiler.

"Donuyor," dedi Virüs. "Ona kuru bir şeyler getir."

Bay McNeal aynalı odaya girdi ve kabarık, yumuşak bir bornozla çıktı. Beni onunla sardı ve sonunda titremem durdu.

Virüs, "Bir şey yapmalısın, baba," dedi. "Konuştuğumuz şeyi yap. Bakalım işe yarayacak mı?"

Bay McNeal beni yatağıma oturttu.

"Blanca," dedi. "Hala Vestam olabilir misin?"

"Evet," dedim. "Tabii ki senin Vestan olacağım. Önümüzdeki 25 yıl boyunca dediğin her şeyi yapacağım." Planım işe yaramıştı!

"Tamam," dedi. "Tekrar sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim, ama bana tek bir şey için söz vermek zorundasın."

"Ne olursa," dedim.

"Bir daha sakın kendini tehlikeye atma. Güvende kalman gerekiyor."

"Evet, Bay McNeal. Tabii ki, Bay McNeal."

Daha sonra ikisi de bana sarıldı. Birisi ağlıyordu ama hangisi bilmiyorum.

Başkası tarafından kontrol edilmeliyim. Mağlup olmalıyım. Hayatımdaki çöpü atmak için Saflik Havuzunun önünde diz çökmeliyim. Dağınıklığımı telafi etmenin tek yolu bu. Tabula Rasa'da olsaydım, Müdür Russell beni sonsuza dek Disiplin Saati'nde tutardı.

Bugün ufak bir hata yaptım ve alıcım ona "Cal" diye hitap etmemi istediği halde "Bay McNeal" dedim.

"Evet, Cal. Tabii ki, Cal," dedim hemen. Ama daha sonra alnını kırıştırdı ve bana merhametle baktı.

Ben de odamın yanındaki koridora geri döndüm ve kapının önüne oturdum.

Akşam yemeğine kadar odama giremiyordum artık. Cal böyle söyledi. Bu yüzden ben de burada oturuyordum, tesadüfen aşağıdaki odada Cal'un Virüs'le konuşmasını duydum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum, Seth. Blanca iyiye gitmiyor."

"Onu ilk aldığı anda bu kadar kötü müydü?"

Cal, "Hayır," dedi. "Neredeyse normal görünüyordu.

Virüs küçümseyerek "Bir Vesta nasıl normal olabilir ki?" dedi.

"Artık bilmiyorum. Söylediğim şey; Blanca ilk geldiğinde anormal gibi görünmüyordu. Hazırladığım planı duymak için çok is-

teklîydi, seni geri getirmeye yardım etmek için, ama hepsi buydu. Onunla ilgili garip olan başka bir şey yok.”

“Baba, Blanca’nın garip olmadığı bir şey yok.”

“Ama ilk başta böyle görünmüyordu! Kendi kararlarını verebilirdi.”

Böyle mi düşünüyordu? Güzel. Bayan Lydia bir dahi.

McNeal Malikânesi’ne gitmek üzere yola çıkarken, arabaya binmeden önce bana yönergeler vermişti.

“Konuş,” demişti. “Şakalarına gül, sohbet et, kibar diyaloglar kur ve bazen de kendi düşüncelerini arz et. Muhtemelen bu, alıcının duymak isteyeceği şeydir ve bu da senin yapacağın şey anlamına geliyor.”

“Evet, Bayan Lydia. Tabii ki Bayan Lydia.”

“Güzel. Eğer ne yapacağını bilmediğin bir pozisyonda olursan, ona sor. Soruları açığa kavuşturmak senin arkadaşındır. Onlar her zaman yardım eder ve asla şüpheli görünmezler.”

“Evet, Bayan Lydia. Tabii ki Bayan Lydia.”

Bayan Lydia bana gülümsedi. “Harika bir iş çıkaracaksın, Blanca. Unutma, alıcın sana kendi yönergelerini yeterince verene kadar, benim yönergelerime uy.” Daha sonra beni kutsadı ve gönderdi.

Keşke ne yapmam gerektiğini söylemesi için burada olsaydı. Cal bana nadiren bir şeyler söylüyor.

“Yani ne yapmam gerekiyor, Seth?” Cal hala Virüsle konuşuyordu, onları duyduğumu bilmiyorlardı. “Kendisini tekrar oraya kapatmasını istemiyorum. Kapısının kilidini çıkartmalı mıyım? Ya da belki tamamen kapıyı mı kaldırmalıyım?”

Virüs nedense beni koruyarak, "Hayır," dedi. "Kapıyı kaldırma. Bu, geri kalan azıcık mahremiyetini de götürmek olur. Zaten bunda iyi iş çıkardın."

Cal mağlup bir sesle, "Onu incitmek istemedim," dedi.

"Biliyorum, baba."

"Şimdi ona sadece yardım etmek istiyorum."

Virüs, "Ben de," dedi. "Öylese, bunu nasıl yapacağız?"

Cal boğazını temizleyerek, "Bilmiyorum," dedi.

"Şu geçen ay gelen kadın, Lydia. Blanca'nın geçen ay geldiklerinde bahsettiği Vesta Yemeği'ne gitmesine izin vermem için sürekli arıyor."

"Şaka mı yapıyorsun? Blanca'yı mümkün olduğunca bu insanlardan uzak tutmalıyız."

"Benim ilk düşüncem de buydu," dedi Cal. "Ama sonra bunun onu yeniden canlandırabileceğini düşündüm."

"Daha çok yeniden programlamak."

Tam bir salak. Hayatımda hiç bilgisayar görmedim. Birisini nasıl yeniden programlayabilirim?

Cal, "Belki de kendi türleriyle biraz vakit geçirirse daha mutlu olur," dedi. "Lydia Blanca'yı, beğeneceğini düşündüğü genç bir erkekle tanıştırmak istiyor."

Sabun satan çocuk! Ruh ikizim!

Virüs sesi yükselerek, "Bunu göz önünde bulundurduğuna inanmıyorum," dedi. "Bu insanların hiçbiri güvenilir değil!"

"Onlara güvenmeyeceğim, Seth, ama ne söyleyeceklerini duymak istiyorum. Blanca'nın onlarla bir gece geçirmesine izin vermek ona zarar vermez, gördüğü zararların yanında."

Zarar gördüğümü düşündüğüne hala inanamıyorum. Ama Cal bir konuda haklı. Vesta Yemeği'ne gitmeme izin vermesi mükemmel bir karar. Bu her şeyi daha iyi yapacak.

Virüs, "Bu en kötü fikir, baba," dedi. "Bu fikrin az da olsa mantıklı olmasının tek yolu, senin de onunla gitmen."

Cal, "Vesta Yemeği'ne mi?" diye sordu.

Virüs, "Evet," dedi. "Böylelikle gözün üstünde olabilir."

"Böyle bir şeye izin var mı emin değilim. Böyle bir toplantıya dışarıdan birini alacaklarını sanmıyorum."

Virüs, "Almalarını sağla," dedi. "Blanca'ya onları arayıp yemeğe gelmesinin tek yolunun seninle gitmek olduğunu söylet."

Bir anlık sessizlik oldu. Cal düşünüyor olmalıydı.

Kendim için ne düşüneceğimi bilmiyorum. Artık cep telefonu olmamasına rağmen, Bayan Lydia'nın Cal'ın gelmesine izin vermesinin hiçbir imkanı yok. Onu ikna edebileceğimden emin değilim.

Cal, "Belki..." dedi. "Belki de Lydia'ya, tanıştırmak istediği çocuğun tüm ailesiyle tanışmadığım sürece Blanca'yla tanışmasına izin vermeyeceğimi söyleyebilirim."

Virüs, "Evet," dedi. "Denemeye değer."

Daha fazla sessizlik oldu. Aklım karıştı. Bayan Lydia'ya mektup yazarken ne söyleyeceğimi çoktan planlıyordum. Ama daha sonra, tekerler dönmeyi durdurdu ve Cal'ın bir şey daha söylediğini duydum.

"Blanca'nın üzgün olduğumu ve onun için en iyisini istediğimi bilmesini istiyorum."

Virüs, "Biliyorum," dedi. "Umarım bu mesajı bir şekilde duyar."

Cal, "Yanında kimse yok," diye devam etti. "Sadece ben ve sen varız, tabii sen hala takılmak istiyorsan."

Kimsem yok mu? Cal'ın hiçbir şeyden haberi yok. Arkamda kos-koca Vestaların Kardeşliği var. Oradaki en önemli toplulukların bir kısmıyım.

Virüs, "Takılacağım," dedi. "İkimiz de ona yardım edeceğiz."

"Harika! Seni tekrar bu malikânede görmek inanılmaz. Alan'a dairendeki eşyaların toplanması için nakliyatçıları ayarlamasını söyleyeceğim."

Virüs, "Dur bir dakika," diye bağırdı. "Eve geri dönmüyorum. Bu fikre nereden kapıldın?"

"Takılacağını söyledin."

"Evet. Yani her gün Blanca'yı görmeye geleceğim."

Yumruklarımı sıktım. Bu Virüsü bu kadar sıklıkla görmeyi asla istemiyordum.

Cal hayal kırıklığıyla, "Bunun ikinci şansımız için bir fırsat olduğunu düşünmüştüm," dedi.

"Ben artık bir çocuk değilim. Kendi hayatım var."

Cal, "Sana emanet fonunu asla vermemeliydim," diye mırıldandı.

"Emanet fonum mu? Bunun olanlarla ne alakası var?"

Kulak misafirliği yüzünü görmeme izin vermiyordu ama ele avuca sığmayan siyah saçlarını kuvvetle nasıl çektiğini resmedebiliyordum.

Cal, "Her şeyle alakası var!" diye patladı. "Eğer sana kendi banka hesabını vermeseydim, başka bir eve taşınamazdın."

"Taşınabilirdim, evet."

"Ama üniversiteye geçene kadar taşınamazdın. Annen diploma almadığını görseydi mahvolurdu."

“Üniversiteye gitmedim. Aman ne büyük mesele! Diplomasız da gayet güzel hayatıma devam edebiliyorum.”

Cal, “Evet, ama bir gün...” dedi ve onları duyamayacağım bir odaya geçtikleri için sesi uzaklaştı.

Derin bir nefes aldım ve tartışmalarını kafamdan sildim. Daha önemli şeylere konsantre olmalıydım. Bu akşam Bayan Lydia’ya o mektubu yazacağım ve çok yakında da, Vesta Yemeği’nde arkadaşlarımla dans ediyor olacağım.

BÖLÜM 9

Barbelo Nemo, insan doğasını tıpkı sınırsız empati gibi mükemmel bir şekilde anlamıştı. 'İnsan oğulları iki şey ister,' yazdı. 'İlişkiler ve önemli hissetme duygusu. Vestalar her ikisini de hakeder.'

İşte bu sebeple Vesta Yemekleri başladı.

İlk yıllarda, çoğu şirketin sadece bir Vestası vardı. Şirketlerin bir kerede Vesta Ailesi kurması uzun yıllar aldı.

Vestalar, Vesta olmayanlarla birlikte olamazlar ve bu çok absürd olur. Başkasına nasıl güvenebilirsin? Ya fotoğrafını çekip bunu bir Virüs'e satarlarsa? Şeytan bir eski sevgili, seni sonsuza dek mahvedebilir.

'Bir Vesta'nın güvenebileceği tek kişi diğer bir Vestadır.'

Yani her üç ayda bir, Barbelo Nemo onun izinden gidenleri Tabula Rasa'ya çağırır. Şu an bile, Barbelo Nemo inzivaya çekildikten yıllar sonra, Vesta Yemeği yılda dört kez gerçekleşir.

Bütün Vestalar davetlidir, ama gelip gelemeyeceğin alıcına bağlıdır. Çoğu şirket kolayca izin verir.

Vesta randevuları, eşzamanlı reklamlar açısından güzel bir iştir.

Örnek olarak Beau ve Fatima'yı ele alalım. Ne zaman Beau'nun şirketi, Beau'nun Fatima'yı devasa bir kamyonla gezdirdiği fotoğrafı yayınlarsa, Fatima her zaman inanılmaz çekici görünür. Ve böylelikle, onun moda evinin de tanıtımı yapılmış olur.

Amerika bunu seviyor. Vesta ilişkilerinin gerçek, sahte ya da ayarlanmış olup olmadığı önemli değil çünkü kimse bunu önemsemiyor. Tek istedikleri dedikodu. Bütün hikaye alıcıların kontrolü altındadır ve onlar da insanları daha fazlası için yalvarır.

Bunların hepsi de arz ve talebe çıkıyor.

Daha önce hiç Vesta Yemeği'ne katılmadım çünkü sadece alınan Vestalar davet ediliyor. Ama Fatima, onların çılgın olduklarını duymuştu.

'Bir şeyler yapmak için mükemmel bir yer,' demişti. 'Gözlerden uzak köşeler, loş ışık ve müzik o kadar gürültülü ki, kimse ne olup bittiğini anlamıyor.'

Bütün bu şeylerin ortasında, ruh ikizim beni bekliyor. Bu akşam sabun satan çocukla tanışacağım. Benim mükemmel eşim!

Tek problem Cal. Aramızdaki şeyler tuhaf. Cal babam olmak istediğini söylüyor. Ve Bayan Lydia'nın bana söylediği gibi korkunç bir şekilde değil de, gerçek anlamda babam olmak istiyor. Kitaplarda okuduğum gibi.

Cal kızı olmam için beni seçmek istiyor. Bunu dile getirmiyor ama ona her baktığımda bunu düşündüğünü görebiliyorum. 'Özgür olmayı seç, Blanca. Kendi kararlarını vermeyi seç.'

Ama ben bunu yapamam.

Bu Cal'la gurur duymadığım anlamına gelmiyor. Yardımımıla birçok şeye ulaştı. Cal bana malikânedeki ilk gece, 'Seth'i hayatıma geri getirmeni istiyorum.' demişti. 'Başka yolu yok.'

Cal için her şeyi yapardım. Böylelikle onu Vesta Yemeği'ne davet ettirdim. Bayan Lydia'ya bir mektup yazdım ve Cal'ın beni, ona da bir davetiye sağlanmasını söylemem için yönlendirdiğini söyledim.

Bayan Lydia ertesi gün cevap verdi. "İyi kız," dedi. "Davetiyeleri getireceğim."

Tavan açık olmasına rağmen, limuzinin arka koltuğu kavurucu derecede sıcaktı. Cal, ayırıcı cama tıkladı ve Alan'a klimayı açmasını söyledi. Beyaz saten pantolonum yapış yapış oluyordu. Muhtemelen Bayan Lydia da çok sıcaklamıştı ama bize belli etmiyordu. Derin derin nefes alıyordu, nefes almak da onun kendi klimasıymış gibi.

"Üzgünüm, bayanlar," diyerek yakasını çekiştirdi. "Güneş enerjisi yapmak için mükemmel ama takım elbise giymek için çok kötü bir gün."

Bayan Lydia her zamanki gibi zarif bir şekilde, "Sıcaklık benim için sorun değil," dedi.

"Bunun yanında, havalandırmanın çalıştığını hissedebiliyorum zaten," diyerek bileğini işaret etti, elbisesinin beyaz ipeğinin yukarı doğru uçtuğunu, bacağının bir kısmını görebiliyorduk.

Cal, "Güzel görüntü," dedi.

Bayan Lydia ona sert bir şekilde baktı. Ama daha sonra ifadesi değişti ve düşünceli oldu. Birkaç saniye sonra, gülmeye başladı. Özel bir duruma hazırlanmış gibiydi bu yumuşak gülüşü. Samimi bir gülüştü. Buna eminim. Ve Bayan Lydia'nın daha önce böyle gül-

düğünü hiç görmediğimi farkettilim. Şu an yaptığı gibi, hiç bu kadar içten bir gülüş de görmedim.

Cal, "Evet demenize çok sevindim," dedi. "Blanca'yı daha önce hiç tanışmadığım genç bir adamla tanışması için yollamak doğru gelmedi."

Bayan Lydia, "Tabii ki, Calum," dedi. "Bu sadece bir tedbir."

Cal, "Ve şimdi," diye devam etti. "Bir değil, iki güzel bayana eşlik etmenin gurunu yaşıyorum." Güneş vuran yüzü, saygıyla karışık korku içinde Bayan Lydia'ya bakıyordu.

Bu tamamen absürd ve gülünç bir şey olmasaydı, Bayan Lydia'yla flört ettiğini düşünürdüm.

Bayan Lydia kızardı. "Böyle şeylere genelde tek giderim."

"Bu akşam değil," diyerek elini tutup öptü Cal.

Bayan Lydia kırmızının en derin tonlarında kızardı ve elini geri çekti. Yüzü her zamankinden daha hoştu. Neden onu 40'ın üzerinde sandığımı merak ediyorum.

"Ne düşünüyorsun, Blanca?" diyerek dizime elini koydu.

"Sabun çocukla tanışacağın için heyecanlı mısın?" Virüs'ün taktığı o iğrenç lakabı kullanıyor.

Bayan Lydia kıkırdayarak, "Adı Trevor," dedi. "Ve Blanca ona bayılacak."

Trevor? Trevor'ı hatırlıyorum! Bayan Lydia adını hiç daha önce söylememişti. Ama Trevor'ı biliyordum. Benden birkaç yaş büyük ve kesinlikle muhteşem biri. Sarı saçlar, mavi gözler ve insanı eriten gülümseme. Tabula Rasa'da bana hiç bakmıyordu ama muhtemelen ondan küçüğüm diyeydi. Ama şimdi her şey daha farklı olacaktır.

Cal, "Tamam, Trevor," dedi. "Sabun çocuk değil. Bunu aklımda tutmaya çalışacağım."

Bayan Lydia, "Lütfen tut," dedi.

Cal bir anda ciddileşerek, "Ama unutma, Blanca," dedi. "Sen seeceksin, tamam mı? İstemiyorsan Trevor'la olmak zorunda değilsin."

"Evet, Cal. Tabii ki, Cal," dedim. Onu bu şekilde onaylamamdan nefret ediyor. Ama bu sefer beni dzeltmedi. Ellerimi aldı ve sıkıca tuttu.

ğrenim gördüğüm okul gizliliğin ve korumanın kalesiydi. Alan, Tabula Rasa'nın yer altındaki otoparkına doğu olan rampadan aşağıya doğru indi ve bütün araba karanlık oldu. Güvenlik, Alan'ın kapıdan geçmesine izin vermedi ama Bayan Lydia'yı gördüklerinde ona, Cal'a ve bana yürüyerek girmemize izin verdiler.

Tabula Rasa'ya adımı mı atar atmaz, gözlerim yaşardı.

Duygularımda boğuluyordum. Özel olmak çok zordu.

Yaptığım her şey. Söylediğim her şey. Dışarıda, gerçek dünyada kendimi izlemek zorundaydım. Hayatımı bir filtre üzerinden yaşıyordum. Cal ne düşünecek? Virüs ne düşünecek? Bu çok yorucuydu.

Vesta olmak hayatımın her saniyesinde gurur duyduğum bir şey. Kim olduğumu gizlemek istemiyorum ama bunu yapmak zor.

şimdi, tatlı bir akşam için, arkadaşlarımla evdeydim. Bu akşam savunmasız olabilirim.

Bayan Lydia bizi, çalıştırmak için anahtar gereken fakülte asansörüne götürdü. Bayan Lydia, beni alınan fotoğrafımla ilgili ko-nuşmak için Müdür Russell'a götürürken, bu asansöre bir kere daha binmiştim.

Cal, "Asansörlerinizin olmasına çok şaşırdım," diye belirtti. "Merdivenlerle yukarı çıkarız diye düşünmüştüm."

Bayan Lydia alaycı bir gülüşle, "Biz Amiş değiliz!" dedi.

Cal, "Umarım değilsinizdir," diye öksürdü. Tabula Rasa'da, güneşten yanmış cildi egzotik görünüyordu. "Alıcılar genelde bu tarz davetlere gelir mi?"

Bayan Lydia, "Aslında, hayır," diye cevapladı. "Ama daha önce oldu."

Cevabına şaşırdım. Bildiğim kadarıyla, Tabula Rasa'ya tek girebilenler Vestalardır.

Cal ona, "Peki, ya senin alıcın?" diye sordu. "O hiç geldi mi?"

Asansör durmak için yavaşladı ve kapılar açıldı. Cal'ın zamanlaması berbat, sorusu ise daha da berbattı. Bir Vesta'ya özel bir bilgi sormak en büyük hatadır. Ama tabii ki Cal bir Vesta olmadığı için bunu bilemez.

Bayan Lydia'nın cilveli gülüşü gitti. Sert ve heykel gibi duruyordu.

Asansörün kapılarının geri kapanmasına izin verdi.

Bayan Lydia, "Gelirdi," diye cevapladı. "Ama benim sözleşmem yerine getirilmiş olduğu için, istediğim gibi gidip gelebilirdim."

Bir dakikalığına bir sessizlik oldu ve hiç kimse bir şey söylemedi.

Sonra Cal kapıları açmak için düğmeye bastı. "Bildiğim iyi oldu." Kollarını her ikimize de uzattı. İçeri, üçümüz birlikte girdik.

Beyaz bir balık akvaryumunda hissettim kendimi. Odaya girdiğim andan itibaren içerideki bütün Vestalar bize bakıyordu. En çok dikkati kim çekti bilmiyorum; ben, yeni Geyşa; Cal, dışarıdan biri; ya da Bayan Lydia.

Müdür Russell, hızlı bir şekilde yanımıza geliyordu, ben de terliyorum. Bayan Corina da onun tam yanında, ışıltı ışıltı parlıyordu.

Ama önemli bir şey hatırladım: Bayan Lydia benim yanımda. Tek önemli olan bu.

Bayan Lydia, "Russell," dedi. "Seni görmek ne kadar güzel. Bay Calum McNeal'ı hatırlıyorsundur."

Müdür Russell, "Evet, Bayan Lydia," dedi. "Bay McNeal, ne kadar ... beklenmedik."

Bayan Corina sakinlik prensesi gibi öylece duruyordu.

Kelimeler olacaktı. Biliyorum. Bayan Lydia, "Blanca," dedi. "Arkadaşların orada. Neden onlara katılmıyorsun?"

Dönüp Fatima'yı gördüğümde, içimin uyuştüğünü hissettim. Beni görmek isteyecek mi? Ama Fatima bana doğru öyle hızlı koştu ki, neredeyse kollarımı açamayacaktım. Sarıldık ve aşağı yukarı zıpladık.

Bayan Lydia tekrar buluşmamıza gülümsüyor ve aynı zamanda yetişkinleri alıp götürüyordu.

Beau bize doğru gelerek, "Dur bakalım," dedi. "Blanca'ya yeterince doydun. Bu kadar açgözlü olma."

Fatima gülümsedi ve geri çekildi. Beau beni kaldırdı ve devasa ayı kucaklaşmasıyla etrafında çevirdi. Ve sonra Ethan'a sıra geldi.

"Seni yüzyıllardır görmüyoruz," dedi Fatima.

"Gelebileceğinden emin değildik," diye ekledi Ethan.

Fatima tekrar sarıldı. "Seni görmek çok güzel. Endişelenmiştik."

Ethan beyaz ceketinin düğmesini düzeltirken, "İnanılmaz bir şekilde endişelendik," dedi. "Kimse sana ne olduğunu bilmiyordu."

Beau, "Fotoğraf çekimlerinde herkesin konuştuğu tek şey sensin," dedi. "Kimse Geyşa olmana inanamadı."

Odanın diğer tarafında bir halkanın içinde kafaları havada, Bayan Lydia, Cal'ı iki koluyla da tutmuş kahkaha atıyorlardı ve ben de onlara bakıyordum. Müdür Russell ve Bayan Corina gitmişti.

Fatima, "Bu senin alıcın mı?" diye sordu.

"Evet," diye kafamı salladım. "Cal."

"Ve o, Bayan Lydia'yla birlikte." Fatima kaşlarını kaldırdı.

"Evet. Yani, hayır," dedim hızlıca. "Öyle bir şey değil."

Fatima, Beau ve Ethan bana bakıyorlardı. Durumumla ilgili meraklarının, onları öldürdüğünü biliyordum. Ama hiçbir soru sormadı. Hiçbiri benim kişisel işime burnunu sokmadı.

"Cal onun kızı olmamı istiyor."

Beau, "Vov!" dedi. Söyleme tarzı bana inanıp inanmadıklarını düşündürdü. Cal'ın bir kız evlat için otuz iki milyon dolar ödemesi, satması zor bir hikaye.

Ama arkadaşlarıma gerçekten olup biteni anlatamam. Onlara çılgın ayı ve Cal'ın beni serbest bırakmaya çalıştığını söyleyemem. Cal şu an, kendim için düşünmemi söylemekten vazgeçti. Ama bana yapmam için çok da bir iş vermiyor.

İşte o an, kalbimde çok kötü bir yumruk hissettim.

Çünkü bu akşamın farklı olacağını düşünmüştüm. Sonunda Vestalar'la birlikte, kendim olacağımı düşünmüştüm. Ama onlara bütün gerçeği söyleyemem. Bir filtreyi diğerle takas ettim.

"Sabun çocukla tanışmak için buradayım." Kendimi düzelttim hızlıca. "Yani, Trevor'la tanışmak için buradayım."

Ethan, "Trevor?" diye sordu. "Şuradaki Trevor'dan mı bahsediyorsun?"

Hepimiz, odaya giren Vesta ailesine bakmak için döndük. İşte Trevor, her zamankinden daha uzun, daha sarışın, daha düzgün bir

ciltle oradaydı. Gri saçlı ve kırıxmamış ciltli Vesta annesinin yanında duruyordu. Vesta babası ise, tıraş reklamından fırlamış gibiydi. Bütün Sabun ailesi mükemmeldi.

Trevor'ı görür görmez, umut hissettim. Belki de Trevor'la, her şey farklı olacaktı. Belki de Trevor bütün dünyamı düzeltecekti.

Fatima, "Belki de bu senin de ailen olabilirdi," dedi.

"Ne?" diye sordum.

Fatima sessizce, özür dilercesine, "Eğer beni fotoğraftan korumasaydın, onun böyle olacaktı," dedi.

Konuşmanın özel olduğunu anlayınca, Beau ve Ethan uzaklaştı.

"Sen de benim için aynısını yapardın," dedim.

Fatima altın rozetini dikkatlice izledi. "Ne yapardım bilmiyorum."

Platin rozetim her zamankinden daha ağır gelmeye başladı.

Fatima, "Çok kıskandım," diye itiraf etti. "Her zaman en çok is-tenilen senin yerine ben olurum diye düşünmüştüm. Bu yüzden sana teşekkür edemedim."

"Ne için?"

"Kıskanç bir aptal olup beni Virüs'ten korudun ve ben sana teşekkür etmediğim için çok üzgünüm. Geyşa olmak zorunda kaldığın için özür dilerim."

"Ama---" dedim, karşılık vermeye çalışarak. Öyle bir şansım olmadı. Bayan Lydia ve Cal, beni Trevor'la tanıştırmak için gelmişlerdi.

O, benim için mükemmel. Trevor'ın temiz mavi gözleriyle bana baktığı ilk an olduğunu biliyorum. O dürüst, kibar, itaatkar ve saygılı, her şeyin tek bir yerde toplandığı bir insan. Odadaki tek kızmışım gibi bana bakıp gülümsüyordu.

Bayan Lydia'ya binlerce yıl teşekkür edebilirdim ve bu bile yeterli olmazdı.

Trevor, "Blanca," dedi.

Bunun bir soru mu yoksa açıklama mı olduğundan emin değilim ama umrumda değil. Zaten cevap veremeyeceğim.

Trevor'ın yanındaki kadın benim için konuşmaya başladı. "Demek bu Blanca," dedi.

Cildi öyle pürüzsüzdü ki, gri saçı yüzünü çerçeveliyordu.

Bayan Lydia, "Evet Lilith," dedi. "Bu, Bayan Blanca," dedi 'bayan'ı vurgulayarak. Lilith bozuldu.

Bunu ben de farkettim. Lilith benden büyük, daha tecrübeli. Küçüklüğümden beri onun kariyerini takip ettim. Önünde el pençe divan durmalıyım, başka seçenek yok. Bayan Lydia neden bunu ister ki? Ama daha sonra Lilith'in bileğine baktığımda, platin değil de altın gördüm. Bu da benim dilimi çözdü.

"Sizi gördüğüme memnun oldum, Bayan Lilith," dedim. "Seni de, Trevor."

Trevor bana, bembeyaz dişleriyle mükemmel bir gülücük attı.

Bayan Lydia, "Ve bu da Blanca'nın alıcısı, Bay Calum McNeal," diyerek tanıtmaya devam etti. Daha sonra ise, Lilith'in arkasında duran jilet modelini belirtti. "Ve Richard, Trevor'ın babası."

Cal herkesin elini sıkarak, "Memnun oldum," dedi. Daha sonra bana baktı ve göz kırptı. "Richard ve Lilith, sabun endüstrisiyle ilgili konuşmak için can atıyorum. Hadi bu ikisine biraz mahremiyet verelim, böylelikle sen de bana işini anlatabilirsin."

Diğer Vestalar gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı.

Bayan Lydia gülüyordu, her zamanki güzel gülüşüyle. "Calum!" dedi onu alıp götürürken. "Mahremiyet veremezsin. Onu sadece koruyabilirsin. Bir kere gidince, gider."

Ve Bay Çekici'yle yalnız kalmıştım, oda insanlarla dolu olmasına rağmen.

Trevor, "Yani, imm," dedi. "Sen Blanca'sın."

"Evet," dedim. "Ben Blanca'yım. Beni okuldan hatırlıyor musun?"

"İl, hayır, çok değil. Ama Lilith, yani annem sen ve benim birlikte mükemmel olacağımızı söyledi."

"Bayan Lydia da bunu söyledi."

Trevor ellerini cebine soktu ve annesine kısa bir bakış attı.

"Yani," dedim. "Yirmi yaşında mısın?"

"Bana öyle söylediler."

Düşünmek için mücadele ettim. Ve en sonunda "Küçüklüğüm-den beri annenin hayranıyım," dedim. "Ben küçükken Citrus Gün ışığı'na yaptığı kampanyayı asla unutmayacağım." Ve daha sonra salak gibi melodiyi mırıldanmaya başladım.

Ama Trevor gülümsedi ve o da benimle birlikte mırıldanmaya başladı. "Evet." Annesine kısa bir bakış attı. "Güzeldi."

Ben de Lilith'e baktım. Bana bir tehditmişim gibi bakıyordu. Ama sonra ona baktığımı görünce, hemen kafasını çevirdi.

Trevor, "Dans etmek ister misin?" diye sordu. Cevap beklemeden, beni piste çekti. Kollarını bana bağladı ve dans pistinde bulutlar gibi süzüldük. Trevor o kadar iyi bir dansçıydı ki, bir dakikalığına her şeyi unuttum. Virüs, fotoğraf, bir ay odada kilitli kalma. Her şeyi unuttum.

"Demek Geyşa oldun?"

Soru beni gerçek hayata geri döndürdü. "Evet. Ama düşündüğün gibi değil. Alıcım ve ben, biz şey değiliz... Bilirsin ya."

Trevor, "Aa," dedi. "Annem dedi ki... Boşver. Sen ve ben? Bu gerçekten olabilir mi?"

Kulaklarımın kızardığını hissettim. "Eğer istersen," diyip çıkmayı başardım.

"Güzel." Trevor beni daha yakınına çekti, ikimiz etrafta dönüyorduk.

Bundan sonra çok konuşmadık. Ne kadar mükemmel bir çift olduğumuzu ve Virüs'ün burada olup gerçek bir ilişkinin nasıl olduğunu göremediği için utanması gerektiğini düşünmekle meşguldüm.

Bütün akşam kalamadım. Neden olduğundan ise tam olarak emin değilim. Ama akşam yemeğinden, ışıklar loş olduktan ve masalar temizlendikten sonra Bayan Lydia gitmemizi önerdi. Cal hemen onayladı.

Limuzine bindiğimizden beri aralarında kaçamak bakışlar ve gülümsemeler vardı.

Cal, "Bu akşam koruman olmama izin verdiği için minnettarım, Lydia," dedi. "Benim gibi dışarıdan biriyle gitmek için ne kadar cesur olman gerektiğini şimdi anlıyorum."

Bayan Lydia utanarak, "Bundan bahsetme," dedi. "Memnun oldum."

Cal, "Hayır, geçekten," dedi. "Sen olağanüstü bir kadınsın, Lydia. Tıpkı şuradaki genç bayan gibi."

Cal bunu söylediğinde, kibarca kaburgama dirseğini bastır-
dı ve ben de kızardım. Limuzinin arkasında, Bayan Lydia ve benim
aramda oturuyordu.

Cal, "Sadece tek bir şikayetim var," diyerek devam etti ama ben
ciddi olup olmadığını anlamadım. "Yemek neredeydi? Yemeğe gi-
deceğimizi sanıyordum!"

Bayan Lydia kıkırdadı. "Neden bahsediyorsun? Birçok çeşit ye-
mek vardı."

"Balık ve sebze birçok çeşit olarak sayılmıyor. Çok açım!"

"Vestalar böyle yer," dedim.

Bayan Lydia'nın bakışını yakaladım ve ikimiz de gülmeye baş-
ladık.

Cal, "Neden dışarı çıkmadığınız belli oldu," dedi. "Restoranlar
sizin yüzünüzden harcanırdı."

Bayan Lydia, "Balık ve sebze senin için iyidir," diye ısrar etti.
"Herkesin yemesi gereken şey budur."

Cal, "Bunu sana birisi mi söyledi?" diye sordu.

Bayan Lydia dona kaldı. Hemen toparlayıp konuyu değiştirdi.
"Evet, Blanca. Trevor hakkında ne düşünüyorsun? İkiniz bütün
gece dans ediyordunuz."

"İyi biri. Ama nasıl konuşmam gerektiğini hatırlamak bana zor
anlar yaşattı."

Bayan Lydia, "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet." Kulaklarım kızardı.

Cal hemen Bayan Lydia'ya baktı. "Benim de güzellikten dilim
tutuldu."

"Yapma, Calum." Şimdi kızaran ise Bayan Lydia'ydı.

Yaşlı insanların flörtleşmesini izlemek garip. Dışlanmış hissetsem de, ikisi için mutluyum. Ben de olabilecek en mantıklı şeyi yaptım. Kafamı cama yaslayıp uyuyakalmışım gibi davrandım.

Cal Bayan Lydia'ya, "Seni eve bırakmamıza izin vermeyecek misin?" diye sordu. "Gecenin bu saatinde seni yolda tek başına düşünemiyorum bile."

"Teşekkür ederim ama hayır. Sorun olmayacak."

"Seni eve bırakmak da sorun olmaz. Şeye götürmek ..." Cal cümlesini soruya çevirdi. Bir Vesta, Bayan Lydia'nın nerede yaşadığıyla ilgili baskı yapmaması gerektiğini bilir ama Cal bir Vesta değil.

"Teşekkürler, Calum, ama dediğim gibi. Sorun olmayacak."

Horladım. Sahte olduğu anlaşılacak kadar gürültülü ve bariz bir şekilde değil de, hafif bir şekilde, uyuduğum belli olacak şekilde horladım.

"Zavallı kız," dedi Cal. "Uzun bir gece geçirdi."

Bayan Lydia, "Evet," dedi. "Senin gibi biri onunla ilgilendiği için, Blanca çok şanslı. Olanlara daha fazla mutlu olamazdım. Keşke onunla daha çok vakit geçirebilsem."

Cal, "Öyleyse neden geçirmiyorsun?" dedi. "Yarın akşam yemeğe gel. Ya da bir sonraki gün. Ya da daha sonraki."

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu.

Kendimi sakinleştirip, nefesimi düzenli tutmaya çalıştım ki hala uyuduğumu sansınlar.

Cal, "Yani?" diyerek bir cevap bekledi. "Seni daha fazla görmek isterim. Bunu düşünüp müsün?"

Bayan Lydia nefessiz bir şekilde, "Evet," dedi. "Düşünürüm."

Gözlerimin heyecanla hareket ettiğini hissettim. Umarım hala uyuduğumu sanıyorlardır. Eğer gerçekten uyuyakalırsam, neyle ilgili rüya göreceğimi biliyorum.

Ben de bir gün tam olarak Bayan Lydia gibi olmak istiyorum. Sözleşmesini tamamlamış bir Geyşa Vesta olmak istiyorum. Tam anlamıyla onun gibi olmak istiyorum. Bayan Lydia, özgürlüğüne ve rozetine sahip.

Bayan Lydia Tabula Rasa'ya öğretmen olarak geri gelebilirdi ama bunun yerine, o bizim seçilmiş temsilcimiz. Müdür Russell bile ondan korkuyor.

O tanıdığım en mükemmel Vesta.

Virüs, odamın kapısında beni bekliyordu. Bir t-shirt ve eski bir kot giymiş, kapıya yaslanmıştı. Saçları kafasının etrafını asice ve dik bir şekilde çevrelemişti. Geldiğimi görünce hemen cep telefonunu kapattı ama internette olduğunu biliyordum.

"Döndün demek?" diye sordu.

Gözlerine baktığımda üzerimden bir ateş dalgası geçti. "Evet." Çantamdan odamın anahtarını çıkarttım ve kapıyı açtım.

Virüs de benimle birlikte içeri geldi. "Babam nerede?"

"Bayan Lydia'ya güle güle diyor." Daha sonra ona döndüm ve gülmemeye çalıştım.

Virüs, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Virüs üzerimi değiştirirken beni görmesin diye, aynalı kapıları yarıya kadar kapattım. Ama daha sonra bir hevesle, banyoya dişlerimi fırçalamaya giderken beni görsün diye kapıları açtım. İleriye doğru yaslandığını ve bana baktığını aynadan görebiliyordum.

Dışarı çıktığımda, kıyafet odamın ortasındaki kadife pufta oturuyordu. Önündeki koltuğa vurdu. "Saçını böyle arkadan toplayınca güzel görünüyorsun," dedi, çok az bir süreliğine de olsa, bunu bir iltifat sanmıştım. Ama daha sonra Virüs ekledi, "Bahse varım ki sabun satmakta çok iyi iş çıkarmışsındır."

"Çık dışarı, Virüs." Oturmaya zahmet etmedim. Neden bu kadar kaba olmak zorunda?

Ama Virüs kılını bile kıpırdatmadı. "Benim adım Virüs değil, Seth."

Gitmesini istiyordum. Gitmesini o kadar istiyordum ki, ellerimi yumruk yapmış, kavgaya hazır durumdaydım.

Ama bir yanımda o pufa oturmak istiyordu. Bu kini unutup dudaklarıma bastırıldığı dudaklarının tadını hatırlamak için.

"Cal dedi ki---" diye başladım ama Virüs beni böldü.

"Babam bana Virüs demen için sana benimle ilgili ne dedi?"

"Hayır," dedim. "Sana Seth dememi söyledi."

"Ve babam başka ne dedi?"

Odamda, pufumda uzanan, beni sinirlendirecek olan her şeyi söyleyen Seth'e baktım. Dövmelerle kaplanmış ve teknoloji bağımlısıydı, üstelik bütün gecemi mahvediyordu! Ama Cal, Seth'le konuşmam gerektiğini söyledi.

"Cal seninle konuşmamı gerektiren durumlarda sıradan bir diyalog içine girebileceğimi söyledi."

Seth, "Tamam, öyleyse," dedi. "Konuşmamızı gerektiren bir durumum var. Otur, sabun kız!"

Pufun ondan olabildiğince uzak bir köşesine oturup sakın kalmaya çalıştım.

"Ne istiyorsun, Seth?"

Sinirinden ayaklarına ve bacaklarına vuruyordu. "Hiçbir şey." dedi. "Sadece seninle konuşmak istedim, hepsi bu."

"Konuşacak hiçbir şeyimiz yok."

"Bu doğru değil ve bunu sen de biliyorsun! Blanca, ben sandım ki---"

"Ne sandın?"

Seth acı içinde, "Benden hoşlandığını sandım," dedi. "Benim sana aşık olmaya başladığım gibi, sen de bana aşık olmaya başlıyorsun sandım."

"Öyleyse, yanılmışsın." Bunun doğru olmasını diledim sadece. "Cal yapmam gereken ne varsa yapmam gerektiğini söyledi, ben de onu yaptım."

"Ne yapman gerekirse?"

Seth elini saçından geçirdi, her zamankinden daha çılgındı. İyi anlamda çılgın. "İstemedin mi?"

Doğru olduğunu umarak, "Bir Vesta asla bir Virüs'ü istemez," dedim. Ve hatırlamamaya çalıştım. Kollarını bana sarıp yatmamızı, kalp atışını hissettiğimi hatırlamamaya çalıştım.

Seth oturdu, sanki kontrol etmeye çalışıyormuş gibi ağır ağır nefes almaya başladı.

Ben de kontrol etmeye çalışıyorum. İçimde acıtan bir şey vardı. Seth sonunda, "Biliyor musun merak ediyorum," dedi.

"Neyi?"

"Babama pahalıya mal olduğunu. Babama her şeyde pahalıya mal oluyorsun."

"Neden bahsediyorsun?"

"Satış fiyatın? Geçen ayki soytarılığın? Bunların hepsi babamı işinden uzaklaştırıyor."

“Ne?”

Seth bağırarak, “Bu Vesta saçmalığı yeter artık,” dedi. “Bayan Lydia’nı babamdan uzak tut ki işine konsantre olabilsin. Bu şirket onun için çok şey ifade ediyor.”

“Seth.” Omzuna dokundum ama geri çekildi.

“Babanı asla incitmem. Asla! En azından, bilerek incitmem.”

Ama Seth çoktan gitmek için kalkmıştı. Gitmeden hemen önce, son bir iğne daha sokmak için baktı.

“Sen ve Vesta saçmalığın her şeyi mahvediyor!”

Pufa oturdum. Hareket edebilmek için fazla üzgündüm.

Kapının sürgüsünü kapatmadığını anlamam uzun zaman aldı. Ve daha sonra aynalarla kaplı olan duvarı gördüm ve bir şey hatırladım.

Seth her konuda yanılıyor olabilir ama bir şeyde haklıydı. Sabun satabilecek bir yüze sahibim.

Temiz enerji satmak eşit bir şekilde kolay olmalı.

McNeal Güneş Enerjileri’nin yüzü olacağım ve her şeyi yoluna koyacağım.

BÖLÜM 10

Bayan Lydia'nın temposu çok yorucu. Sağ kroşe, sol kroşe, sağ yumruk, tekme. Yemekten beri her sabah yaptığı gibi bu sabah da yeteneklerimi ölçüyor. Ondan sonra ise bir saatlik Kenpo (yoga) var. Onun sonrasında ise, bir saat boyunca bahçemde laboratuvar faresi gibi koşuyorum. Sadece şu an hiç kimse beni göremiyor, çünkü Bayan Lydia, Cal'a birinci katın pencerelerin dışına panjur koyması için ısrar etti. Bu benim aklıma neden o çılgın ay sırasında gelmedi bilmiyorum ama gelmedi işte. Şimdi bahçedeyken, tamamen kapalıyım.

Bayan Lydia, McNeal Güneş Enerjileri'nin yüzü olmamın çok iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. Hatta bir gün malikânenin kapalı havuzunda yüzerken Cal'la konuşmama yardım etti.

Cal, "Ama biz geleneksel reklamlar yapmıyoruz," dedi. "Biz ticari sözleşmelere güveniyoruz."

"McNeal Güneş Sistemi'nin yeni, temiz bir görseli olmasını istemez misin?"

Bayan Lydia, fildişi rengi gömleğiyle havuzun bir kenarında oturdu.

"İl, evet, ama---"

"Ve McNeal Güneş Sistemi'nin güvenilir görünmesini istiyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii ki. Ama---"

"O zaman Blanca'yı kullanabilirsin!" dedi Bayan Lydia. "O senin en iyi servetin ve onu hakkıyla kullanmadın bile."

Cal ürktü. "Blanca'yı kullanmak istemiyorum. Sadece onun mutlu olmasını istiyorum."

"O asla mutlu olmayacak. Sen ona bir amaç verene kadar. Vestalar bunun için yaşarlar." Bayan Lydia kibar ayağıyla suya tekme atıp ufak bir su sıçraması yaptı. "Vestalar her şey satabilir. Blanca'ya bir şans ver, Calum. Büyüleneceksin."

Cal hala ikna olmamıştı, bu yüzden Bayan Lydia da başka bir açıdan denedi.

"Calum," dedi suya girerek. "Bu beni de çok mutlu eder. Bu bana her zaman burada olabilme olanağı verir. Blanca'ya her adımda koçluk yapacağım. Lütfen bunu senin için yapmamıza izin ver."

Cal omuz silkerek, "İyi," dedi. "Eğer Blanca'nın istediği buysa, evet diyeceğim."

"Evet! İstedğim tam olarak bu!" Dalma tahtasına çıktım ve bir su topu gibi havuza atlayarak ikisine de su sıçattım.

"İkinize bir türlü hayır diyemiyorum." Cal güldü.

Ve işte o an, her şeyin başladığı andı. Bayan Lydia bana ve Cal'a çok alışmış, malikanedeki hayatımız o kadar zorlaşmıştı ki, birimizin hayatı nerede başlıyorsa, diğerininki orada bitiyordu. Bayan Lydia her zaman burada, beni gözlemliyor ve güvende tutuyordu.

Bir gün öğle yemeğinde, "Bütün bu ekmek ve yağ!" dedi. "Henüz kamera önüne çıkmıyorsun, Blanca."

Yeni diyetim böyle başladı. İlk fotoğraf çekiminden bir ay önceydi.

Günde dört saat egzersiz ve katı bir balık sebze diyeti.

Cal yeni yemek planım hakkında sürekli şikayet ediyordu ama hep tatlıya bağlanıyordu.

Bayan Lydia, Cal'ı kontrolü altına almak için çok çalışıyordu ve başardı.

"Calum, hayatım," dedi Cal'a bir Spartan yemeğinden sonra kollarını ona dolayarak. "Sağlıklı olmayı seviyoruz. Daha uzun yaşamamızı istemiyor musun?"

Tabii ki Cal bu konuda tartışmazdı. Bayan Lydia bakmadığında diyetime kepekli ekmek sızdırmaya çalışırdı ama Bayan Lydia artık her zaman burada, malikânedeydi.

"Bu kocaman evde, tamamen gizli olan bir yer olmaması seni rahatsız etmiyor mu Calum?" dediğini duydum Bayan Lydia'nın bir öğleden sonra. "Eğer kurşun kaplı duvarlar olsaydı, biz de---"

Bunu duyar duymaz, doğrudan odama gittim. Ben bahçede koşarken, onların birlikte ne yapıyor olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Bu beni ilgilendirmiyor. Cal mutlu olduğu için ben de çok mutluyum.

Ve o mutlu. Evet absürd bir şekilde! Bayan Lydia bir odaya girdiğindeki gülüşünü daha önce hiç görmedim. Bayan Lydia, onun kalbindeki gün ışığı gibi.

Tek kötü şey, posta servisinin Bayan Lydia'ya bir mektupla gelmesi oluyordu. Daha sonra birkaç saatliğine ya da günlüğüne gi-

diyordu. Ama her zaman geri dönüyordu. Cal ve ben, birlikte dönmelerini bekliyorduk.

Neredeyse kendimizin Vesta ailesi gibiydik.

Cal'ın hatırına, Seth'in bu kadar trol olmamasını dilerdim. Bayan Lydia bizden biri olmaya başladığından beri, Seth oldukça uzak duruyordu. Bir keresinde Seth akşam yemeğine geldiğinde, Bayan Lydia'yla ilk fotoğraf çekimimdeki düzeltmeler yüzünden kavga ettiler.

Beyaz yoga pantolonu giydiğim, en yeni McNeal Güneş Enerjileri fabrikasının önünde akrep burcu pozunu verdiğim bir fotoğraftı. Ve bütün fotoğrafa hakim, ılık bir parıltı vardı. Açıklamada ise MCNEAL GÜNEŞ SİSTEMİ HER ŞEYİ MÜMKÜN KILAR. İSİMLE MCNEAL GÜNEŞ ENERJİSİ TALEP EDİN, TIPKI BLANCA GİBİ.

Seth Cal'a, "Vestaların işine sinsice girmesine izin verdiğine inanmıyorum!" dedi, sanki Bayan Lydia orada oturmuyormuş gibi. Izgarada yapılmış somon ve Brüksel lahanası yiyorduk.

"Kaba olma." Cal özür diler gözlerle Bayan Lydia'ya baktı. "Vestalar reklamda ustalar."

Seth çatalıyla brüksel lahanasını tabağında ittiriyordu.

"Yoganın güneş enerjisiyle ne alakası var? Bu çok salakça."

"Bu yogayla ilgili değil." Bayan Lydia daha dik oturdu. "Bu Blanca'yla ilgili. Kafasının üzerinde tabak çanak da tutabilirdi, ama yine de bu önemli olmazdı. O ne satarsa satsın, insanlar alacaklar." Bayan Lydia, sakince anlatmakta çok zorlandı.

Seth Cal'a döndü, "Bu delilik!" dedi. "Blanca'ya hayatını geri vermeye ne oldu?"

"Bu benim hayatım," dedim Seth'e. "Her zaman hayalini kurduğum hayat. Şimdi geleneksel bir Vesta olacağım."

Seth'in sesinden iğrenme akıyordu. "Her şey her zaman sana ve tuhaf Vesta saçmalığına geri dönüyor."

Cal çok sert bir şekilde, "Seth!" dedi. "Lütfen---"

"Zahmet etme." Seth çatalını bıraktı. "Ben doydum."

Bu birkaç hafta önceydi. Seth'i o zamandan beri görmedik.

Bu konudaki üzgünlüğünü belirteceğini düşünerek sürekli Cal'ı izliyordum ama acısını göstermiyordu. Seth'ten ayrı olmanın onun öldürdüğünü biliyordum. İlk başta beni alma sebebi Seth'ti! Sanırım Bayan Lydia ve ben, Cal'ın aile konusundaki boşluğunu doldurmada iyi iş çıkarıyoruz.

Sağ kroşe, sol kroşe, sağ yumruk, tekme. Bayan Lydia her zamanki gibi haklı. Bu idman fena ama iyi anlamda. Terler alınımdan akıyor ama silmeye tenezzül bile etmiyorum.

"Daha yüksek, Blanca! Daha yüksek!" Bayan Lydia benimle birlikte tekme atıyor. Gün ışığında, ne kadar yaşlı olduğunu söylemek daha kolay. Muhtemelen Cal'la aynı yaşta. Hatta belki Bayan Lydia daha bile yaşlı.

"Tamam," dedi sonunda. "Hadi yoga minderlerini çıkaralım."

Başta pozisyondayken, bir dahaki hafta planlarımızı anlatmaya başladı. "Basılı reklam sadece bir başlangıçtı, Blanca. İnsanlar evlerinin yakınındaki elektrik şirketlerini arıyor ve isimle McNeal Güneş Enerjisi'ni talep ediyorlar. Calum buna inanmıyor!"

Başka bir pozisyona geçerken gülümsedim. "Sanırım Seth'in fotoğrafı Veritas Rex'ten sızdırması olumsuz sonuçlandı, ha?"

"Onun hakkında konuşmayalım. Virüsler bizim aşağıımızdalar."

İkimizde Kobra hareketine geçtik, esneklik iyi hissettiriyordu.

Bayan Lydia, "Şimdiden ezber bozan oldun," dedi ve yüzünü güneşe kaldırdı. "Daha önce hiç kimse bir Vestayı enerji tanıtmak

için kullanmayı akıl etmedi. Şu andan itibaren işler büyüyecek. Bir dahaki hafta yayınlanacak olan reklam, resmini başka bir boyuta taşıyacak.”

Bayan Lydia muhtemelen haklı, her zamanki gibi. Ama bu, Seth’i aşağılamak için iyi bir fırsattı.

“Ya Trevor ve benim kimyam kamerada uyuşmazsa?”

“Uyuşuyormuş gibi yap.” Bir dakikalığına durup bana döndü. “Çoğu Vesta ilk açık randevusunu kamera önünde gerçekleştirdi. Her şey güzel olacak. Göreceksin.”

Ama hala oldukça gerginim. Önümüzdeki hafta bir değil, iki reklam çekimim var. Bir tanesi Trevor’ın sonunda çıktığı McNeal Güneş Enerjileri için, diğeri de benim sonunda çıktığım Trevor’ın sabun reklamı. Bayan Lydia haftalardır anlaşmaları ayarlıyor.

Bir dahaki Vesta Yemeği’ne kadar, tam anlamıyla bir çift olacağız.

Yukarıdan gelen bir kapı tıklaması vardı. Cal merdivenin üzerinden pencereme eğilmiş, dikkatimizi çekmeye çalışıyordu. “Lydia,” dedi elindeki beyaz zarfı üzgün bir şekilde sallayarak. “Mektubun var.”

Bir süre önce Bayan Lydia, Cal’a Vestaların seçilmiş temsilcisi olduğunu söylemişti. Bu yüzden Cal, Vesta fotoğraf çekimlerinin aracılığını yaptığını ve yoğun bir işi olduğunu biliyordu. Ama bu hiçbir zaman o ayrılmak zorunda kaldığında, hayal kırıklığına uğramamızı engellemedi.

Bayan Lydia derin bir nefes aldı ve minderini sardı. “Üzgünüm, ama gitmek zorundayım.”

“Bu sefer ne kadar sürecek?” diye sordum. “Reklam çekimine ne olacak? Burada olacak mısın?”

Bayan Lydia omuz silkti. "Belki." Sanki ondan görebiliyormuş gibi taş duvara baktı.

"Bayan Lydia," diye sordum kısık bir ses ve saygıyla. "İsteddiğiniz b---"

Ama cümlelerin ortasında beni böldü. "Önemli olan benim ne istediğim değil. "Yoga minderini kızılağaç depo kutusuna koydu. "Bunu uzun zaman önce öğrendim."

Cal akşam yemeğinde, "Blanca," dedi. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Cal saatinde bir şeyler yazdı ve bir web sayfası açıldı.

DENİZ FENERİ, diyor. ZAMANINDA TEK HAREKETLE VESTALARLA İLGİLİ GERÇEĞİ AÇIĞA ÇIKARDI.

Cal bana bakıyor, tepkimin her zerresini inceliyordu. Ama her zamanki gibi sakindim.

"Bana bunu neden gösteriyorsun?" Şüpheli görünmemeye çalıştım.

"Çünkü, Lydia'nın son zamanlarda uğraştığı şeyin bu olabileceğini düşündüm." Cal bileğine bir şeyler yazdı ve bu sefer başka bir görsel açıldı. "Ve aynı zamanda seninle ilgili bloglar da yazıyorlar."

McNeal Güneş Enerjisi reklamı için olan baskım, düzgün bir başlık yerine, VESTALAR ENERJİYLE İLGİLİ NE HALT BİLİRLER?

Çok kötü hissettim, çünkü bu gerçektir.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum. "Reklamı iptal etmemi istiyor musun?"

"Hayır, tabii ki istemiyorum." Cal beni yakından inceledi. "Bunu burada bırakayım mı? Biraz daha okumak istiyor musun?"

Biraz yüksek sesle, "Hayır!" dedim. "Yani, hayır teşekkür ederim." Cal bileğine tıklamadan önce, gözüme bir kelime daha çarptı.

NEVADA. Aklım, seçildiğim güne, Müdür Russell'ın orada doğduğumu söylediği ana gitti.

Cal, "Söylemek zorundayım ki," dedi. "Bu web sayfası mantıklı konuşuyor. Eğer McNeal Güneş Enerjileri'ni temsil edeceksen, en azından çok az da olsa güneş enerjisinin nasıl çalıştığını bilmelisin."

Bunun nereye gittiğiyle ilgili hiçbir fikrimin olmamasına rağmen, kafamı salladım. Hala Nevada'da kalmıştım.

Cal, "Güzel, bana katılmana sevindim," dedi. "Sana termal mühendislikle ilgili bilgi vereceğim."

"Termal ne?"

"Endişelenme. İlk önce fizikle başlayacağız."

Ne söylemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Cal, "Bir şey daha," dedi, hizmetçi ithal tatlıyı getirdiğinde.

"Bunların hiçbirini Lydia'ya söylememeyelim."

Yeni eğitimim bu akşam başlıyor. Pozitif giderler, negatif giderler, devrelerin etrafında küçük yeşil adamlar gibi dolaşan elektronlar; aklım yüzüyordu. Masamın üstüne yığılmış olan kitaplar şeytan kulesiydi. Hiçbiri Tabula Rasa müfredatıyla kaplı değildi. Müdür Russell, ihtiyacımız olan şeyin sosyal bilimler olduğunu söylemişti.

Anladığım üzere, bilim büyüleyici. Her ders beynimi daha kapsamlı ufuklara açıyor. Ama umarım Bayan Lydia yeni ders planımı öğrenmez. Ya da daha kötüsü, bunu sevdiğimi.

BÖLÜM 11

Beyaz yumuşak bornozun altında neredeyse çıplağım. Yok denecek kadar az makyaj ve sadece çok az bir dudak parlatıcısı var. Elimdeki kahve fincanı sıcak ve ateşli. Herkes onu dudaklarıma getirişimi izliyor.

“İlk kahve fincanımdan,” diyorum.

Daha sonra da aniden spor salonundayım, kum torbasına imzam olan döner tekmeye vuruyorum. Çok dar beyaz bir pantolon ve sport sütyeni giyiyorum.

“Spor salonuna olan yolculuğuma,” diyorum.

Ve bu da bir özel oda çekimi. Aynaya eğiliyorum ve ruj sürüyorum, straplez, beyaz yazlık bir elbise giyiyorum.

“Gece dışarı çıkmak için hazırlanmaya,” diyorum.

Ve daha sonra elimde devasa bir kırmızı gül buketiyle, ön kapının önünde duruyorum. Trevor kapıya yaslanmış, diğer eliyle de belimi sarıyor.

"Bir şeyleri kızıştırmak için, McNeal Güneş Enerjisi'ne güveniyorum," diyorum. "McNeal Güneş Enerjisi her şeyi mümkün kılar." Daha sonra Trevor beni en derin, en mükemmel öpücüğün içine çekiyor.

Mükemmel bir şekilde bayağı.

Ekranda inanılmaz bir şekilde güzel görünüyor. Gerçekte ise, sadece ıslak.

Bu aynı zamanda berbat çünkü etrafımızda bütün her şeyi çekmeye çalışan otuz tane Vesta kovulanları var. Fotoğrafımı çekmesi için herhangi bir fotoğrafçı olmamasına sevindim. Ama kovulanlar korkunç, özellikle dövme olanlar. Müdür Russell'ın onları Tabula Rasa'dan kovmasının çok katı sebepleri var.

Büyük ihtimalle de bu yüzden Lilith kovulanlarla konuşmuyor.

Trevor bana bakıyor olması gerekirken, sürekli annesine bakıyor ve yakasını düzeltiyor. Her şey garip. Annesi neden izliyor?

En azından Bayan Lydia olanlardan memnun.

"Güzel, Blanca," diye coşuyor."İnanılmaz güzel."

Tabii ki bunları Bayan Lydia'dan duymak hoşuma gidiyordu, ama kamera ekibi benimle sohbet etmeye çalıştığında, sertleşiyordum çünkü ne diyeceğim hakkında bir fikrim yoktu.

Yönetmen beni kişisel olarak teşekkür etmek için kenara çektiğinde, kovulanlar beni izliyordu. Jeremy'yi, altı ya da yedi yıl önce-sinden öğrenimini yarım bırakmış bir Vesta olarak hatırlıyordum. Tabula Rasa'yı kendi isteğiyle bırakan birkaç öğrenciden biri. Şu an burnunda hızmaları ve boynunda dövme var. Jeremy bütün Vesta reklamlarını yönetiyordu.

Jeremy bana, "Çok fazla insana yardım ettin," dedi. "Seçim fiyatın bir sürü işçiyi iş sahibi yaptı. Minnettarız."

Kovulanlara yardım mı ediyorum? Bunu hiç düşünmemiştim! İşlerin böyle ilerlediğini sanıyordum. Bayan Lydia bu şekilde organize ettiği için bir dahi.

Ve daha sonra ise Trevor'ın sabun reklamı. Kamera ekibi her şeyi hazırladı.

Tek yapmam gereken şey güzel görünmek. Sahte bir apartman binasından birkaç basamak iniyorum, bacağımı beyaz motosiklete atıp Trevor'ın arkasına biniyorum ve sonra da günbatımına doğru ilerliyoruz.

Kolay, değil mi?

Sorun şu ki, hayatı buna bağlı olmasına rağmen, Trevor motosikleti çalıştırmayı bilmiyor. Beş saatlik bir uzman eğitiminden sonra, hala sol gidonla sağ gazı karıştırıyor. Motoru boşa çalıştırmayı unutuyor ve vitesi arttırma konusunda hiçbir fikri yok.

Ona öğretmeye çalışan Vesta kovulanı çılgılık atmak üzere.

"Bak, Trevor," dedim en sonunda. Onu Seth'le kıyaslamamaya çalışıyordum ama bu zordu. "Motosiklet sürmek o kadar da zor değil." Kaskımı taktım ve motosiklete atladım. Biri beni durdurana kadar sahnede kendi başıma tur attım.

Jeremy, "Blanca!" diye bağırды, ama kaskımın altından hiçbir şey duyamadığım için sonradan farkedebildim.

Motoru kapatıp parkettiğimde, herkes bana bakıyordu.

Lilith burnundan soluyordu ama Trevor böyle bir şey yapabileceğimi asla tahmin etmediği için büyülenmişti.

Bir şeyleri düzeltmesi için gerisini Bayan Lydia'ya bıraktım. "Hadi planı değiştirelim," dedi Bayan Lydia Jeremy'ye. "Zaten şu kaskların altından hiçbir şey görünmüyor. Trevor motosiklete yaslansın, Blanca da onu öpmek için aşağı insin."

Biz de öyle yaptık. Reklam, Trevor'ın duş almasıyla başlıyor ve daha sonra benim de onunla buluşmak için aşağı inmemle devam ediyor. Trevor motosiklete yaslanmış, nasıl süreceğinden bihaber.

Ve daha sonra randevumuz geliyor.

Sesli çekim stüdyosu restoran gibi hazırlanmış. Trevor ve ben kırmızı pötikareli örtüsü ve eski bir şarap şişesine sıkıştırılmış bir mumu olan bir masaya oturuyoruz. Önümüzde devasa büyüklükteki tabaklarda spagetti ve bir sepet sarımsaklı ekmek var.

Bayan Lydia, "Gerçekten yemeyin!" diye uyardı, ondan daha iyi bildiğimi bilmesine rağmen.

Jeremy, "Doğal davranın," diye ekledi. "Kameraları unutun."

Ama unutmak zordu. Özellikle de odanın diğer köşesinden bakan Lilith'in öfkeli bakışları altında.

Trevor, "Öyleyse," dedi. "Bu bizim ilk gerçek randevumuz."

"Evet," dedim. "Bu harika."

Ne kadar da yalancıyım. Berbat! Ne ile ilgili konuşmamız gerekiyor? Belki de, "Hey, Trevor, ne kadar kötü öpüştüğünü biliyor muydun?" diyebilirdim. Hadi bu diyalogu kameraya taşıyalım.

Jeremy bir şey yapmamız için eliyle hareketler yaptı. Trevor da elimi tuttu. Eli terden yapış yapış olmuştu.

Ama dürüst bir şey fısıldadı ve bu ona tekrar bayılmama neden oldu. "Bu garip," dedi. "Normalde bu kadar saçma biri değilim."

"Değil misin?" diye kıkırdadım.

Kameralar hareketimi yakalayınca birkaç flaş patladı.

"Eğer burada bu kadar insan olmasaydı..."

"Kesinlikle," diye fısıldadım. "Ve çok sinirli gözükün Vesta anen."

Trevor'ın buna yüzü karardı. Yanlış bir şey söylemiş olmalıyım.

"Üzgünüm," dedim. "Seni rencide etmek istemedim."

"Hayır, sorun yok. İşler biraz ... karışık."

"Vesta aileleri her zaman karışıktır." Barbelo Nemo'dan alıntı yaptım.

"Evet," diye onayladı Trevor. "Ama mutluluğa ulaşmak için her şeye sahibiz."

"Kesinlikle." Daha sonra tekrar Lilith'e baktım ve geç de olsa bir şey farkettim. Bana tanıdığım birini hatırlatıyordu. Sadece Citrus Sunshine reklamından değildi. Ama bunu Trevor'a sormadan, beni öpmek için eğildi.

Jeremy, "Bingo," dedi. "Mükemmeldi."

Videolarım her yerdeydi. Bugün yolda Cal'ın ofisine giderken, elimde gülleri tuttuğum ve Trevor'ın beni öpmek için eğildiği devasa bir reklam panosu gördük. Sonunda ben de tüm arkadaşlarımla oradayım! Artık gerçek bir Vestayım. Ve bunu tabii ki Cal'ı benim lehime ikna eden Bayan Lydia'ya borçluyum.

Cal ayırıcı camı kapattı, böylelikle Alan bizi duyamazdı. Sonra da lüks limuzinin rahat koltuğuna yaslandı.

"Bugün benimle geldiğin için teşekkürler. Seni yapılan model değişikliğiyle uğraşma diye evde bırakmak istemedim."

Cal'ın odasını kurşunla kaplayan işçilerden bahsediyordu. Bayan Lydia iş için evden gitti. Ama iş bittiğinde taşınacak. Bir dahaki Vesta Yemeği'nde burada olacağına da söz verdi.

"Bayan Lydia ofisinin sevimli olduğunu söyledi," dedim.

"Öyle," dedi Cal. "Sophia dekore etti. Bir ay önce kurşunla kaplattırdım, Lydia'yla ... görüşmeye başladığımda."

Eğer duyduğum son kısmı unutabilecek olsam, kulaklarımı kapatıp şarkı söylerim. Bütün günümü Cal ve Bayan Lydia'nın kapalı

kapılar ardında ne yaptığını düşünmekle geçirmek istemiyorum. Ama Bayan Lydia'nın mahremiyetini sağlama almak için ve yanlışlıkla da olsa internete düşmemek için aldığı önlemleri anlayabiliyorum.

"Sadece Seth'in bu kadar zor olmamasını dilerdim." Cal çipli saatine baktı. "Kaç haftadır bir mesaj bile atmadı."

"Belki de biraz zamana ihtiyacı vardır."

"Belki de," dedi Cal. "Keşke ne kadar mutlu olduğumu anlayabilse. Uzun zamandır ilk defa, gerçekten mutluyum. Ve onun da bunun bir parçası olmasını istiyorum. Ama ne zaman Seth'le konuşmaya çalışsam, dairesi, üniversitesi ya da Lydia'yla ilgili kavgayı ediyoruz."

"Üzgünüm."

"Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Evet, Cal. Tabii ki---Yani, evet."

"Bu bir emir değil; bir istek. Seth'in dairesine gidip ona benden bir mesaj bırakabilir misin? Alan seni oraya götürebilir."

"Mesaj mı?"

"Evet. Seth'in dinlemesini sağla. Şu an iyi olduğumu, ama onu özlediğimi anlamasını sağla."

Mühendislik kitaplarına baktım. Çok ağırlardı ama büyüleyicilerdi. Bugün daha fazla okumayı umuyordum.

"Derslerime ne olacak?" diye sordum. 'Soruları netleştirmek arkadaşlarımdır.' Cal, bilimle ilgili de bilmem gereken şeyler olduğunu söylemişti.

Cal, "Onu karıştırmak istemiyorum," dedi. "Mühendislik için gerçek bir kafan var. Bu kadar çok şeyi bu kadar çabuk öğreneceğini tahmin etmezdim."

Doğru. Güneş devrelerinin hayalini kuruyorum.

"Aslında, seninle konuşmak istiyorum, Blanca. Hiç üniversiteye gitmeyi düşündün mü?"

"Ne? Bunu nasıl yapabilirim ki?"

"Gerçekten bir mühendis olabilirsin. Ya da bu bağlamda başka bir şey. Arkadaşlar edinebilirsin, ve---"

"Yapmamı mı söylüyorsun?"

"Hayır," diye cevapladı Cal sessizce. "Bunu daha önce hiç düşündün mü diye soruyorum sadece."

"Bunun mümkün olmasının imkanı yok. Halka açık olmadığı sürece." Bayan Lydia gideli birkaç saat oldu ve Cal delirdi.

"İnternet üzerinden olan derslere ne dersin? Karşılıklı konuşma dersleri."

"Bana yapmamı söyleyene kadar, hayır." Durdum. "Söyleyecek misin?"

Cal, "Hayır," dedi. "Artık bunu yapmıyorum. Ama senden, iyilik olarak, bugün öğle yemeğinden sonra Seth'in evine gidip sebepleri dinleyecek mi ona bakmanı istiyorum. Yapabilir misin? Lütfen?"

"Tabii ki," dedim. "Ne istersen yapacağım."

Bunu söylediğimde yüzünü ekşitti ve daha sonra camdan dışarı baktı.

BÖLÜM 12

Seth'in bir domuz olduğunu her zaman biliyordum. Dairesini görmek de bunu kanıtladı. Her yerde yarım yenmiş pizzalar, donut kutuları ve boş soda şişeleri vardı. Sanki abur cubur buraya ölmek için gelmiş gibi.

Ve bağlantılar hakkında konuşmaya başlamak bile istemiyordum. Aşağıdan, sağ ve sol ekranlara basıyor. Yatağı düzeltilmemiş, çarşafların karmakarışık olduğu yatak odasında bile, her duvarda video ekranları var.

Seth, "Geleceğini bilseydim biraz temizlik yapardım," dedi.

Eğer onu daha iyi tanımasaydım, utandığını düşünürdüm.

"Kısasa kısas, Virüs."

"Bana Seth demen konusunda hemfikiriz sanıyordum." Oturmam için koltuktan kirli çorapları çekti.

"Doğru. Unutmuşum." Koltuğa oturduğumda, ellerim erimiş dondurma kasesine girdi.

Çıldırıdım.

"Kirlendim!" Dondurma kollarımdan akıyor, beyaz tişörtümü mahvediyordu.

"İl, ben sana banyoyu göstereyim," dedi Seth. Kalkmama yardım etmek için elini uzattığında tuhaf bir an oldu ve ben bana dokunmasını reddettim. Zaten yeterince temas oldu.

Seth'in banyosunda on saniye geçirdim ve şimdiden onunla ilgili bilmek istemediğim milyonlarca şey biliyorum. En önemlisi, Seth'in hiç sabunu yok. Ellerim havada ve hala dondurma akar vaziyette çıktım.

"Sabun var mı?"

"Elbette," dedi Seth. "Dolapta."

Ayağımla yere vurdum.

"Şimdi ne oldu, prenses?"

"Dolabını açamam," dedim. "Bu bir işgal sayılır."

"Bir ne?"

"Bir işgal." Sakin kalmaya çalıştım. Ama bir Virüs'le konuşurken bunu yapmak oldukça zor. "Eğer dolabına bakarsam, bu özel hayata işgal olur."

"Yine şu Vesta saçmalığı," diye mırıldandı Seth. Sonra banyoya doğru gitti ve ben de peşinden gittim. Burası çok dardı.

"Bu kadar büyütecek ne var anlamıyorum." Dolabı açtı, sabun ve temiz havlu çıkardı. Daha sonra da orada durup temizlenmemi izledi.

"Çok büyük bir şey," dedim. Çok yakın duruyorduk ve onu koklayabiliyordum. En azından o temiz kokuyordu. Tam da hatırladığım gibi.

"Öyle mi?" dedi Seth. "Nedenmiş o?"

Banyodaki tıbbi şampuana kafamı salladım. "Kepeğin var." Daha sonra yere ve tezgâha baktım. "Yerdeki tel tokaya bakacak olursak, belki bir süre önce, buraya bir kız gelmiş ve tıraş fırçanın yanına garip notlar bırakmışsın. Bu seninle ilgili bilmek istediğimden çok daha fazlası."

Seth sesini yükselterek, "Kepeğim yok," dedi. "Bayan ziyaretçi hakkında yorum yok ve tıraş fırçamın altındaki notlar yüzünden annemi suçlayabilirsin." Kalbi küt küt atıyor gibi göğsü hızlıca aşağı yukarı hareket ediyordu. Ne zaman annesiyle ilgili konuşsa duyguları doruğa çıkıyordu.

Bunu da hatırlıyorum.

Şimdiki anda kalmaya çalışıp gerisini unutmaya çalışarak arkamı döndüm ve ellerimi havluyla kuruladım. "Tişörtüm mahvoldu. Kahverengi giyiyormuşum gibi görünüyor."

"Sana temiz bir tane getireyim." Bir dakika sonra kırıksık beyaz bir gömlekle geldi. Deterjan kokuyordu, aynı zamanda onun gibi de kokuyordu.

Tişörtümü çıkarıp gömleği giymek için Seth'in banyodan çıkmasını bekledim.

Oturma odasına döndüğümde, her yer temizdi. Sanki ben banyodayken, Seth burayı temizlemek için yarışmış gibiydi. Koltuğa doğru ilerledim ama Seth beni durdurdu.

"Oraya oturma! Buraya," dedi, bir sandalyeyi işaret ederek. "Buraya otur. Işığı daha iyi." Daha sonra sandalyemin yanında ki lambayı ve arka duvarında ki lambayı açtı.

"Buraya babandan bir mesaj iletmek için geldim," dedim otururken. "Cal seni tekrar görmek istiyor. Olanlar yüzünden çok üzgün. Bayan Lydia'nın aranızda girmesini istemiyor."

Seth ellerini saçlarının arasından geçirdi ve hepsi dikildi.

"Olay şu ki," dedi Seth. "Belki bununla ilgili bir sıkıntım olmazdı. Ama Lydia'nın bir Vesta oluşu beni bunalıma sokuyor." Öne doğru eğildi ve dikkatle bana baktı. "Eğer bana onunla ilgili daha fazla şey anlattırsan belki de bu durumla ilgili rahat olabilirim."

"Tabii." Seth'in onun ne kadar mükemmel biri olduğunu anlaması için Bayan Lydia'yla ilgili ne söyleyebileceğimi düşündüm. "O muhteşem. Her şeyle ilgili konuşabilir."

Seth her kelimeye takılıyordu. "Daha fazla anlat," dedi.

Bir anda böyle kibar olması beni şüphelendirdi. "Hala anlaşmamız var, değil mi? Söylenen her şey ikimizin arasında kalıyor, değil mi?"

"Evet, Blanca. Tabii ki, Blanca."

Tam bir pislik. Ona zerre kadar güvenmiyorum.

"Bak." Destek almak için platin rozetimi ovuşturdum. "Olay şu ki, baban şu an Bayan Lydia sayesinde inanılmaz bir şekilde mutlu. Hayatında tek eksik olan şey sensin. Bir şans vermeyecek misin?"

"Şans? Babam kendisiyle dalga geçerken onu izlememi mi istiyorsun?"

"Neden bahsediyorsun?"

Seth dişlerini gıcırdattı. "Lydia'nın hikayesini biliyor musun? Nerede yaşıyor? Onu kim satın aldı? Onun hakkında gerçek anlamda ne biliyorsun?"

"Bu beni ilgilendirmiyor."

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye baskı yaptı Seth. "Lydia'nın muhtemelen onu satın alan bir erkek için çıkıp gitmesi ve daha sonra eve, babama gelmesi seni sinir etmiyor mu? Babamı umursadığını sanıyordum."

"Cal'ı umursuyorum!" diye karşı çıktım. "Ve durum öyle değil. Her şeyi yanlış anlamışsın." Seth'in Bayan Lydia'ya iftira atmasına öyle sinirlendim ki, kelimeler ağızımdan öylece fırlıyordu. "Bayan Lydia, babana tüm boş vaktini harcıyor. Ona seçenek sunuyor. Bayan Lydia onunla olmayı seçti! Bu her şeyden önemli."

"Her şey çok karıştı, bunu söylediğine inanamıyorum."

"Karışmadı!"

"Karıştı!" dedi Seth. "Bak, babamdan hoşlanmasını Lydia'nın alıcısının söylemediğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü sözleşmesi---" diye başladım ve daha sonra kendimi zamanında durdurdum.

"Sözleşmesi ne?"

"Hiç." Seth'e Bayan Lydia'nın alıcısına artık cevap vermediğini söyleyemem. Onun işi gizli. Seth'e asla güvenmemeliyim. Biraz bile!

"Bir şey bildiğini biliyorum," dedi Seth.

"Hayır. Yani, hayır, bilmiyorum. Sadece tahmin ediyorum. Bu beni ilgilendirmiyor."

"Kabul et. Lydia'nın başkası tarafından kontrol edilme ihtimali çok yüksek."

Ama kabul etmedim çünkü bunun doğru olmadığını biliyordum. Bayan Lydia'nın sözleşmesi doldu. Şu an Cal'la birlikte, çünkü onunla olmak istiyor. O, en mükemmel Vesta. O, olmak istediğim her şey.

"Kimsenin babanı incitmesine izin vermem," dedim içtenlikle.

"Bak, Blanca. Sen bana Lydia'yla ilgili daha fazla bilgi vermediğin sürece, onların ilişkilerini asla kabul etmeyeceğim."

"Bu olmayacak!"

"Öyleyse sanırım konuşmamız burada bitti."

"Hayır, bitmedi."

"Nereden biliyorsun?" Seth boynunu ovuşturdu.

"Çünkü baban kendimi dinletmemi istedi. Onu anlamamı sağlamamı istedi."

"Ve sen de babamın dediği her şeyi yapıyor musun?" diye sordu Seth.

Seth yine benimle alay ediyordu ve bu benim canımı yakıyordu. Platin rozetime baktım ve uzun zaman önce Bayan Corina'dan aldığım dersleri hatırlamaya çalıştım. Önce alnımı rahatlattım, ardından yanaklar, daha sonra gülüşüm, sanki yukarıdan çekilmişim gibi omurgamı düzeltene kadar gerindim ve sakınım. Mükemmel bir şekilde sakınım.

"Yarın geri geleceğim," dedim. "Anlamamı sağlayacağım."

"Asla anlamayacağım."

"Belki de," dedim. "Ama Bayan Lydia yanımıza taşınıyor."

Seth'in yüzü bembeyaz oldu.

"Ne?"

"İşçiler şu an orada, babanın odasını kurşunla kaplıyor."

Seth hiçbir şey söylemedi. Orada öylece kaldı. Çok derinlerde, onu rahatlatacak dürtüye ulaştım.

Kendimi ona sararak sarılmak. Ama cesaretim yoktu.

"Yarın görüşürüz," dedim son olarak.

Beni duyduğundan emin değilim.

Cal beni ofisinde bekliyordu. Yeni gömleğimi görünce dudaklarını büzüştürdü. "Ne oldu?"

"Dondurma." Omuz silktilim. "Üzgünüm, Cal, ama Seth'e sebepleri dinletemedim. Yarın tekrar denemek için yine gideceğim."

Cal kaşlarını kaldırdı. "Anlıyorum. Bu arada burada senin için bir şey var." Oynamam için getirdiği minyatür güneş hücrelerini gösterdi. Kırık, eski bir hesap makinesine takılıydılar.

"Bu senin bugünkü yeni görevin. Nasıl çalıştığını çöz."

Cal gülümsedi, kabiliyetimi inancıyla cesaretlendiriyordu. Daha sonra toplantıları olduğu için gitti.

Küçük güneş devresi küçük bir gizem gibi. Ders kitaplarımı açmadan önce her açıdan baktım. Daha sonra devreyi ayırdım ve çalışana kadar kurcaladım.

Devrede bana manastırı hatırlatan bir şey vardı. Manastır, yani oda tamamen güvenli olmalı ki, mahremiyetin kaçmasın. Bütün pencereler ve kapılar kilitli. Devrede de aynı. Ufak bir delik ve bütün elektronlar kaçıyor.

Gün sonunda Cal beni almaya geldiğinde, camın yanında duruyordum. "Eee?" dedi. "Bakalım neler başarmışsın."

Hesap makinesini ışığa tuttum, birkaç saniye sonra güneş hücreleri yüklendi. Küçük hesap makinesinin ışıkları ve numaraları yandı. Çalışmaya hazırды.

"Bu sadece bir başlangıç," dedi Cal. "Bunu yapabilirsen, her şeyi yapabilirsin."

Ve ben de gülümsedim. Çünkü biliyordum ki, haklıydı.

Cal'ın yapmamı söylediği her şeyi yapabilirdim.

Ertesi gün Seth'in dairesi oldukça temizdi. Geçtiğimiz 24 saati muhtemelen etrafı çamaşır suyuyla kaplamakla geçirmişti. Bütün ışıklar açıktı. İçeri hava girmesi için bir pencere de açıktı. Hatta Seth saçını bile taramıştı.

"Evin güzel," dedim, "sonunda temizlemiştin."

Seth omuz silkti. "Temizlikçi çağırmaya karar verdim."

Ceketimi tekli koltuğun üstüne koyup etrafta gezindim. Biblo-larını inceliyormuşum gibi kitaplığına dokundum. Aslında, gizli ka-meraları arıyordum, varsa diye. Dün Seth'in bütün ışıkları açmasını düşünüyordum, bu hareketin bir tür kötülük olmadığını umarak.

Arkadaşça, "Hala anlaşmamız var, değil mi?" diye sordum. "Ko-nuşmalarımızın gizli kalacağına dair söz vermiştin."

"Tabii ki, Blanca," dedi Seth. "Bana güvenmiyor musun?"

"Bana güvendiğin kadar." Koltuğun kenarına oturdum. Belki de paranoyak davranıyorumdur.

"Bence, beni kandırmaya çalıştın. O gece, ağacın altında, odam-da, gerisi ..." Seth koltuğa geldi ve yanıma oturdu. "Gerçekten be-nimle alay ettin. Orada birkaç günlüğüne de olsa sandım ki... Ama sonra babamın yönergelerinin altında olduğun anlaşıldı."

Suçlu hissetmemeliydim ama hissediyorum. Çünkü belki Seth'ten hoşlandım---en azından birkaç dakikalığına da olsa. Ama bir Virüs'ten hoşlandığımı itiraf etmemin imkânı yok.

"Üzgünüm." Bunu söylemem zaman aldı.

"Netleştirmek gerekirse," dedi Seth, "babam sana benimle alay etmeni söylemedi şimdi, değil mi?"

"Hayır," dedim anında savunmacı bir şekilde. "Ama anlamanı is-tiyor. Cal mutlu ve senin de bunun bir parçası olmanı istiyor."

"Belki olabilirdim... Eğer bana Vestalarla ilgili biraz daha bir şey anlatsaydın. Anlardım."

"Tamam." Eğer Seth beni kandırabileceğini düşünüyorsa, tam tersi olacak. Neyi söylemeye izinli olduğumu biliyorum.

Seth'e en masum ve en güzel şekilde gülümsedim. Sabun sa-tabilirim, temiz enerji satabilirim, Seth'e Vesta tarihinin düzeltilmiş versiyonunu satabilirim. Ona sadece muhalifleri anlatmayacağım.

Bunu açıklaması daha zor. "Vestalar bundan elli yıl önce, sevdiklerini Beyin Kanseri'nden kaybeden Barbelo Nemo tarafından kuruldu."

"Barbelo Nemo gerçek adı mıydı?" diye böldü Seth.

"Evet, tabii ki. Neden bunu sordun ki?"

"Sebebi yok. Doğal olarak meraklıyım. Barbelo Nemo nasıl görünüyordu?"

"Uzun beyaz saçlı, sakallı ve gözlüklü."

"Yani aslında Noel Baba'ya benziyor?"

"Pislik olmayı kes!" diye patladım. Daha sonra da sinirlenmiş gibi görünmemeye çalıştım. Vesta tarihi kusursuzdur ve ben de bunu adaletle yapmalıyım.

Seth, "Üzgünüm," dedi. Özü gerçek duruyordu. "Barbelo Nemo'yla tanıştın mı hiç?"

"Hayır. Şu an gizleniyor. Barbelo bölgesine geri çekildi, ama kimse neresi olduğunu bilmiyor. Geçtiğimiz yirmi yıldan beri hiç kimse onu görmedi, ama Müdür Russell neredeyse her gün ondan mesaj alıyor."

Seth, "Nasıl?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer ikisi de internet kullanmıyorsa, Russell Barbelo'dan nasıl mesaj alıyor?"

Ne kadar da salak! "İlım, posta servisi? Hiç duydun mu?"

"Elektronik olmayan posta mı yani?"

"Evet."

"Hükümet dışında artık hiç kimse onu kullanmıyor."

"Vestalar da posta servisini kullanıyor."

"Ama," diye karşı çıktı Seth, "özel bir iznin olması gerekiyor. Siyasetçi ya da USPS'ye girebilen herhangi biri olman gerekiyor. O da yıllar önce iflas etti. Şu an sadece özel insanlar için."

"Kesinlikle," diye cevap verdim.

Seth bir saniye durdu, sindirmeye çalıştı. Daha sonra sordu, "Öyleyse bütün bunlar nasıl başladı? Vestaların kuruluşu tam olarak ne ile başladı?"

"Barbelo, ölen arkadaşlarının çocuklarıyla buna başladı. Onları korumaya yemin etti. Çocukları, sevdiklerini yok eden her şeyden korumaya yemin etti. O muhteşemdi çünkü; teknoloji ve kanserin bir ve aynı şeyler olduklarını gördü.

Bazı insanlar kanserden ölüyordu, bazıları ise ölmüyordu ama hepsi en sonunda aynı kaderden muzdarip oluyorlardı."

Rozetimi kalbime doğru tuttum, onu oraya koyduğumu hatırlıyorum.

"Bu yüzden Vestalar kuruldu, Seth. Bizler, dünyanın geri kalanına yaşamak için daha güzel bir yol olduğunun canlı hatırlatıcılarıyız."

Seth, "Ve sen de buna inanıyor musun?" diye sordu. "Birkaç ölen insanın Barbelo'yu-tabii gerçek adıysa- çocuklarına koruyucu olarak isimlendirebileceğine inanıyor musun?"

"Tabii ki," dedim. "Böyle oldu. Herkes bunu bilir."

"Sadece Vestalar bunu söyler," diye karşılık verdi Seth. "Normal insanlar daha fazla soru sorar. Kanıt görmek isterler."

"Ben normalim." Gitmeye hazır bir şekilde ayağa kalktım, Seth beni durdurdu.

"Bekle," dedi. "Bana satın alınmayı açıkla."

"Kolay," dedim. "Dünya bıkmıştı! İnsanlar ve şirketler ünlülerin bir gün işportacılık yapıp diğer gün ise gazetelerin ön sayfasında olmasından bıkmıştı. Kimse kimseye güvenemiyordu. Bu iş sektörü için kötü bir şeydi. Bu yüzden şirketler Vestaları alıyor. Biz tamamen güveniliriz ve tüketiciler de bunu biliyor."

"Ve taranamıyorsunuz."

"Evet." Güldüm. Seth sonunda anlıyordu! "Hiç kimse parmak iziyle bizim geçmişimize bakamaz. Etrafımızda dolaşan gençler gibi saçma sapan fotoğraflarımız yok. Vestalar sanal anlamda tamamen boşlar ve bizi özel kılan da bu."

"Özel, doğru," dedi Seth. Ama bunu bir iltifat olarak söylemedi.

Eleştiriyi göz ardı ederek konuşmaya devam ettim. "Yani, anlıyor musun? Bayan Lydia ve ben, tamamen güveniliriz, geri kalan Vestalar gibi. Bu yüzden---"

"Bu yüzden ne?"

"Hiç," dedim. Neredeyse Seth'e Vesta Arşivleri'ni söyleyecektim ki, son anda durdum.

Seth, "Sana güvenmek istiyorum," dedi. "Ama senin için enişleniyorum da."

"Neden?"

"Senin için korkuyorum. Annem tanrının tanımını nasıl yapmıştı biliyor musun?" Cevap vermeyince, Seth benim için yanıtladı. "Hayatını adamak istediğin biri."

Hemen, "Barbelo'nun bir tanrı olduğunu düşünmüyorum," dedim. "Sana bu izlenimi verdiğem özür dilerim."

"Verdin ve bunu farketmedin bile. Bu en korkunç kısımdı."

"İı, evet şu an gülünç olmaya başlıyorsun."

“Olmuyorum. Barbelo Nemo’nun izinden gitmeye ve söylediği her şeyin doğru olduğunu düşünmeye o kadar kararsısın ki, kendi hislerini kaybetmişsin.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin?”

“Çünkü kendi kurallarını yaratmıyorsun. Düşüncelerin, kendi düşüncelerin değil!”

“Bu doğru değil!”

“Öyle mi?” diye sordu Seth. “Başka bir soru: Ne yapmayı seversin, Blanca? Eğlenmek için ne yaparsın?”

Seth bana yakından bakıyordu. Koyu gözleri beni öyle bir deliyordu ki, uzağa bakmaya çalışıyordum.

Bir süre durdum, “Ne tür bir soru bu?”

“Bir şeyi kanıtlıyorum. Boş zamanlarında ne yapmayı seversin?”

“Okumayı severim,” diye cevapladım. “Mektuplar yazarım. Yoga yaparım. Koşarım. Bunun gibi normal şeyler.”

“Bunların hepsi, sana yapılması söylenen şeyler,” dedi Seth.

Karşı çıkmaya başladım ama beni durdurdu.

“Eğer bir şey yapabilseydin ... Kendin için sadece mükemmel bir gün olsaydı, ne yapardın?” Seth birden bire bana öyle bakmaya başladı ki, nefes alamadım.

“Bu özel,” dedim ve gitmek için ayağa kalktım.

Seth, koltukta oturmaya devam ederek “Öyleyse yarın görüşürüz,” dedi. “Bana henüz sebepleri dinletemedin.”

Tartışmaya tenezzül etmedim. Arabaya ne kadar çabuk gidersen, o kadar iyiydi.

Yağmurda öpüşüyoruz. Beyaz elbisem bana yapışıyor ve transparan oluyor ama göğüslerimin Trevor’a birleşik olması, beni ta-

mamen örtüyor. Kollarını bana sarmış, parmak ucumdayım. Su sırtından süzülüyor, kaslı omuzlarının her yanına çarpıyor. Şirketlerimizimizin pazarlaması için kamera önünde mükemmel bir randevu daha.

Trevor'ın annesinin izliyor olması hoş değil.

Her etrafımı dönüşümde, Lilith'in bakışlarını yakalıyordum. Vesta kovulanlarının kamera ekibine, samimi görünmeye çalışıyordu.

Daha sonra Lilith bana bir kez daha baktı ve sonunda anladım. Bu durumu farketmemin bu kadar sürdüğüne inanamıyorum.

Bu kadın Lilith değil!

En azından, Citrus Sunshine reklamından hatırladığım kadın değil. Sanırım bu aslında Sarah, anaokulda sınıfımdaki kız. Lilith ve Sarah birbirlerine tıpatıp benziyorlar.

Trevor, düşüncelerimi bölerek, "Bu sefer daha iyi miyim?" diye fısıldadı. Sahne teknolojisi, yağmur makinesini ve bizi saran narin sesi ayarlamıştı.

"Çok daha iyi." Ona yaslandım. Kulağım sağlam bir omuza bastırıldığında, daha da derin düşündüm.

Sarah'ın saçları dokuzuncu sınıftan beri ağarıyordu. Şimdi ise dünyadaki bütün kadınları onun Lilith olduğuna inandırmıştı ve herkes kırışıklık kremiyle onun gibi genç görüneceğini sanıyordu. Sarah'ın yirmi beş yaşında olduğu gerçeğini kim öğrenebilecekti? Öğrenemezler! Sarah'nın sanal parmak izi yok. O da tıpkı benim gibi, boş bir sayfa.

Ama gerçek soru şu ki, önceki Lilith'e ne oldu? Neden onun yerine başkasını koyma gereği duyular?

Trevor, saçıma mırıldanarak "Buna alışabilirim," dedi. Beni tekrar öpmeden önce, "Mükemmelsin," dedi.

Ve bunu söylediği için onu seviyorum. Gerçek olmadığını bilme-
me rağmen. Ama Trevor'la, gerçek olabilecekmiş gibi hissediyorum,
çılgın Vesta annesi kim olursa olsun.

Bu sabah parkta piknik sahnesi çektik, bana çikolatayla kaplı çi-
lekler yedirdi. Ve daha sonra hayvan dükkânında yavru köpeklerle
bir sahne. Bu en güzel çekim günüydü.

Trevor'la her şey en son seferkinden bin kat daha iyiydi. Ger-
çekten ısınmıştı. Sanki söylenecek her doğru kelimeyi biliyormuş
gibi. Garip olan tek an, Lilith/Sarah'nın etrafta olduğu andı.

Keşke Bayan Lydia burada olabilseydi. Ne yapılması gerektiğini
bilirdi.

Trevor beni bir tane daha öpücük için çekti. "İnanılmazsın," dedi.
"Seni mutlu ediyor muyum?"

"Evet," dedim. "Mutluluktan daha fazlası."

"Güzel," dedi Trevor. "Önümüzdeki hafta Vesta Yemeği'ne geli-
yorsun, değil mi?"

"Evet! Cal için sorun yoksa."

"Onu ikna edebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Trevor.
"Bayan Lydia'ya aramızın mükemmel olduğunu söylemen, yar-
dımcı olur mu?"

"Muhtemelen," dedim. "Bir yolunu bulacağım."

"Harika, Blanca. Bunu yapabileceğini biliyorum." Ve kameranın
flaşıyla bir kez daha öptü.

Seth'in evine gittiğimde geç olmuştu. Ayırıcı cama tıkladım ve
Alan'a Cal'a mesaj atmasını söyledim. 'Bir yere gidersen, not bırak.'
Görevimi tamamlamak için son bir kez daha deniyorum.

İçeri girdikten sonra, Seth, "Beni ektiğini sandım," dedi.

"Babana olan sözlerimi tutarım," dedim. "Hala dinlemenı istiyor."

Seth parmağını şıklattı. Trevor ve benim yağmurda öpüşürken çekilen fotoğrafımız açıldı. Seth diğer eliyle işaret etti. "Bu gerçek mi, Blanca?"

"Ne demek istiyorsun? Tabii ki gerçek! Bu benim."

"Bu çocuktan gerçekten hoşlanıyor musun? Sabun çocuğu gerçekten mi yoksa babam söylediği için mi öpüyorsun?"

"Bu öyle değil! Baban bunu yapmamı asla söylemez."

"Öyleyse, bu gerçek?" diye sordu tekrar.

"Evet," dedim. "Kesinlikle."

"Sabun çocuk için de mi?" Seth avcunu yüzümün önüne getirdi, böylelikle Trevor ve bana bakabilirdim. "Birinin sabun çocuğa senden hoşlanmasını söylemediğini nereden biliyorsun?"

"Birinin beni gerçekten öpüp öpmediğini anlayabilirim."

"Anlayabilir misin?" Seth'in gözleri parladı. "Çünkü ben anlayamadım."

"Çünkü---" diye başladım. Ama sonra kendimi durdurdum.

"Çünkü ne?"

"Boşver."

Seth, "Bahse varım ki anlayamazsın," dedi. O kadar yakındı ki, şampuanının kokusunu alabiliyordum.

"Bahse varım ki, eğer seni şu an öpseydim, bunun sahte mi yoksa gerçek mi olduğunu anlayamazdın."

"Gülünç olma. Tabii ki anlardım," dedim. Ama hareket etmedim.

"Kanıtlı." Seth yüzümü tuttu ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ne yaptığımı bilmeden önce, ben de öptüm. Kolları etrafımda

geziyordu, benim kollarımda onun boynunda. Ateşin içinde karma-karışıkık.

Seth geri çekilerek, "Gerçek mi yoksa sahte mi?" diye sordu.

Dürüst olmak istiyordum ama bu beni korkutuyor. Seth zaten çok fazla şey biliyor. Ona daha fazlasını söylemek onu incitir mi?

Bu Seth'le ilgili olan en tehlikeli kısım. Ciddi anlamda önemli olan her şeyi bana unutturuyor. Tek hissettiğim şey kaos. Yarım saniyeliğine de olsa, bir salaklık yapıp ona ne hissediyor olduğumla ilgili, yani, ne hissettiğimle ilgili gerçeği söylemeyi düşündüm.

"Seth, ben---"

Odanın bir köşesinde, titreşim çaldı.

Işıklar ve gümüş bir ekran açıldı.

"Bu ne?"

"Sorun yok." Seth ellerimi aşağı çekti. "Sadece rakip bir site. Bütün bunlar 'The Lighthouse'un yeni bir gönderi paylaştığını söylüyor." Kollarını bana sarılı tutuyordu.

"Vestaları kötöleyen site mi?" diye sordum ekrana bakmamaya çalışarak.

"Onu duydun mu?" Seth görüntüyü büyötmek için üstüne tıkladı.

"Gitsem iyi olacak," deyip ayağa kalktım.

Seth, "Bekle!" dedi. "Beyaz motosiklet hala sende mi?" ve fotoğraf çekimimden sahte bir videoyu gösterdi.

İşte ben, Trevor'ın motosikletinde bütün dünyanın görmesi için geziyorum. Vesta kovulanlarından biri bana ihanet edip kamera görüntüsünü internete koymuş olmalı. Jeremy suçluyu derhal kovmalı.

"Hayır," dedim. "Fotoğraf çekimi içindi. Ee, yani?"

"Yani," dedi Seth. "Belki de bu eğlenmek için yapmak isteyeceğin bir şeydir."

"Böyle bir şey olmayacak."

Seth kafasını ekrana doğru salladı ve sonra bana baktı. "Nevada'ya ne diyorsun?" diye sordu. "Bununla ilgili ne biliyorsun?"

"Ne?"

Seth havada süzülen yazıyı işaret etti. Arkamı döndüm, okumuyordum, başlık aklıma mühürlenmiş olmasına rağmen.

"Bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorum," dedim. "Barbelo'nun Nevada'da yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum."

Oradan olabildiğince hızlı bir şekilde çıktım.

BÖLÜM 13

Tabula Rasa'da büyürken, günümün her bir dakikası benim için düzenlenmişti. Yatakhanemde uyanır ve dişlerimi fırçalamak için uzun bir sırada beklerdim. Bütün kızlar birbirimizi aynadan gözetleyip, kimin dişleri daha çarpık çurpuk onu görmeye çalışırdık.

Daha sonra kahvaltıda glütensiz yulaf lapası ve çok pişmiş yumurta yerdik. Şikayet eden çocuklar hemen atılırdı.

Sınıf çalışması en sevdiğim kısımdı. Gramer, etkili konuşma, mantık, müzik.

Aynı zamanda birine çok bağlanmamayı da öğrendim.

On yaşıma kadar Amy adında bir arkadaşım vardı. Bir gün yataklarımızdan birbirimize iyi geceler dilekleri fısıldıyorduk. Ve ertesi sabah, Amy gitmişti.

Haftalarca ağlamıştım.

Amy internet kural ihlali yaptığı için eve gönderilmişti. Annesi onun bebeklik fotoğrafını paylaşıp 'Tabula Rasa'daki bebeğime

mutlu yıllar!' yazmıştı. Kadının neden bu kadar salak olduğunu kim bilebilirdi ki? Belki de küçük kızının eve dönmesini istemişti.

Uzun bir süre kimseyle arkadaş olma zahmetinde bulunmadım. Ta ki, on üç yaşıma geldiğimde saçlarımın bir kısmı dökülene kadar.

Uyku vaktinden hemen önceydi, banyoda dişini fırçalayan sadece Fatima ve ben kalmıştık. Tükürmek için lavaboya eğildiğimde, lavaboda bir tutam kahverengi saç gördüm.

"Kahretsin!" diye fısıldadım kısık bir sesle. "Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!"

"Ne oldu?" Fatima'nın kelimeleri dış fırçasıyla karman çorman olmuştu.

"Saçım!" diye ağlıyordum. "Saçıma bak!"

Fatima geldi ve yakından kafamı inceledi. "Saçını geri tararsan kel kısmı görünmez. Ama bu iyi bir şey değil."

Son kısmı söylemek zorunda değildi. Saçımı kaybetmem, görünüşümü kaybettiğim anlamına da geliyordu. Eğer görünüşümü kaybedersem, eve gönderilirdim. Kimse kendisini istemeyen bir ailenin yanına dönmek istemez.

Bayan Corina, koridorun sonundan, "İki dakika içinde ışıklar kapanıyor!" diye bağırdı.

Fatima bana, 'Sakin' dedi. 'Bilmesine izin verme.'

Bayan Corina banyoya gelerek, "Kızlar?" diye sordu. "Neden yataklarınızda değilsiniz?" Fatima hemen harekete geçti. Lavaboyu kapattı ki, saçlar görünmesin.

Fatima alıntı yaptı, "Ağız temizliğine özel ilgi bir zorunluluktur."

Bayan Corina gözleri kısık bir şekilde bize bakarak, "Tabii ki," dedi. "Ama şimdi yatma zamanı, o yüzden hadi yataklarınıza."

Aynı anda, "Evet, Bayan Corina," diye cevap verdik.

Sonrasında, yataktanemize inerken, ağlamaya başladım. "Ne yapacağım?" diye fısıldadım, kendimden çok Fatima'ya. Fatima bu gecedan önce hiç bana dikkat etmemişti. Ama beni büyülemişti.

"Endişelenme," dedi. "Bir yolunu bulacağız."

Neden bana yardım etmeye karar verdi bilmiyorum. Belki de Fatima her zaman kuralları çiğnemeye fırsat aradığı içindi. Asiydi, ama büyük bir kalbi vardı.

Birkaç gün sonra, kel kısmı görünmeyecek şekilde dikkatlice at kuyruğu yapılmış saçıyla Latin dersine gittim. Anlamadığım bir şekilde, bir anda Fatima karşıma çıktı ve beni kolumdan tutup tedarik dolabına çekti.

"Al." Elime bir kutu hap sıkıştırdı. "Demir ilaçları, kansızlık için."

"Bunları nereden buldun? Neden bahsediyorsun?"

"Kansızlık. Etrafta soruşturdum, burada çok yaygınmış çünkü kırmızı et yemiyoruz. Bitkin hissettin mi?"

Kafamı salladım.

"Başın döndü mü?"

"Evet," dedim. "Bu da var. Ama bundan nasıl emin olabiliyorsun? Birinin bana verdiği herhangi bir ilacı içemem."

"Bunları sana alabilmek için çok uğraştım!"

"Ne yaptın?"

Fatima dudağını ısırđı, "Bunu sana söyleyemem. Bir iyilik istedim."

Turuncu şişeye baktım. "325 mg ferröz sülfat."

"Eğer bunlar üç ay içinde işe yaramazsa, senin için başka yapabileceğim bir şey yok," dedi Fatima. "Saçkıran olmuş olabilirsin ... Umarım demir eksikliğidir."

"Bak." Tereddüt ettim. "Bir doktorla konuşmadan, bunları içmem. Ama minnettarım. Bana bununla baş edebilmem için cesaret verdin, bu yüzden teşekkür ederim."

"Ne yapacaksın?"

"Müdür Russell'a gideceğim. Doktora görünmek isteyeceğim."

"Ya atılırsan?" Fatima'nın kaşları kalktı.

"Ya ölürsem? Ya bunlar gerçekten vitamin değilse? Sonra ne olacak?"

"Bunlar demir ilaçları," diye fısıldadı Fatima. "Yemin ederim."

"Sana inanıyorum," dedim. "Bunların demir ilaçları olduğuna inandığına inanıyorum. Ve teşekkür ederim. Ama bunu gizlice yapmam. Bu beni deliye döndürür."

"Bazen çılgınlık güzel bir şeydir." Fatima gülümsedi.

Her şey tatlıya bağlandı o gece. O günden sonra, Fatima en yakın arkadaşım oldu.

Müdür Russell'la konuşmak çok kolay olmadı. Saçımı öğrendiğinde çok kötüydü.

Ama doktor bunun sadece bir demir eksikliği olduğunu ve kalıcı bir saç kaybı olmadığını söyledi. Demir, çinko ve B12. Bana devasa büyüklükte vitaminler verdiler. Birkaç ay sonra, saçım hiç olmadığı kadar çoktu.

Bu akşam Vesta Yemeği'nden bir saat önce Fatima metal kapımı tıklattığında, hemen içeri gelmesine izin verdim. Neden geldiğine dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen. McNeal Malikânesi'ne ilk geliyordu. Bu özel bir sürpriz mi? Bunu Bayan Lydia mı ayarladı? Fatima yemeğe bizimle mi gelecekti?

Fatima beyaz pelerinini çıkardığında, renklere büründüğünü gördüm.

İşler o an garipleşti.

"Burası güzelmiş." Her şey normalmiş gibi elini masamda gezdirdi.

"Fatima," dedim. "Neler oluyor? Bu kıyafetleri nereden buldun?"

Her şey yolundaymış gibi, sakince, "Arkadaşlarımın hepsi Vesta değil," dedi. Ama ben iyi biliyordum, Fatima'nın hızlıca nefes alıp verişini görüyordum. Onun daha önce hiç böyle korktuğunu görmedim. "Beyaz giymekten sıkılmadın mı?" dedi.

Soruyu es geçtim. Eğer Fatima kırmızı bir kazak giymek istiyorsa, bu beni ilgilendirmez. Ama ona en önemli soruyu sormak zorundayım. Göz ardı edemeyeceğim soruyu. "Şirketin burada olduğunu biliyor mu?"

Fatima pencereden dışarı bakıyordu. "Hayır."

"Neler oluyor?" Pencereye doğru yaklaştım.

"Nerede yaşadığını görmek istedim. Ve---" Ama Fatima cümlesini bitiremedi.

"Sorun ne?"

Fatima odanın diğer köşesinden yatağıma atladı, "Hamileyim!" ve gözyaşlarına boğuldu.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum çünkü Fatima'nın mutluluktan mı yoksa üzüntüden mi ağladığını bilmiyordum. Ama daha sonra kalktı ve dirseklerinin üzerinde durup gülümsedi.

"Bu bir mucize. Operasyon kendini terse çevirmiş olmalı. Bebeğim olacak!"

Yatağa, yanına oturdum, "Bu nasıl mümkün olur?"

"Bilmiyorum. Böyle şeyleri hiçbir zaman anlamadım."

"Kimin bebeği?" Bu salakça bir soruydu, çünkü cevabı tahmin ediyordum.

"Beau'nun, şapşal. Bizim bebeğimiz."

"Ama Beau da kısırlaştırılmamış mıydı?"

"Güya," dedi Fatima. "Ama bir daha söyledikleri şeye inanabilir miyim bilmiyorum."

"Fatima," diye fısıldadım, onun için korktum. Tam anlamıyla aklını yitiriyordu. "Eğer Müdür Russell bunu öğrenirse, ya da Bayan Lydia---"

Fatima beni böldü, "Onu öldürecekler," dedi. "Bu yüzden sana geldim. Bana yardım edebilecek tek kişi sensin."

"Neden ben?" Ama bunun da cevabını biliyorum. Tek farklı olan benim. Tek Geyşa olan benim.

"Alıcının yardım edip edemeyeceğini öğrenebilir misin?"

Yeni kıyafetleriyle orada oturan Fatima'ya baktım. Renklere bürünmüş, içten ve dıştan mahvolmuş durumdaydı.

Fatima tanıdığım bir Vesta gibi görünmüyordu. Ama yine de rozetimi kalbine doğru kaldırdım.

"Fatima, zor bir yolun var. Bir çok yönden kendin olman zor. Ama bunu yapabileceğini biliyorum. Mutluluğa ulaşmak için her şeye sahipsin."

"Teşekkür ederim." Fatima kollarını bana sardı ve birlikte ağladık. Ve onun için her şeyi yapacağımı biliyordum.

Bu yüzden Cal'a gittim.

Bu yüzden her şeyi mahvettim.

Kapıyı açtığında elinde diş fırçası vardı. Daha önce hiç Cal'ın odasında bulunmamıştım ve şu an burada olmak umrumda da değildi. Mahremiyetini işgal etmek kötü hissettiriyordu.

Yeni boyanmış kurşun kaplı duvarların kokusunu alıyordum. Bayan Lydia'nın pelerini yatakta seriliydi. Arkada duş sesi duydum.

"Yardıma ihtiyacım var," diye fısıldadım. Daha önce Cal'dan hiçbir şey istememiştim.

Diş fırçasını elinden bırakmadı bile. Kafasını salladı ve peşimden geldi.

Odama geldiğimizde her yer boştu. "Fatima." Açık kapıya tıkladım. "Biz geldik."

Fatima, perdelerin arkasından çıktı. Her zamankinden daha genç ve korkmuş görünüyordu.

"Neler oluyor?" Cal diş fırçasını masama koydu.

"Fatima'nın operasyonu işe yaramadı," diye açıkladım.

"Neden bahsediyorsun?"

"Hamileyim," dedi Fatima, yatağıma oturdu.

"Hala anlamadım," dedi Cal. "Kürtajdan mı bahsediyorsunuz?"

Fatima ağlayarak, "Hayır!" dedi. Gözleri çılgına dönmüştü. "Eğer öğrenirlerse bana onu yapacaklar."

Berbat hissediyordum. Fatima zaten her şeyi söylemişti. Cal hala anlamaya çalışıyor gibi, yavaşça konuşuyordu. "Yani, operasyonla ilgili neden bahsediyorsun?"

Ama Fatima hiçbir şey söylemedi. Çok korkuyordu.

Cal direkt olarak bana baktı. Yüzü farketdiğimden daha kırışıklı. "Anlat, Blanca," dedi bana. "Ne demeye çalıştığını anlat."

"Vestalar hamile kalamazlar," dedim hızlıca. Eğer yeterince hızlı söylersem, belki anlardı.

Cal orada duruyor, algılamaya çalışıyordu. Daha sonra bana doğru geldi ve ellerini yüzüme koydu. "Bu korkunç, Blanca. Bu çok kötü ve yanlış."

Tek yapabileceğim şey kafa sallamak oldu. Yanlış olduğunu bildiğim halde, ona inanmak zorundaydım çünkü bunu yapmamı söyledi.

Cal beni bıraktı ve Fatima'ya doğru yürüdü. Ellerini omuzlarına koydu.

"Gidebileceğin bir yer biliyorum. Arayabileceğim biri var." Cal al-nını tuttu. "Ama Lydia! Bunları Lydia'nın bilmesine izin veremeyiz. Odama git, Blanca," dedi. "Lydia'nın dikkatini dağıt. Onu orada tut. Onu olabildiğince orada tutmak için elinden geleni yap. Doğaçlama yap! Kurnaz ol! Bunu yapabileceğini biliyorum." Daha sonra beni kucakladı ve yanağımı öptü.

Kapıdaydım, gitmeye hazırdım, Cal beni durdurdu.

"Bir şey daha," dedi. "Bunların hiçbirini Lydia'ya anlatmıyorsun. Anladın mı?"

Kafamı salladım, ama suçlu hissediyordum. Kimya dersleri, akşam yemekler, yanlışlıkla Seth'i öpüp bunun hoşuma gitmesi---Bu noktada Bayan Lydia'dan sakladığım birçok şey var, listeye sadece Fatima'yı ve doğmamış bebeğini de ekleyeceğim.

"Calum, sen misin, sevgilim?" Bayan Lydia, ipek kimonosuyla ve tertemiz yüzüyle kapıyı açtı. "Aa. Merhaba, Blanca."

"Cal gelip sana sormamı istedi," dedim. "Ona bu akşam saçımı nasıl yapmam gerektiğini sordum ve o da buraya gelmemi ve senin karar vermeni istedi."

Bayan Lydia iç çekti. "Saçın mı? Gerçekten, bu senin verebileceğin bir karar gibi görünüyor." Ama bir adım geri çekilerek, beni içeri davet etti.

"Kesmeyi düşünüyordum."

"Kesmek mi? Gülünç olma. Trevor ne der?"

"İl, bu da seninle konuşmak istediğim bir diğer konu. " Orada öylece hareketsiz duruyor, etrafımdakileri gözlemlememeye çalışıyordum. Seth'in küçüklük fotoğrafı, çerçevelenmiş bir şekilde duvarda, bronz Don Quixote heykeli masada, dün düzelttiğim güneş hesap makinesi ise tam yanında duruyordu. Şimdiden çok fazla şey öğreniyordum.

Ama Bayan Lydia, davetsiz gelişime çok da aldırmadı. Belki de bu bir istila değildir. Beni giyinme odasına götürdü ve kadife bir banka oturttu. Tezgahın üstünde, Bayan Lydia'nın parfümünün yanındaki Cal'ın tıraş fırçasını görüyordum.

"İlk önce saçını konuşalım mı? Bu çözülecek en basit olay." Bayan Lydia saçımı taradı. Dipten uca kadar uzun uzun tarıyordu. "En güzel saçla sahipsin," dedi Bayan Lydia, "bebekliğinden beri."

"Bebekliğimi biliyor musun?"

"Evet," dedi Bayan Lydia fırçalarken. "Tabula Rasa, eskiden farklıydı. Daha az yapılandırılmıştı. Ben de çocuk yuvasında görevliydim." Saçımı tacın etrafına doluyor, bir bobine sarıyordu. "O zamanlar, hayatı daha kolay kılan otuz iki milyon dolarlık satışlar yoktu."

İltifat edildiğinde anlıyorum. Ve bu beni cesur kılıyor.

"Nevada'dan geldiğimi biliyor muydun?" diye sordum.

Bayan Lydia tam sararken durdu. "Nevada," dedi dikkatlice. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Müdür Russell açık artırmada benimle ilgili bunu söyledi. Nevada'dan olduğumu söyledi."

Bayan Lydia gözlerini devirdi. "Russell, teklifçileri heyecanlandırıp sınırlendirmek için her şeyi söyler. Bu onun en güçlü numaralarından."

"Öyleyse, Nevadalı değil miyim?"

Bayan Lydia cevap vermek için ağzını açtı ama daha sonra durdu.

En sonunda, "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok," dedi.

"Öyleyse, benim ailemi tanı mıyorsun da?"

Bayan Lydia hiçbir şey söylemedi. Kafasını salladı.

Kesin bunu sorduğum için hayal kırıklığına uğradı. Bu yüzden hemen olanları düzelttim. "Nereden geldiğim önemli değil. Tek önemli olan şey, bir Vesta olmam."

Bayan Lydia, "Bu kesinlikle doğru," dedi. Saçım tamamlanmıştı ve yüzlerimiz birbirine yakın bir şekilde aynadaki yansımalarımıza bakıyorduk. "Ve şimdi sonsuza dek birlikte olabiliriz. Buraya geldiğim için mutlu musun?"

"Evet." Gülümsedim, gözlerimin içi gülüyordu. "Sanki benim Vesta annem gibisin. Sanki, gerçek bir Vesta ailesi gibiyiz."

"Hayatım, bunu duyduğuma çok sevindim!" Bayan Lydia elleri mi ellerinin içine aldı. "Biliyor musun? Alıcım senden bahsettim."

Bu, Bayan Lydia'nın kendi durumuyla ilgili benimle paylaştığı ilk bilgi.

"Bahsettin mi? Onunla hala görüşüyor musun?"

Bayan Lydia, "Evet," dedi. "Seninle ilgili şeyler duymayı seviyor. Bunca yıldır geleneksel bir Vesta ailem olmamasının benim için ne kadar zor olduğunu biliyor."

"Bu Geyşa olmakla ilgili bir sorun, değil mi?"

Bayan Lydia kafasını salladı. "Evet. Ama şimdi sen varsın ve seni yakında tutmak ve kızım yapmak için gerekli olan her şeyi yapabilirim."

Bayan Lydia'nın beni Vesta kızı olarak seçmesi, mutluluğun altın bir ışığı. Neredeyse, beni herkese tercih ediyormuş gibi.

Ama Bayan Lydia'nın Cal'la birlikte olmak istemesini de merak etmiyor değilim.

"Saçına gelecek olursak," diye devam etti Bayan Lydia. "Bence kesmemelisin. Senin yaşındayken benim de saçım uzundu. Şimdi bana Trevor'ı anlat."

"Trevor?" diye sordum. Kafamdaki her şey dönüyor, direkt olarak düşünemiyordum. Bayan Lydia hayatımıza girdiğinden beri Cal çok mutlu. O kandırmıyor, yoksa kandırıyor mu? Hayır, bu fikri aklıma sokan salak Seth.

"Trevor'la olan son randevun daha başarılı mıydı? Orada olmadığım için üzgünüm."

"Evet, Bayan Lydia. Öyleydi. Trevor her şeyin mükemmel olduğunu düşündürdü bana."

"Son kısım kulağa komik geldi. Mükemmel değil miydi?"

"Hayır." Rozetime baktım. "Sarah bize bakıp durdu."

"Sarah?" Bayan Lydia hızlıca tarağı yere koydu. "Biz bu ismi artık anmıyoruz."

"Neden bana Sarah'nın Lilith olduğunu söylemedin?"

"Sana söylemek mi? Bildiğini sanıyordum. Sarah'yı uzun zamandır tanıyorsun."

"Peki, gerçek Bayan Lilith'e ne oldu?"

"Sarah gerçek Lilith. Bu tamamen onaylandı."

"Demeye çalıştığım bu değil," diye karşı çıktım. "Bir numaraları Bayan Lilith'e ne oldu? Nereye gitti?"

Bayan Lydia yeni boyanmış duvarlara baktı. Dudakları birbirine bastırılmış ve ince bir çizgi olmuştu. "İşi bitmişti," dedi. "Lilith'e başka bir yerde ihtiyaç vardı."

"Sözleşmesi bitmiş miydi?"

"Cidden, bu seni ilgilendirmiyor."

"Kimi ilgilendiriyor?" diye sordu Cal, aniden içeri girerek.

Elinde diş fırçasıyla, gezintiye çıkmış gibiydi.

"Hiç, sevgilim." Bayan Lydia gülümsedi ve Cal'ı yanağından öpmek için kafasını eğdi.

Bayan Lydia'nın bana tüm gerçeği anlatmaması önemli değildi. Detayları benden saklaması önemli değildi. Seth, Bayan Lydia hakkında yanıldı, bunu biliyorum. 'Bir Virüs'e asla güvenemezsin.' Barbelo Nemo böyle yazmış ve o her zaman haklıdır.

Sanırım ben de Cal hakkında yanıldım. Onun her zaman korkunç bir oyuncu olduğunu düşündüm. Duygularını çok açıkça yaşadığını sanıyordum. Ama bugün Fatima'yı kurtarmak için yardım edeceğini asla bilemezdim. Her zamankinden daha mutlu ve sakin görünüyor. Bayan Lydia'ya her bakışında, daha da, daha da çok gülümsüyor.

Gitmek için ayağa kalktım. Kapıyı kapatmadan hemen önce, Cal'ın, "Lydia, aşkım, bu akşam ki yemeğe gitmek zorunda mıyız? Hadi Blanca'yı tek başına yollayalım ve biz de kendi kendimize güzel vakit geçirelim," dediğini duydum.

Bayan Lydia'nın cevabını duyamadım. Ama bir saat sonra Alan beni ikinci yemeğime götürürken, tek yolcu bendim.

BÖLÜM 14

"Bunu yapmak istediğim tek kişisin," dedi Ethan bana. "Çok önceden beri bekliyorum." Ethan bana özel bir şey gösteriyordu.

Vesta Yemeği'nde, odanın bir köşesindeki incir ağacının arkasına saklanmıştık. Müzik ve dansçılar bizden birkaç adım ilerideydi. Ama saklandığımız yerde, kimse bizi göremiyordu. Tamamen saklanmıştık.

Vesta Yemeği'ne ilk gelişimde, Bayan Lydia erken gitmemizi istemişti. Şimdi sebebini biliyorum. Yemekten sonra, ışıklar loş oluyor ve müziğin sesi açılıyor. Bütün oda karanlığa bürünüyor. Tıpkı Fatima'nın dediği gibi; takılmak için mükemmel bir yer. Muhtemelen Bayan Lydia, Cal'ın bütün bunları görmesini istemedi.

Yemekten önce, bütün vaktimi Trevor'la dans ederek geçirdim.

Ama daha sonra bir şekilde ayrıldık, Ethan elimi tuttu. Müzik o kadar gürültülüydü ki, ağzını tam kulağımın yanına koydu. "Sana bir şey göstermem gerek," dedi. "Önemli." Daha sonra beni o تنها köşeye götürdü.

Ethan gözlüklerini evde unutmuştu ama beyaz pantolon askıları vardı. Bu onun görünüşünün imzası. "Bir şey görebiliyor musun?" Ethan bileklerini kaldırdı. Avcuna, parmak uçlarına ve elinin üstüne baktım. "Hayır, hiçbir şey yok."

"Kesinlikle. Muhteşemler."

"Neden bahsediyorsun?" Ethan'la bu köşede olmamalıydım. Trevor her an geri dönebilir. "Mükemmel olan ne?"

"Yeni, görünmez aletler," dedi Ethan. "O kadar küçükler ki, çıplak gözle göremiyorsun."

"Telefonun mu var?" dedim biraz sesli bir şekilde.

"Şşşş!" Ethan parmağını dudağıma koydu. "Bu bir sır."

"Ama yeminlerin! Ya Müdür Russell öğrenirse?"

"Öğrenmeyecek." Ethan elini esnetti. "Neredeyse görünmezler, hatırladın mı?"

Elini aldım ve daha yakından baktım. Küçük mavi ışık gözüme vurana kadar hiçbir şey göremedim.

Ethan da artık bağlıydı.

"İnternette geziniyor musun?"

"Evet ve bu en güzel şey."

"Ne?" Boynum patlayacak gibiydi.

"Bize yalan söylemişler. İnternet şeytan değil. Bize anlık bilgi sağlıyor. Gezegendeki bütün insanlarla iletişim kurmamızı sağlıyor. Kaçırdığımız koskoca bir dünya var."

"Ama bunu kaçırmamız gerekiyor," dedim. "Bu şekilde güvende kalıyoruz."

Ethan kafasını salladı. "Bizi bu şekilde kontrol ediyorlar."

Ethan'ın ne kadar tehlikeli olduğunu o an anladım. Onunla konuşmamam gerektiğini de. Gitmek için döndüm, beni durdurdu.

“ ‘The Lighthouse’ adında bir web sayfası var.”

Hiçbir şey söylemedim. Bahsettiği şeyi biliyor olmamı bilmesi için bir sebep yoktu.

“Senin Bayan Lydia var ya,” dedi Ethan. “O---”

Yaprakların hisırtısıyla durdu. Ethan’ı tam zamanında daha karanlık, daha güvenli bir yere ittim. Yerimiz, dudakları birbirine kilitlenmiş bir çift tarafından işgal edilmişti.

Trevor ve Sarah.

Trevor’ın eli Sarah’nın eteğinin altında, eteğini yukarı kaldırıyor-du. “Lil,” dedi inleyerek.

Sarah, çabukça Trevor’ın pantolonunu açıyordu.

Ethan bana karanlıkta Vesta oyunundan bahsetti. Daha sonra elini kaldırdı. Bağlanmış ve bozulmuştu.

“Hayır,” Ethan’ın elini ittim. “Bunu çekme.”

“Ama seni kandırıyor,” diye fısıldadı Ethan. “Seni örtüleri olarak kullanıyorlar.”

Ve gerçeği bilmek çok canımı acıtıyordu. Ama bunu bütün dünya ile paylaşmak bir çözüm değildi.

Ethan bunu bilirdi. Teknoloji onu çoktan yabancılaştırmıştı.

Beau bizi incir ağacının arkasında saklanırken yakaladı. Ethan’a ‘çok iyi’ işareti yaptı ve yanlış sonuca vardı.

“Bu akşam popüler bir bayansın, Blanca,” dedi Beau. “Dansa ne dersin?” Kafamı sallamamla, beni kollarına alıp döndürdü.

Daha sonra dişlerinin arasından fısıldadı. “Fatima’yı gördün mü?”

Bu dansın sebebini şimdi anladım.

“Güvende,” diye geri fısıldadım, onun gibi gülerek. “Nerede olduğunu bilmiyorum ama güvende. Endişelenmene gerek yok.”

"Endişelenmemek mi? Hepsi benim suçum!"

"Tabii ki değil."

"Öyleyse kimin suçu?"

"Kimsenin," diye cevap verdim. "Durum bundan ibaret." Gerçeğin bu olup olmadığından emin değildim. Beau'nun terlediğini ve heyecanlandığını görüyordum. Gülümsemesi tam tersine dönüyordu.

"Nötr ol," diye hatırlattım. "Uysal, sakın, kolayca üzülme. Bayan Corina'nın dediklerini hatırla."

Nötr olmaktan daha iyi bir şey yok. Yüzünü uysal tut, her şey düzelecek. Çünkü eğer biri senin ne düşündüğünü biliyorsa, mahremiyetinin bir kısmını bir daha asla geri gelmeyecek üzere kaybetmiş oluyorsun.

"Müdür Russell bu akşam beni köşeye sıkıştırıp Fatima'nın neden burada olmadığını sordu. Ne yapacağım?"

"Bilmiyorum."

"Bu nasıl ilerleyecek?"

"Bilmiyorum," dedim tekrar. "Ama mutluluğa ulaşmak için her şeye sahipsin."

"Değilim, Blanca. Fatima olmadan değilim. Çocuğum olmadan değilim."

Müzik durduğu için bir şey söylemeye fırsatımız olmadı. Beau beni son bir kez döndürdü. Ve Trevor, araya girmek için bekliyordu.

"Nasılsın, güzellik?" diye sordu müziğin başlamasıyla Trevor. Beyaz gömleğinin altında yapış yapış ve ucuz vücut spreyi gibi kokuyordu.

"Daha iyiyim." Sakin kalmaya çalıştım.

Trevor beni dinlemiyordu. Bizi dansçıların olduğu yere doğru götürdü, Sarah'ya bakıyordu.

Ben de bakıyordum.

Su masasının yanında Müdür Russell'la konuşuyordu. Konuşma hareketli görünüyordu. Sarah bilerek su bardaklarına çarptı ve sinirli sinirli yürümeye çalıştı. Müdür Russell kolundan tuttu ve bize dik dik baktı.

Trevor'ın kaslarının sertleştiğini hissettim. Duruyor, ritmi kaçırıyor ama hala dans ediyordu. "Blanca, sen çok güzelsin," dedi Trevor gözlerime bakmadan. "Blanca, mükemmelsin. Seninle bütün gece dans edebilirim."

Bütün gece Trevor'la dans etmek istemiyorum!

Aslında, sabun çocuk yüzünü yeniden ayarlamayı, tek satabileceği şeyin yara bandı olduğunu anlayana kadar güçlükle düşündüm. Ama yine de, Müdür Russell Sarah'yı gönderene kadar ona gülümsedim.

"Bayan Lydia nerede?" diye sordu Trevor, her şey yolundaymış gibi. "Onunla konuşma fırsatı bulabildin mi?"

"Konuştum sayılır."

"İşlerin nasıl ilerlediğini anlattın mı? Seninle ne kadar olmak istediğimi anlattın mı?"

"Evet." Ben bundan daha akıllıyım. Trevor beni kontrol etmeye çalışıyor. Bunu şu an görüyorum. Tüm yüzüyle bana sabun çocuk gülüşünü yapıyor.

Ama Cal, Trevor'ı seçip seçmemeye benim karar verebileceğimi söyledi. Eğer istemiyorsam Trevor'la birlikte olmak zorunda olmayacağımı söyledi.

Trevor yine ne kadar mükemmel ve çok iyi bir dansçı olduğumu söylemeye başladığında, kararımı verdim. "Dur," dedim. "Lütfen."

"Ne?"

"Sana bir iyilik yapacağım," dedim. "Bayan Lydia'ya mükemmel bir erkek arkadaş olduğunu, ama benim ilgi duymadığımı söyleyeceğim."

"Anlamadım." Trevor sonunda gözlerime baktı.

"Ona, bunun benim suçum olduğunu söyleyeceğim," diye fısıldadım. "Vesta oyununu biliyorum."

Trevor'ın o temiz yüzü, birden lekелendi. "Nasıl öğrendin?"

"Orası önemli değil. Ama neden hedef olarak beni seçtin?"

"Zorundaydım." Trevor omuzlarını indirdi. "Emir altındaydım."

"Kim tarafından? Şirketin mi, yoksa Bayan Lydia mı?"

"Sormana gerek var mı ki?" dedi Trevor. "O senin mutlu olmanı istiyor. Bir şekilde, Bayan Lydia'nın dikkatini gerçekten yakaladın."

"Tamam, ona mutlu olduğumu söyleyeceğim." Kendi kendime daha mutlu ve gerçekle yalnızım.

Seth gibi konuşmaya başlıyorum.

Eve geldiğimde her yer sessizdi. Saldırmak için bekleyen Bayan Lydia, Cal ya da Seth yoktu.

Neden hayal kırıklığına uğradım bilmiyorum.

En azından, Bayan Lydia'nın yemeğın nasıl geçtiğini sormak için burada olacağını düşünmüştüm. Trevor'ın konuşmasını duymak için. Bayan Lydia beni oldukça önemsiyor.

Ama Bayan Lydia ertesi sabah da yoktu. Cal'a kahvaltıda sorduğumda, Bayan Lydia'nın çağrıldığını söyledi.

"Benim de seyahat planlarım var," dedi. "Birkaç gün sürebilecek, katılmam gereken işler var. Burada tek başına kalabilecek misin? Seth'i aramamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Kalabilirim."

"Biliyordum." Cal göz kırptı. "Güzel yeteneklerin var ve kendin için düşünebilirsin."

"Demek istediğim bu değildi!"

"Ama olabilirdi." Cal güldü. "Olabilirdi."

BÖLÜM 15

Bazen insanların yaptıkları şeyler o kadar kötü oluyor ki, suçlarını kimsenin bilmesini istemiyorlar. Sırları en üst düzeyde bir koruma gerektiriyor. Bu sırada Vestalar devreye giriyor. Arşivlerimiz o kadar kaliteli ve özel ki, dünyada sadece sayılı insanlar biliyor. Vasiyetleri, belgeleri, şifreleri ve formülleri saklıyoruz. Özel insanlar bize güveniyor çünkü onlara internet üzerinden ihanet etmeyeceğimizi biliyorlar. Arşivler çok güçlü bir güvenlik sistemiyle korunuyorlar.

Arşivler, başlangıcımızdan beri Vesta mirasının bir parçasıdır. Barbelo Arşivler'e HIV virüsünün yaşayan son örneğiyle başladı. Bugün bile, numunenin nerede saklandığıyla ilgili tartışmalar devam ediyor. Vestalar ve koruduğumuz sır tutucular dışında bunu kimse bilmiyor.

Müdür Russell, malikaneye gelip Bayan Lydia'nın tehlikede olduğunu söylediğinde, her ne kadar inanmak istemesem de, inan-

dım. Müdür Russell ağzından çıkanın farkındaydı çünkü o, sırların ustası.

Müdür Russell bana, "Fatima üç gün önce ortadan kayboldu," dedi. Büyük salonda, renkli ışıklar ve cam havuzunun içinde duruyorduk. "Şimdi de Beau yok."

"Beau yok mu?" Belki de Cal oraya gitti. Dünkü kahvaltıdan sonra onu görmedim.

"Beau kayıp ve kaynaklarıma göre Bayan Lydia ortadan kaybolacak bir sonraki kişi." Müdür Russell bana sert bir şekilde bakıyordu. "Bana Lydia'nın nerede olduğunu söylemek mecburiyetindesin."

"Bilmiyorum." Gerçek bu. Ama bu, tenimin yapış yapış olmasına engel olamadı.

"Yalan söylüyorsun!" Müdür Russell parmaklarını şıklattı. "Söyle, Blanca. Ne gizlediğini söyle."

Sinirimi yutkundum. Tüylerim diken diken oluyor ve terler görüşümü engelliyordu.

Müdür Russell homurdandı. "Burada neler oluyor?"

"Bu özel," dedi arkamdan bir ses.

Bu Seth'ti. Köşede, McNeal ailesinin duvar kiliminin yanında duruyordu. Avcunu kaldırmış, olan biteni kaydediyordu.

Seth, "Önceki gelişinde babamın yeterince açık ve net olduğunu düşünüyorum," dedi. "Otuz iki milyon dolar, Blanca'ya bir daha müdahale edemeyeceğin anlamına geliyor. Bildiği ya da bilmediği şey seni ilgilendirmiyor."

Müdür Russell dişlerini gıcırdattı. "Elini indir, Virüs. Bu özel bir konuşma."

"Artık değil." Seth diğer elini de havaya kaldırdı. Avcunu çevirdi, süzülen gümüş ekranda ben belirdim.

Seth beni Veritas Rex'e yükledi.

"Seni gerizekalı!" Ağladım. "Söz vermiştin!"

Müdür Russell'ın yüzünün rengi solmuştu. "Bu halka açık mı?"

"Bizi Veritas Rex'e koydu!"

Müdür Russell kendisini topladı. Seth'e ne yapacağını düşünüyordu. Seth'in, yaptığı şeyin kötülüğünü ya da neyi riske attığını anladığından emin değildim.

Müdür Russell, "Bu çok salakça bir hareketti, genç adam," dedi.

Ama Seth parmaklarını şıklattı. "Gitme zamanı, Russell."

Müdür Russell'ı daha önce hiç böyle sinirli görmemiştim. Gitmeden önce gözlerimin içine baktı, "Lydia tehlikede, seni uyardım."

Ve sonra, beyaz pelerinin girdabıyla gitti.

Müdür Russell gidince, "Beni kandırdın!" diye Seth'e bağırdım.

Seth havada bir şeyler yazıp, ekranı kapattı. "Seni korudum."

"Bana ihanet ettin."

"Blanca, ben---"

"Sus. Sadece sus." Koşmak için döndüm ama Seth kolumdan tuttu.

"Sana bir hediye getirdim." Umut dolu bir şekilde gülümsedi. "Özel araba yolunda."

"Bir Virüs'ten hiçbir şey istemiyorum!" Yarım saniyeliğine, kasiğına tekme atmaya düşündüm. Ama bu sefer, ona nasıl daha sert darbe vuracağımı biliyordum.

"Manastırımdan(odamdan) bir daha asla ayrılmayacağım," dedim. "En azından orada da güvende olana kadar."

"Blanca, bekle!" diye bağırdı arkamdan. "Bu bir motosiklet!" diye bağırdı. "Senin kendi motosikletin!"

Arkama bakmadım. Koşmaya devam ettim.

Bir manastır, seni güvende tutmalı. Seni dışarıdaki yırtıcılardan uzak tutması gerekir. Ama benim sorunum, ufak bir parçam Bayan Lydia'yla, diğer bir parçam ise Cal'la meşguldü. Onlar evde yokken sonsuza dek odamda kalamazdım. Bayan Lydia tehlikedeysen hem de.

Müdür Russell, acil olmasaydı McNeal Malikanesi'ne gelmezdi. Ve şimdi de geri gelemiyor çünkü Seth onu korkuttu!

Eğer ben tehlikede olsaydım, Bayan Lydia bir dakika bile düşünmeden beni arardı. Yapardı, biliyorum. Ama en azından nereye bakacağını bilirdi.

Başlamam gereken ilk yeri bilmiyorum.

Bu yüzden, Seth'in hediyesini kabul ettim. Bu yüzden gecenin bu saatinde dışarıda, motosikletin üstünde kaldırımı parça parça ediyordum.

Sokak ışıkları parlak, trafik yine mükemmeldi. Her kırmızı ışıktaki biri gerçek bir Vesta olup olmadığını anlamak için beni tarıyordu. Okunamaz olduğum anlaşıldığında, fotoğrafımı çekiyorlardı.

Tamamen kayıtsız değilim. Beyaz deri takımlarımı giydiğimde, platin rozetimin kapandığından emin oluyorum. Ve aynı zamanda, Cal'ın ofisinde bulduğum eski tip haritaya da çalıştım. Tıraş kutusunun altına da not bıraktım. "Ethan'la görüşmeye gidiyorum. Lütfen bunu kimseye söyleme."

İşte Ethan'ın binası. Bu amblemi her yerde tanırım. Şirketi, Sili-kon Vadisi'nin cep telefonu kralıydı. Eğer Bayan Lydia'yı bulmama yardım edebilecek biri varsa, o da Ethan'dı.

Cal'dan yardım isteyebilirdim ama o burada değil. Cal, Bayan Lydia'nın güvende olduğundan emin olmamı isterdi.

Ethan, güvenebileceğim tek kişi. Virslenmiş olduğunu biliyorum ama bana ihanet etmez.

Güvenlik istasyonuna doğru rampadan indim ve güvenli bir noktaya geldim. Ama kaskımı çıkarmadım. "Vesta Ethan'ı görmek için geldim," dedim duyulabilir şekilde.

Güvenlik görevlisi de beni taramaya çalıştı. Ama ben beyaz giyen herhangi eski bir kız değilim.

"Rozetini göreyim," diye homurdandı.

Platin bileğimi gösterdim ve kapıları açtı.

Beyaz asansörün kapıları aılana kadar otoparkta bir tur attım. Kapılar açıldığında, motoru kapattım ve park ayağını açtım.

Asansörden ıkarken Ethan, "Fatima?" diye sordu.

Ethan'a hatasını farketme şansını vermedim.

Onu asansörün içine ittim ve kapıların kapanması için düğmeye bastım. Artık Ethan ince vücudumu görebilir, Fatima olmama imkan olmadığının farkına varabilirdi.

"Yanlış tahmin," dedim. Kaskımı çıkardım ve kahverengi saçlarım döküldü.

Ethan'ın ağzı açık kaldı. "Blanca," dedi sonunda, kendi özel odasına çıkmak için tuşa bastığında. "Bu gerçekten sensin." Daha sonra beni ezerek kucakladı. Arkadaşlık sınırlarını zorlayacak bir sarılmaydı. Kendimi ondan kurtardım. Neden geldiğimle ilgili Ethan'a yanlış bir fikir vermek istemedim.

Kapılar açıldığında, Ethan beni odasına götürdü. Kaba tüylü halıdan, krom bitişli modüler mobilyaya kadar her şey saf beyazdı.

Ethan parmağını şıklattı ve ışıklar açıldı. Daha sonra tekrar şıklattı ve ışıklar biraz kısıldı.

"Güzel bir yer." Ethan'ı devasa koltuğa doğru takip ettim. Mobilyası ona, sahte gözlükleri, pantolon askıları ve yeni yeteneği internete girmek gibi uyuyordu.

Şu an onun dairesindeyim ve biliyorum ki Ethan'a yardım istemek için gelerek en doğru kararı verdim. 'Bir Vesta'ya her zaman güvenebilirsin.' Mezuniyet altı ay önceydi ama sanki ikimiz için de hiç zaman geçmemiş gibiydi. Ethan bana ihanet etmeyecek. Beni kandırmaya da çalışmayacak.

"Neden Fatima olduğumu sandın?" diye sordum.

"Çünkü o kayıp. İnternetin her yerinde bu dolaşiyor."

"Fatima ve Beau kayıp."

"Ne?" diye sordu Ethan. "Beau da mı kayıp?"

"Evet," diye cevapladım. "Bana Müdür Russell söyledi. Konuşmamızı Veritas Rex'te görmedin mi?"

"Hayır. Orada seninle ilgili hiçbir şey yok. Ama 'The Lighthouse'da bir sürü fotoğrafın var. Birisinin geldiğini bu sayede öğrendim." Ethan eline tıkladı ve motosikletin üzerinde olduğum bir video açıldı. "Bunun sen olduğunu kimse anlayamaz. Ben bile emin olamadım."

Tekrar internetteyim! Bu durum her dakika daha tehlikeli olmaya başlıyor.

"Ethan," dedim. "Bir plana ihtiyacımız var. Fatima'ya nasıl yardım edebiliriz? Beau'yu nasıl bulabiliriz?"

"Bilmiyorum." Ethan kafasını kaşındı. "Bütün gün Fatima'yı araştırdım ama internette ona dair hiçbir iz yok. Sadece moda evinin

koyduğu birkaç fotoğraf." Ethan parmaklarıyla hafifçe vurdu, beyaz dantel ve elmaslarla kaplı Fatima belirdi.

Gözlerimi ekrana yapıştırdım. "Hepsini görmek istiyorum."

Ethan şaşırması bir şekilde, "Gerçekten mi?" diye sordu. Ekranı büyötmek için elini salladı.

Daha yakından baktım. Ne zaman Cal ya da Seth bana internetten bir şey gösterse, tereddütlü olurdum ve görmeye korkardım. Ama Ethan'layken, meraklı olmak sorun değil. İstedığım kadar bakmama izin verecek ve beni yargılamayacak.

"Daha fazla göster," diye fısıldadım.

Ethan, "Sana daha fazlası seve seve gösteririm," diye mırıldandı. "Uzun zamandır bunu demeni bekliyorum." Bir battaniye getirdi ve kucağıma örttü.

Birbirimize sokulmuştuk, sıcak ve güvende hissediyordum. Ama yapmak üzere olduğum şeyin pis olduğunu biliyordum.

Boşta olan eliyle, Ethan ekranı kaydırıyordu ve sonunda şu 'The Lighthouse'un ne olduğunu görecektim.

Fatima'nın kayboluşu en çok yazılanlardandı ama hamileliğiyle ilgili hiçbir şey yoktu. Çoğu site Vesta tarihi üzerineydi. Barbelo'nun yazdıkları ve elli yıl öncesinin haberleri vardı. Tabula Rasa'nın mülkiyet kayıtları ve her seçime ait vergi kayıtları vardı. Sanki biri bizi sürekli araştırıyor gibiydi.

Ethan videoyu açarak, "Arşivleri biliyorlar," dedi. "Eski bir senatör her şeyi ortaya dökmüş. Ama kimse ona inanmıyor! Diğer bloggerlar The Lighthouse'un uydurduğunu söylüyor."

"Neden senatöre inanmıyorlar?"

"Çünkü siyasetçiler ona deli demek ve dışlamak için can atıyorlar," dedi Ethan. Başlıkları işaret etti, böylelikle isimleri görebiliyordum.

"Ama bu insanlar Arşivleri kullanan insanlar!" Birçoğunu hatırlıyorum. Tabula Rasa'daki son sınıf, Arşiv görevi üzerineydi, en azından zaman zaman.

"En kötü kısım bu değil" Ethan kaşlarını çattı ve başka bir sayfa açtı. "Amy her şeyi anlatmak için ortaya çıkıyor."

"Amy mi?" Tanımıyormuş gibi yapma zahmetinde bulunmadım. Ethan ben ve Amy'nin ne kadar iyi arkadaş olduğumuzu biliyordu. Bu yüzden ekranda yüzünü görünce saklamaya çalışmadım. Öfke-min görünmesine izin verdim.

"Müdür Russell ve mantıklı cezaları da dâhil olmak üzere, hepimizi anlatmış, Blanca."

Ama Ethan'ın açıklamasına ihtiyacım yok. Oradaki hikâyeyi kendim okuyabilirim.

ESKİ VESTA, MÜDÜRÜN ÖĞRENCİLERİ DÜZENLİ OLARAK KIRBAÇLA DÖVDÜĞÜNÜ İDDİA ETTİ.

"Amy on yaşındayken gitti. Ne kadarını bilebilir ki?"

"Ailesi polis koruması isteyecek kadar. O da kaybolacak diye korkuyorlar."

"Anlamıyorum. Bu site ne kadar zamandır yönetiliyor?"

"Yeni." Ethan sayfaları kaydırıyordu. "Mezuniyetimizden bir ya da iki ay sonra başlamış. Veritas Rex'le yarış içindeler."

Seth. İsim beynimde patladı, ama söylemeye cüret etmedim. "Bana Veritas Rex'i göster."

"İşlerin ilginçleştiği yer." Ethan hafifçe eline vurdu. Seth'in aslan başlı yılanı ekranda belirdi. Ama Müdür Russell'la bugünkü konuşmama dair hiçbir şey yoktu.

Virüs beni kandırdı! Beni Veritas Rex'e yükledi. Ama onun yerine orada olan şey daha kötüydü.

Eski bir gazeteden, pürüzlü siyah-beyaz bir fotoğraf. Neredeyse elli yıl öncesinden, küçük bir kız. Kalp şeklinde bir yüzü var.

"Bu Bayan Lydia!" Fotoğrafa dokunmak için uzandım. Elim sanal ekrandan kayıyor, fotoğrafı yamultuyordu.

Ethan, "Özgün Vestalar'dan biriydi," dedi. "O, antika."

"Bu mümkün değ---" diye başladım ve sonra kendimi durdurdum. Bazen Bayan Lydia'nın kırk yaşında olduğunu, belki de Cal'dan yaşlı olduğunu düşünüyordum.

Diğer zamanlarda, çok daha genç, otuzlarındaymış gibi duruyordu. Kaç yaşında olduğunu dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Sözleşmesi yirmi beş yıllıktı ve on sekiz yaşında alınmıştı. Bu da demek oluyor ki, en az kırk üç yaşında.

"Bunun ne anlama geldiğini anladın mı?" Ethan sahte gözlüklerini çıkardı.

"Hayır," diye fısıldadım, kafam karıştı.

"Bu demek oluyor ki, Bayan Lydia Barbelo'yu biliyor!"

"Ama Seth nası---Yani, Veritas Rex bunu nasıl öğrendi?"

"Seth kim?" diye sordu Ethan.

"Önemli biri değil." Rozetimi inceledim. "Alıcımın oğlu."

"Hmm," dedi Ethan. Gözlüklerini geri taktı.

İşte o an tam olarak anladım. Müdür Russell her zamanki gibi haklıydı. Bayan Lydia tehlikedeydi. Bunca zamandır tehlikedeydi. Ve bu benim suçum!

Seth bütün internete yayabilmek ve Vestalarla ilgili bilgi alabilmek için ağzımı arıyordu. Cal da bunun içinde miydi?

İlk defa tuzağa düşmemiştim.

Ethan, "Şimdi anladın mı?" diye sordu. "Bütün hayatımız boyunca kandırıldık."

"Ne demek istiyorsun?" Battaniyenin altında titriyordum.

"İnternet şeytan değil. O ilişkileri öldürmüyor."

Ethan Amy'nin olduğu sayfaya geri gitti. "Bak. Sadece bir tıkla, eski bir arkadaşına yeniden bağlanabiliyorsun."

Amy'nin mavi gözleri yine aynı sıcaklıkla bana bakıyordu. Uzağa baktım.

"Ama internet bir bağımlılık. İnsanları sevdiklerinden ayırıyor."

"Ayırmak zorunda değil." Ethan Amy'nin bir fotoğrafını daha açtı. Amy'nin etrafında annesi, babası ve golden retriever cinsi bir köpeğin tablosunun olduğu bir fotoğraftı. "Eğer bağımlısı olmazsak, cep telefonları her şeyi daha iyi kılıyor. Bize okulda öğretmeleri gereken şey buydu."

BÖLÜM 16

McNeal Malikanesi daha önce hiç bu kadar etkileyici görünmemişti. Ay ışığıyla arkadan aydınlanmış, sanki bütün malikane gelmemi bekliyor gibiydi. Ama görmek istediğim tek insan, Bayan Lydia, evde yoktu.

Her nasılsa, Cal evdeydi.

O da beni bekliyormuş gibi salona girer girmez, "Blanca," dedi. "Neredeydin?"

"Ethan'da." Kaskımı koydum. "Notumu almadın mı?"

"Not mu?"

"Tıraş kutunun altında yok mu?"

"Hayır. Not yoktu." Cal nefes almayı durdurdu. "Ancak... Bir daha bakalım. Hiçbir şey olmadığından eminim." Dirseğimden tuttu ve yürüdük.

Daha önce Cal'ı hiç böyle görmemiştim, haşın ve çetin.

Sessizce merdivenlerden çıkmak beni korkutuyordu ve neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Cal da hiçbir şey söylemiyordu, taa ki metal kapı arkamızdan kapanana kadar.

Karanlık ve sessizdi, sanki evin uyuduğu ana denk gelmiş gibiydik. Cal yarım ışıktaki bana döndü ve sert bir biçimde, "Müdür Russell bir daha asla buraya gelmeyecek. Beni anlıyor musun, Blanca? Müdür Russell'a güvenme! O tehlikeli!"

"Evet, Cal." "Tabii ki" demeden önce kendimi durdurdum. Ama Cal bugün Müdür Russell'ın geldiğini nereden biliyordu? Seth video paylaşmadı.

Cal beni banyoya çekti. Tıraş kutusunu aldı ve önümde salladı. "Görüyor musun?" diye sordu bana. "Hiçbir şey yok!"

Cal'ın ne istediğini bilmiyorum. "Yemin ederim," dedim, "Notu sarıp tam buraya koydum."

Cal bana sinirli bir şekilde bakıyordu. İlk başta yalan söyleyip söylemediğimi anlamak için beni incelediğini sandım. Ama daha sonra onu dinlememi istediğini anladım.

"Notunu Lydia benden önce bulmuş olmalı."

"Anlamıyorum," dedim. "Bayan Lydia böyle bir şey yapmaz. Özel bir şeyi okumazdı."

"Bazı insanlar gibi değil," dedi kapının arkasından bir ses. Bayan Lydia gölgelerin ardından çıkarak bir adım öne geldi.

Renkli giyinmişti.

Ve elinde bir silah vardı.

"Beni kandırabileceğini mi sandın, Calum? Özel konuşmalarımızı Virüs oğlunla paylaşabileceğini mi sandın?"

Bayan Lydia silahı Cal'a doğru tuttu, ne yaptığının farkındaydı. Daha sonra bana da ip attı. "Onu bağla, Blanca."

Bu bir numara mıydı? Bayan Lydia, alıcımı bunu yapamayacağı mı bilir. Ben emirlerimi Cal'dan alıyorum, ondan değil.

"Evet?" Bayan Lydia parmaklarını şıklattı. "Neyi bekliyorsun?"

Ama hareket etmedim.

Cal korkmuş, güneşten yanmış yüzü ise banyonun ışığında yıpranmış görünüyordu. Ama aynı zamanda cesurdu da. "Blanca." Sesi sağladı. "Verdiğin sözü unutma. Kendini güvende tut."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Kafam tamamen karışmıştı, artık neler olduğunu anlayamıyordum. İpleri Cal'ın durduğu yere götürdüm, ellerini arkasına koydu. Müdür Russell'in Disiplin Saatleri'nde bize yaptığı gibi bileklerini bağladım.

Son düğümü atmadan önce, Cal parmak uçlarımı kavradı. Elime Bayan Lydia'nın göremeyeceği bir şey sıkıştırdı.

Bu onun çipli saatiydi.

Tam zamanında koluma sokuşturdum.

Bayan Lydia platin rozetiyle Cal'ın tüm enerjisini bitirmeye geliyordu. Ama yapmadan hemen önce, Cal son bir kez benimle konuştu. Kahverengi gözleri hiç bu kadar kibar görünmemişti. "Blanca, sevildiğini unutma."

"İyi kız, Blanca," dedi Lydia bana Cal'ın yere yığılmış bedeninin üzerinden. "Şimdi sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Ne?" Yaşanan şeyden sonra, Lydia'nın söyleyeceği hiçbir şey onu dinlememi sağlayamazdı. Saygımı haketmiyor.

Lydia silahı kılıfına koyup ceketinin altına koydu. İç cebinden, ikiye katlanmış bir fotoğraf çıkardı. "Bilmen gereken şey bu." Fotoğrafı bana uzattı.

Fotoğrafı almak istemedim ama aldım. Açtığımda, Veritas Rex'te gördüğüm fotoğrafın aynısını gördüm. Tek farkı, bu fotoğraf renkliydi.

Ve Lydia'nın verdiği fotoğraf, yarım değil tamdı.

Tahminen otuzlarında olan genç bir adamın yanında duruyordu. Uzun kahverengi saçlı gözlüklü bir adamdı.

"Bu Barbelo," dedi Lydia. "Seninle tanışmak istiyor."

"Benimle tanışmak mı?" diye sordum. Ama demek istediğim bu değil. Ona ne haltlar döndüğünü sormak istiyordum. Bunu Cal'a nasıl yapabildi?

"Şimdi odana git ve ihtiyacın olan şeyleri al." Lydia fotoğrafı cebine geri koydu. "Bu akşam Nevada'ya gidiyoruz. Seni Plemora'ya götürüyorum."

Eğer Lydia beni gerçekten Plemora'ya götürüyorsa, öyleyse her şey düzelecek demek. Eğer Barbelo'yla tanışabilirsem, her şeyi düzeltecek.

Lydia'nın söylediği şeye güvenebilir miyim?

Şu an direktiflerine uyabilir ve hala güvende olabilirdim. Seth'e söylediğim gibi, odama gidip kendimi sonsuza dek kilitleyebilirdim. Orada kalır ve asla dışarı çıkmazdım.

Bu da Cal'ı Lydia'yla korumasız bırakmak demekti, bunu yapmazdım.

Eğer Lydia Cal'la burada yalnız olsaydı, ona silahla ne yapardı bilmiyorum.

Ama eğer Lydia ona itaat etmediğimi düşünürse, o zaman ikimiz için de her şey biter.

Bayan Corina'nın bana yıllar önce öğrettiği gibi, kafamı eğdim ve ona nazik gözlerle baktım. "Senin kıyafetlerinden alamaz mı-

yım, Bayan Lydia? Bir daha asla senden ayrılmak istemiyorum. Müdür Russell bana senin tehlikede olduğunu düşündürdü!”

Çenemi titrettim.

“Ah, bebeğim.” Lydia, Cal’ın yerdeki bedeninin üzerinden bana sarıldı. “Bu soytarının söylediği hiçbir şeyi dinleme. Bavulumu al da gidelim.”

Öyle yaptık. Cal’ın odasının kapılarını kapattığımızda, onu oraya kilitledik. Cal’ın hala yaşayıp yaşamadığını bilmememe rağmen, onun peşinden gitmek zorundaydım. Bu yüzden Cal’ı düşünmemeye çalıştım. Cal’ın yanağımdan öptüğü ve bana ders çalıştırdığı anları düşünmemeye çalıştım. Gece dışarı çıktığımda benim için nasıl endişelendiğini, Virüslere saldırdığını ve çocuklarını yalnız bırakmaları için bağırıldığını düşünmemeye çalıştım. Az önce söylediği, belki de ondan duymuş olduğum son söylediği sözü düşünmemeye çalıştım. “Blanca. Sevildiğini unutma.”

Keşke bunu düzeltmenin bir yolu olsaydı. Keşke birisi bana ne yapmam gerektiğini söyleseydi. Ama şu an bel bağlanacak tek kişi benim.

Mahvolduğumu böyle anladım.

“Kendini güvende tut. Not bırak. Müdür Russell’a güvenme.”

Cal’ın bana verdiği yönergeler bunlardı. Bunlar ve sonuncusu, ‘sevildiğini unutma.’

Ama şu an Lydia’nın arabasında, bir daha geri dönüp dönemeceğimi bile bilmeden Silikon Vadisi’nden ayrılıyorum. Yoldaki bütün işaretler Nevada’yı işaret ediyor.

Lydia vitesi değiştirirken, “Camlara çok yaslanma,” diye uyardı.

“Evet, Bayan Lydia. Tabii ki, Bayan Lydia.” Koltuğuma yaslandım. Göz ucuyla hala reklam panolarını görebiliyordum; Trevor ve

ben yağmurda öpüşüyoruz. Sarah ve kırışıklık kremi. Tanıdığım düzinelerce Vestanın, paranın satın alamayacağı şeyleri satması.

Daha sonra bir haber panosunu geçtik.

VESTA ETHAN ELLERİ PARÇALANMIŞ ŞEKİLDE ÖLÜ BULUNDU

Bir ürperme geldi ve avuçlarımın terlediğini hissettim. Kelimeleri dile getirmek istemeyerek, ama gerçeği öğrenmek isteyerek Lydia'ya döndüm. Lydia'nın gözleri yoldaydı. "Evet. Barbelo onu aylardır gözlemliyor."

"Neden?"

"Ethan kendini virüse bulaştırdı. Cep telefonu aldığı anda kendi kaderini belirledi."

Bu doğru değil, biliyorum. Ethan altın rozetini aldığı anda kendi kaderini belirledi. Kendi bileğime baktım ve platin rozetimi söküp atabilmeyi diledim.

Lydia şeridi değiştirmeden önce dönüş sinyalini verdi. "Bir kere insanların içine karışınca, bir daha geri dönemezsin. Ethan cep telefonunu aldığı anda, kendini kaosa açtı. Barbelo onu temizlemenin benim görevim olduğunu söyledi."

Lydia Ethan'ı mı öldürdü? İçimde bir şeyler parçalandı. Kalbim ciğerimi eziyor, karnım ağrıyordu. Karanlık bir düşünce oluştu. "İnsanlar bunu benim yaptığımı düşünebilir," dedim. "Çünkü motosikletimi sürüyordum."

"Bu ve güvenlik kamerası görüntüleri." Lydia bu onun özel şakasıymış gibi gülümsedi.

"Geri dönmeliyim, Bayan Lydia! İnsanlara bunu yapanın ben olmadığını söylemeliyim."

"Onun çaresine çoktan bakıldı. Eldiven kutusunu aç." Lydia yan gözle bana bakıyordu.

Eldiven kutusu bir gürültüyle açıldı. İçinde parçalara ayrılmış bir kamera ve güvenlik kutusu vardı.

"Biz onlara, bunu yapanın kim olduğunu öğrenmelerine izin verene kadar, orada olduğunu kimse bilmeyecek.

"Güzel." Rahatlamak için yüz kaslarımla cebelleştim. "Sana güvenebileceğimi biliyordum."

"Ama neden oraya gitmiştin?"

Yalan söylemek zorunda değilim. Doğrudan gerçeği söyledim. "Senin için endişelenmiştim. Müdür Russell tehlikede olduğunu söyledi. Belki Ethan nerede olduğunu bilir diye düşündüm."

"Neden Ethan?" diye sordu Lydia. "Cep telefonunu biliyor muydun?"

Kahretsin! Bu başka bir tuzak mı?

"Ethan bana gösterdi," diye cevap verdim. Sadece ne zaman olduğunu söylemedim. Onun yerine ona baktım ve Cal'ı düşündüm. Cal'ın, Lydia'nın platin rozetiyle vurduğu şakağından akan kanı hatırladım.

Kurşun kaplı odada, onu arkamızda bıraktığımızı hatırladım. "Senin için endişelenmiştim," dedim Lydia'ya, sonunda ağlayarak. "Sana yardım etmek için her şeyi yapardım."

"Ah, bebeğim." Lydia uzandı ve elimi sıktı. "Her şey düzelecek. Şu an birlikteyiz."

"Hala benim Vesta annem misin?"

Lydia hiçbir şey söylemedi. Sadece kafasını salladı. Eğer onu tanımasaydım, gözünden akan yaşların gerçek olduğuna inanırdım.

'Kendini güvende tut. Not bırak. Müdür Russell'a güvenme. Sevdiğini unutma.' Sürekli yeni bir mantra gibi Cal'ın yönergelerini

tekrarlıyordum kendi kendime. Belki de gerçekten bunca zaman beni korumaya çalışıyordu. Bunu asla bilemeyeceğim.

Keşke geri dönebilsem ve daha fazla cesaretim olsa. Keşke geri dönüp kendimi seçebilsem. Keşke Cal'ın gerçek kızı olabilseydim. Sadece Vestası değil.

Ama ondan geri kalan tek şey çipli saati.

Lydia'nın arabası tamamen kapatılmış. Muhtemelen beni götürdüğü yer de öyle olacak. Dış dünyaya bağlanabilseydim bile, nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ve kimi arardım?

Seth. Seth'i arardım. Eğer yeteri kadar sağlam hatırlayabilirsem, kalp atışını hala kalbimin yanında hissedebilirim.

"Sonunda, bir benzin istasyonu." Lydia arabanın deposunu doldurmak için arabadan indi.

"Dağ yoluna gelmeden dolduracağım. Burada kal."

'Kendini güvende tut. Not bırak. Müdür Russell'a güvenme. Sevildiğini unutma.'

"Tuvalete gitmem gerek." Kemerimi açtım.

"Bu iyi bir fikir değil."

"Daha fazla tutamıyorum."

"İyi." Lydia iç çekti. "Depoyu doldurayım, daha sonra sana eşlik edeceğim."

Arabadan ayrılır ayrılmaz, çipli saati çıkardım. Eğer bu kapatılmış arabadan çıkabilirsem, yardım çağırabilirdim. Saati çözmeye çalışmakla uğraştım, ama açılıp açılmadığından emin değildim.

Sonra Lydia'nın geri geldiğini duydum. Kapıyı açmadan hemen önce cebime koydum.

"Şalımı tak." Bana kırmızı ve yünlü bir şey fırlattı.

"Ama---"

"Tak şunu. Şüphe uyandırmak istemeyiz." Lydia kapımı açtı, kırmızı şal boynumdayken inmekte çok zorlandım. Birlikte benzin istasyonunun arkasına, lavaboların olduğu yere yürüdük. Ahşap zincirden sarkan bir anahtarla kapıyı açtı. "İki dakikan var, hayatım. Burada olacağım."

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz, sifonu çektim. Daha sonra su hala akarken, saate bastım ve ekranı açtım. "Seth'e mesaj gönder," dedim nazikçe. Ama hiçbir şey olmadı. "Seth'i ara," diyerek tekrar denedim.

"Baba?" Seth'in sesi bileğimden geliyordu.

"Hayır, benim, Blanca," diye fısıldadım.

"Blanca? İyi misin? Neredesin?"

"Cal'ı alman gerek," dedim hızlıca. "Lydia onu yaraladı. Odasında."

"Yoldayım! Sen neredesin?"

"Bilmiyorum," dedim. "Beni aldı, Seth. Nevada'ya gidiyoruz. Saygılarımla---"

Ama başka bir şey söyleyemedim. Lydia silahının soğuk ucuyla arkamdaydı.

"Bırak onu, Blanca."

İstemiyordum, bu yüzden bırakmadım. Namluyu cildime daha da derin bir şekilde bastırıyordu, yeniden düşündüm. Kayışı çözdüm ve çipli saati uzattım.

"Blanca? Blanca?" Seth telaş içinde bağıırıyordu.

Lydia saati tuvalete attı, sonsuza kadar susturdu.

"Bu özeldi," diye fısıldadım. "Onu bana Cal verdi."

"Gerçekten mi?" Lydia silahını uzaklaştırdı. "İstiyorsan küçük biblon sende durabilir. Şu an çalışmayacak." Çipli saati almak için

tuvalete elimi soktuğumda gözlerini devirdi. "Onu neden arıyordun?" diye sordu Lydia arabaya doğru yürürken. "Bir Virüs'e güvenemezsin. Bunu çok iyi biliyorsun."

Çok iyi biliyordum. Şimdi gerçeği biliyorum.

Kendimi güvende tutmak.

Not bırakmak.

Müdür Russell'a güvenmemek.

Sevildiğimi unutmamak.

Ben de böyle yapacağım. Kendime bu direktifleri şimdi ve sonsuza dek veriyorum.

BÖLÜM 17

Uzun, rüzgârlı yollar hiçbir yere çıkmıyordu. Bozulmuş arabalar, yıkık dökük barakalar ve kepenkleri indirilmiş dükkânlar. Bütün gece terkedilmiş bilinmezliğe doğru gittik. Hiçbir soru da sormuyordum. Sanki Tabula Rasa'daki Disiplin Saatleri'ndeki gibi, istenileni yapmaya hazırdım.

Sadece içimden değiştim. Umarım Lydia bunu bilmiyordur.

"Neredeyse geldik, Blanca." Lydia güneşliği indirdi. Güneş doğuyor, parlak altın rengi ışığıyla tam gözümüzden vuruyordu. "Neredeyse Plemora'dayız."

"Evet, Bayan Lydia. Neredeyse oradayız."

"Seveceksin. Plemora çok sakin ve huzur dolu bir yer."

"Evet, Bayan Lydia. Seveceğim."

"Barbelo seni merak ediyor. Eğer çoktan tahmin etmediysen, o benim alıcım."

“Hayır, Bayan Lydia. Tahmin etmedim.” Barbelo Lydia’nın alıcısı mıydı? Sekiz saat önce her şeyi çözebileceğini düşünüyordum. Şimdi ise çok da emin değilim.

“Ona ne diye hitap etmeni isteyeceğini bilmiyorum. Bekleyip göreceğiz.” Lydia arabayı yolun kenarına çekti. “Beyaz kıyafetlerimi giymeliyim,” dedi. Bagajı açtı. Arabadan inerken anahtarları da aldı.

Birkaç dakika sonra geri döndüğünde, içimde beni rahatsız eden bir şey olduğunu farkettim.

Lydia’yı Vesta beyazlarının içinde görmek beni daha iyi hissettirdi. Sakinleştirdi.

Benim sorunum ne?

“Eve gitmeye hazır mısınız?” diye sordu.

Eve gitmek istiyordum, ama Nevada’ya değil. “Evet, Bayan Lydia. Tabii ki Bayan Lydia. Hayalim gerçek oluyor,” diye cevap verdim.

Bu en güzel tatılmış gibi bana gülümsüyordu. Sonunda, araba durdu.

“Mükemmel, hayatım. Geldik.” Lydia arabadan indi ama ben içeride kaldım.

En az on metre uzunluğundaki devasa metal kapının önüne park ettik. Birçok kez asma kilitle kilitlenmişti. Lydia anahtarları çıkardı ve her zinciri ustaca açtı. Arabanın geçebilmesi için kapıları içeri doğru itti.

İçeri girince gördüğüm ilk şey, her kapıda ıkınan tavuklardı. Güneş inanılmaz derecede sıcaklık veriyor, kerpiçleri yansıtıyordu. Gözlerimi kapatmak için elimi kaldırdım, bu da ön kapıda güzel bir görüntü vermememe sebep oldu.

Ama villanın içi, karanlık ve soğuktu. Gözlerim açık, ışığa adapte oluyordu. Her yerde bitkiler vardı ve bu da içeriği seraya çevirmişti.

Lydia nazikçe, neredeyse çok saygılı bir biçimde konuşuyordu. "Gel, Blanca. Bekliyor."

Orta avluya gitmek için İspanyol fayanslarının olduğu kapıdan geçtik. Burada bahçe oldukça dağınıktı, en azından ilk bakışta. Arkamda, köşedeki cam kubbenin tek gözünün ışığına bürünmüş gerçek bir orman vardı. Hava oldukça nemliydi. Nefes aldım, ciğerlerim nemle doldu.

Lydia beni bitkilere götürdüğünde, dağınık olmadığını anladım. Her şey belirli oranlara sahip, kontrollü ve işlenmişti. Orman terasta büyüyordu. Ekiciler her şeyi bir araya koymuştu. Meyve ağaçları meyve ağacı kafeslerinin içlerine yerleştirilmişti. Domatesler yukarı konulmuştu. Bu bahçe hem yeşillikli, hem de ölçülmüştü.

Öteki köşede, bir bahçıvanın incir ağacını budadığını gördüm. Beyaz çizgili bir tunik ve iple tutturulmuş bir pantolon giyiyordu. Hasır şapkası uzun beyaz saçını kapatıyordu. Bahçıvan ayak seslerimizi duydu ve arkasını döndü. Bıyıklarını ve gözlüklerini gördüm.

En sonunda, Barbelo'yla tanıştım.

Budama makasını bırakarak, "Ve işte," dedi. "Benim küçük Vestam. Plemora'ya hoş geldin." Uzandı ve omzumu sıkı sıkı tuttu. "Blanca, zor bir yolun var. Birçok yönden kendin olman zor. Ama bunu yapabileceğini biliyorum. Şu an burada, Plemora'dasın, ve mutluluğa ulaşmak için her şeye sahipsin."

Hiçbir şey hissetmemeye çalıştım. Ama bu zordu, özellikle beni kutsadığında. "Çok teşekkür ederim." Onunla daha önce tanışmış olabilme hissinin üstesinden geldim.

Bundan daha fazlasıydı. Bir histen daha fazlasıydı. Çünkü gözlüklerinin altına baktığımda, altın rengi benekli yeşil gözlerini görüyordum.

Aynı benimki gibi.

Daha önce hiç buraya gelmemiştim ama ne yapacağımı biliyordum. Benden ne beklendiğini biliyordum. Müdür Russell beni iyi eğitti. Eski alışkanlıklar bana kolayca geri geliyordu, sanki eski bir çift ayakkabıyı giyiyormuş gibi. Rahat ama aynı zamanda hasar görmüştü. Hatta belki tehlikeli bile olabilirdi.

Barbelo yemek masasında, "Yemek yaptığımı biliyor muydun?" diye sordu bana.

"Hayır, efendim. Bilmiyordum, efendim. Bu harika, efendim." Limon suyuyla terbiye edilmiş, buğulama çipuramdan bir ısırık daha aldım.

"Sadece bu değil, masadaki her şey burada, Plemora'da yetişti. Her şeyi kendimiz yapıyoruz."

Barbelo, ağız tadıyla salatasına çatalını atıyor.

Lydia, "Balık da," dedi. "Barbelo onları burada, bahçede yetiştiriyor."

"Üç bin galonluk bir hazne," dedi, "kendi geodezik kubbesiyle. Tatlı su çipurası su yosunlarıyla yasar."

Çiğnemeyi bitirdim ve çizgili peçeteyle ağzımı sildim. "Evet, efendim. Bu mükemmel, efendim." Balık ve sebzeler. Cal'ın bu tarz yemeklere lafı olurdu.

Ama şu an Cal'ı ya da Seth'i düşünmemeliyim. Şu anda kalmalıyım. Odaklanmalıyım, böylelikle istedikleri gibi güvende kalabilirim.

"Seni uzun zamandır izliyorum. Kariyerini takip ettim diyebilirim."

Ürpermeliydim ama ürperdim.

"Çok temiz bir ruhun var, Blanca. Sana bu konuda hep hayran oldum."

Otomatik olarak, "Teşekkür ederim, efendim," dedim. Ve konsantre olmaya çalıştım. Anlamaya çalıştım.

Barbelo, "Çok itaatkârsın," dedi. "Şu ana kadar hep çok itaatkar oldun."

Bir şey geliyordu. Biliyordum.

Barbelo suyundan uzun bir yudum aldı. Bardağı tabağının tam bir cm uzağına koydu. "Sorun, vahşi bir şekilde yönetiliyorsun. Kafanı toparlayana kadar kapalı kalmalısın."

"Evet, efendim. Tabii ki, efendim."

Lydia Barbelo'ya, "Blanca harika bir karaktere sahip," dedi. Nendense benim lehime tartışıyordu. "Blanca her zaman ona söyleneni yapar."

"Her zaman değil." Barbelo'nun sesi soğuktu. Gözlüklerini çıkartıp mendille sildi.

Ne zamandan bahsettiğini merak ediyordum: Ethan'la olan internet suçum mu, yoksa çipli saatle Seth'i aramam mı?

"Ethan uzun zaman boyunca uğraştığımız virüs etkisi altındaydı."

Lydia güçlükle yutkundu. "Bence Blanca hala güvenilir."

"Artık senin ne düşündüğünün bir önemi yok, hayatım, yok değil mi?" Barbelo kürdan almak için uzandı.

"Hayır, Barbelo. Tabii ki yok, Barbelo." Lydia peçetesini üçgen şeklinde katladı.

"İyi bir kız." Barbelo Lydia'nın elini sıkmak için uzandı, Lydia zevkten dört köşe oldu. "Bir haftalık bir kapatılma Blanca'ya iyi gelecek."

“Evet, Barbelo. Tabii ki, Barbelo.” Lydia bana bakmıyordu. “Bu arada, Lydia,” dedi kendini masadan geri iterek, “uzun zamandır yoksun. İlgilenmen gereken ihtiyaçlarım var.”

En son kapatıldığımda, deliye dönmüştüm. Bunun tekrar olmasına izin veremem.

En azından McNeal Malikânesi’nde daha çok yerim vardı. Burada villada, küçük bir hücrede tek başımayım. Burada bir karyola, komodin ve ufak bir banyo var.

Sanırım Lydia bana yardım etmeye çalışıyor. İlk gün bana bir yoga minderi ve ertesi gün de diş fırçası getirdi. Barbelo bunu öğrenmiş olmalı ki, daha sonrasında hiçbir şey getirmede. Bana artık yemek getirmiyordu. Barbelo gece yarısı kapımı kilitliyor ve kapının altından tepsiyi uzatıyordu.

Son seferinde olduğu gibi, deliye dönmeme izin veremezdim. Bu yüzden düşünmeye çalıştım. Cevap bulabilmek için derin derin düşünüyordum. Buraya nasıl geldiğimin kaynağını bulmalıyım. Bu kaçmamın tek yoluymuş.

Lydia Barbelo’ya mükemmel bir karakterim olduğunu söyledi. Ama bu doğru değil. Mükemmel bir karakterim yok. Böyle bir şey yok.

Platin rozetim çıkarılırsa, geriye hiçbir şey kalmaz. Seth’le uzun zaman önceki konuşmamızda, ona eğlenmek için ne yaptığımı söyleyemedim.

Gerçek şu ki, hiçbir fikrim yok.

Bu yüzden ben de eski yöntemlere döndüm. Bir saatlik Kenpo. Bir saatlik yoga. Kapana kısıtlanmış bir hayvan gibi hücrenin içinde koşmak.

Ama burada koşmaya yer olmadığı için, sadece yavaş tempoda koştum.

Ne kadar çok koşarsam, o kadar biliyordum. Eski rutinlerle bile, hala farklıydım. Ve belki de bir yanım hala burada, diğer yanım ise kurtulmak için savaşıyor.

Beni bir kutuya kilitle, çıkmak için savaşırım.

Çünkü özümde ben buyum. Bu benim karakterim. Sonunda bunu anladım.

Ben hayatta kalan biriyim.

Hayat bana ne kadar saçma sapan şeyler sunarsa sunsun, devam ederim.

Cal'ın bana söylediği gibi, güzel yeteneklerim var.

Ve yeteneklerim bana sesli bir şekilde bunu yapabileceğimi söylüyor.

'Kendim için düşünebilirim.'

Benimle ilgili önemli olan başka bir şey. Bunu bilmek çok önemli. Akıllıyım. Hızlı bir öğreniciyim. Bunu Cal bile söyledi. Daha önce böyle bilimsel bir zekâya sahip birisini görmediğini söyledi.

Kapatılmanın altıncı günü. Hala devam ediyorum. Yazmak için hiçbir şeyim yoktu ama günleri tırağımla işaretliyordum. Kulağa komik geldiğini biliyorum ama her geçen günde daha da güçleniyorum. 'Ben sadığım. Ben farklıyım.' Bu şekilde günlerimi geçirdim.

Barbelo bir hafta burada kalacağımı söyledi. Ama asla bir Vesta'ya güvenemezsin. Asla.

O da bana güvenmemeli. Çünkü bugün aydınlandım. Yatağımda uzanıyor ve tavan penceresine bakıyordum. Güneş ışığı, McNeal Malikanesi'ndeki gibi sıcak ve mutlu hissetmemi sağladı. Ve Cal'ın,

“Güneş enerjisi yapmak için mükemmel bir gün,” dediği aklıma geldi.

Bilimsel bir zekaya sahibim. Cal böyle söyledi. Güneş devreleri küçük manastırlar gibi. Kapıları kapat ve elektronlar dışarı çıkmasın. Beni kapatın, çıkmak için savaşıcağım.

Ben de Cal’ın çipli saatini çıkarttım, çevirdim ve arkasındaki güneşe baktım. Lydia suya düşünce bozulduğunu sandı. Haklıydı ama aynı zamanda da yanılmıştı. Sadece enerjisi ve pilinde sıkıntı vardı.

Güneş enerjisi yapmak için mükemmel bir gün. Taraktan saç tellerini sökmek için mükemmel bir gün. Bir şeyleri ayırıp nasıl çalışacağını görmek için mükemmel bir gün. Düzeltebileceğimi görmek. Bozulan şeyleri hayata döndürmek için mükemmel bir gün. Mükemmel bir gün.

Sophia McNeal benimle konuşuyordu. Onu çipli saatten 2 cm kadar görebiliyordum. Dış dünya ile iletişim kuramıyordum ama saatin hafızasına erişebiliyordum. Bu Cal’ın sırlarının arşivi idi, ben de üst düzey bir işgal yapıyordum.

“Artık seninle olmayacağım,” diyor Sophia. Kafasında bir atkıyla hastanedeki yatağında oturuyor. “Ama tatlım, unutma. Seni her zaman sevdiğimi unutma. Sevildin.”

Cal da bana bunu söyledi. Neredeyse. Eğer ona şans verseydim, muhtemelen Seth de bunu söylerdi. Ve eğer Lydia ona izin verseydi, belki de Ethan bile.

Kapatılışımın sekizinci günü. Dün Barbelo dışarı çıkmama izin verecek diye umutluydum ama yapmadı.

İyiyim. Çünkü küçük banyoya girip kapıyı kilitleyebiliyorum. McNeal Güneş Sistemi her şeyi mümkün kılar. Cal’ın saatini hayata

döndürebilir ve sevdiği mesajları görebilirim. Aşkın kanıtını ve her kaydedilmiş düşüncenin zevkini görebilirim.

Genç Seth, geç kalacağını söylemek için evi arıyor. Sophia, günün nasıl geçtiğini sormak için Cal'ı arıyor. Cal birkaç ay önce Seth'i arayıp, tartışmalarını bir kenara bırakıp birlikte özel bir proje üzerinde çalışmayı teklif ediyor. Acaba bu neyle ilgiliydi?

Mesajları dinlemeyi bitirdiğimde, saati çevirdim ve arkasındaki güneşe baktım. Seth'in de kolundaki dövme aynı böyleydi. Gülüm-sedim çünkü sonunda bir aile sırrını öğrenmiştim. Bahse varım ki, bu bütün McNeal Ailesi'nin paylaştığı bir dövme. Bir güneş.

Burada uzun bir süre kalıp, devam edebilirdim. Çünkü mükem-mel günüm hakkında çok fazla düşünüyordum. Eğer Seth bana bir daha sorarsa, ne diyeceğimi kesinlikle biliyorum.

Dışarı çıkmak istiyorum.

Yeni motosikletimle dışarıda gezmek istiyorum. Bunun için çok teşekkür ederim!

Restorana gidip hamburger yemek istiyorum.

Seth'i öpmek ve bunun gerçek olduğunu söylemek istiyorum.

Cal'a saatini geri vermek istiyorum.

Barbelo'nun ne istediğini anlamam on günümü aldı. Bugün saat 16:00'da kapımı açtığında, güzel bir şekilde giyinmiş ve yata-ğımın sonunda oturarak onu bekliyordum.

"Merhaba, efendim," dedim. "Bugün sizin için ne yapabilirim?" Mümkün olan her cevap için hazırdım, verdiği dışında.

"Bana Baba diyebilirsin." Barbelo dar bir görüşle bana bakıyor, ona itaatsizlik etmemem için beni zorluyordu.

"Evet, Baba. Tabii ki, Baba."

Karanlıkta bir an öylece geçti. "Belki de dışarı çıkmaya hazırsındır," dedi en sonunda.

"Evet, Baba. Tabii ki, Baba."

"Hazır olmanı bekliyordum, Blanca. Sen bir ödölsün. Bunu biliyor muydun? Gerçek bir ödöl."

Bana yalan söylüyor. Biliyorum. Beni kontrol edebilmek için bana yağ çekiyor.

"Çok kibarsın, Baba."

"Güzel, çok güzel. Öyleyse neden orta avluda kahvaltı etmiyoruz? Tepsini alıp beni takip et."

Barbelo kapımı açık bırakarak gitmek için döndü.

Sırtı bana dönüktü.

Ona tekme atabilirdim. Onu yastık kılıfıyla boğup, parçalara ayırabilirdim.

Ama bu baba katilliğı mi olurdu? Yoksa olmaz mıydı? Kendi babamı mı öldürmüş olurdum? Bu yüzden o sinsî bir gerizekalı. Bu yüzden asla bir Vesta'ya güvenmemelisin.

Gerçek babam olup olmadığını öğrenmeden, onu öldüremem.

Gerçeğı öğrenene kadar beklemeliyim.

BÖLÜM 18

Cömertlik bir yanılgı. Bu hayal gücünün uydurduğu bir şey. Hayatımda hiç cömert birini tanımadım. Biri sana genelde karşılığını beklediği için bir şey verir.

Örnek olarak, Fatima. Doğmamış bebeği için hayatını riske atıyor, ama bebeği istiyor. Fatima karşılık olarak bir şey bekliyor. Ve Beau? Fatima'yı istiyor. Ve Cal Seth'i, Seth gerçeği, ben de bunların hepsinden kurtulmak istiyorum.

Barbelo bana ilk kahvaltıda, "Sen bir ödülün, Blanca. Bunu biliyor muydun? Gerçek bir ödül," dediğinde bekledim.

Barbelo bana yalan söylüyor, biliyorum. Beni kontrol edebilmek için yumuşatıyor. Er ya da geç, ne istediğini öğreneceğim.

"Çok kibarsın, Baba."

"Dünya kafa karıştırıcı olabilir ama ben de cömert olabilirim."

"Güvenebileceğim tek kişi sensin, Baba."

"Bunu görebildiğin için mutluyum çünkü şımarıktın. Ethan'la olan internet suçunu biliyorum. Virüs'le olan ilişkini biliyorum. Bu

yüzden arınman gerekti. Manastırında bir hafta geçirmek başlamak için güzel bir yoldu." Barbelo bana bir bardak daha yeşil çay koydu.

Bir hafta değil, on gündü. Biliyorum. Barbelo kiminle uğraştığını bilmiyor.

Güneşin ilk ışıkları etrafıma vuruyordu, böylelikle etrafımdakileri daha iyi görebiliyordum. Odalar dışarıdan ortadaki bahçeyle bağlanmıştı. Hiç pencere yoktu. Sadece tavan pencereleri vardı. Buranın sıkı bir manastır olmasını anlamam için teknoloji büyücüsü olmama gerek yoktu.

"Evet, Baba. Teşekkür ederim, Baba." Çayımdan bir yudum aldım. Su kaynardı ve dilim yandı. İçinde ilaç olmaması için dua ettim.

"Bana neden Baba demeni istediğimi merak etmiyor musun?"

"Hayır, Baba. Sen bana merak etmemi söylemediğin sürece."

Barbelo düşündü ve gülümsedi. "Evet," dedi. "Bu çok güzel bir cevap." İncir yiyeşimi izledi. "Biliyor musun, senin gibi birçok insana yardım ettim."

"Evet, Baba. Birçok insana yardım ettiniz, efendim."

Barbelo tıpkı benimki gibi olan yeşil gözleriyle dikkatlice bana baktı.

"Teknoloji ruhun kanseridir," dedi. "Tıpkı yaşayan diğer önemli canlıların, güneş ışığını çalan zararlı otlar gibi."

"Evet, Baba.

"Küçük zararlı bir ot büyük bir zarar verebilir."

"Evet, Baba. Çok fazla zarar."

"Bu yüzden Vestalar esastır. Biz ışığın işaretleriyiz. Biz insanlara yaşamının daha güzel bir yolu olduğunu gösteririz. Dünyanın her yerindeki insanlar yardım edebileceğimizi bilir. Rehberlik için

bizi izlerler. Sen yardım etmek istemiyor musun? Onlar bizim bilgeliğimize hasretler.” Barbelo’nun bakışları beni bunaltmıştı. Kelimelerinin beni etkilediğini zannediyordu.

Bir anlığına, sadece bir anlığına, ona inanmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladım. Kişiliğinin gücü, tüm hayatım boyunca tutkunu olduğum bir uyuşturucuydu. Ama temiz kalmak için savaşıyorum.

“Sanırım Lydia seninle ilgili doğru söylüyor, Blanca. Sen iyi bir kızsın. Harika bir lider olabilirsin.”

“Lider mi, efendim?” Evet işte. Benden bir şey istiyor.

Barbelo kafasını salladı. “Tabula Rasa’da göze ve kulağa ihtiyacım var. Lydia bunu artık yapamaz. Çünkü alıcının işini bitirdi.”

Alıcımın işini bitirmek mi? Cal ... öldü mü? Ama kendime düşünmek için izin vermedim. Hissetmek için izin vermedim. Sakin kalmak için çabaladım. Sadece kafamı sallayıp çayımdan bir yudum aldım.

“İlk önce, ruhunun tamamen arınmış olduğundan emin olmamız gerekiyor. Değil mi?” Tehditlerinin beni nasıl etkilediğini görmek için beni izliyordu.

“Evet, efendim,” dedim. Sakin. Tamamen sakinim. Bu konuda iyi yetiştirildim.

“Sağ kolum olmak ister misin? Russell bazen çok inatçı olabiliyor. Birinin ona kimin sözünün geçtiğini hatırlatması lazım.”

“Evet, Baba. Tabii ki, Baba.” Ve bunun nasıl olabileceğini hayal ettim, Müdür Russell’ın üstünde bir güce sahip olmayı. Bu sefer gerçekten en çok istenilen olurdu, tıpkı Lydia gibi.

“Harika.” Barbelo yüzünü kumaş bir peçeteyle sildi. “Sözümü dinleyeceğini biliyordum. İnsanlar beni her zaman dinler çünkü

ben hep haklıyımır." Barbelo gülümsedi. Kazandığını sanıyordu. Yeni Lydia olacağını sanıyordu.

Ama benim Lydia'yla hiçbir alakam yok. Artık yok.

Lydia'yı birkaç saat sonra yerleri silerken gördüm. Parmak uçlarında yürüyerek yanıma geldi ve kovanın yanına eğildi.

"Blanca, tatlım?" diye fısıldadı. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Fırçayı yere bıraktım ve gözlerimin ölmesine izin verdim. "Evet, Bayan Lydia. Tabii ki, Bayan Lydia."

"Blanca? Seni serbest bıraktı. Her şey güzel olacak. Ne söylese yap. Tamam mı? Sadece ne söylese yap." Lydia döndü ve arkasını kontrol etti. Saçı sarılıydı. Beyaz kolsuz yeleğiyle çok bronz, aynı zamanda da sofistike ve zayıf görünüyordu. "Ona saati söylemedim," diye fısıldadı. Daha sonra yanağımdan öptü ve kulağıma bir şey daha fısıldadı. "Ona Cal'ı vurduğumu söyledim. Barbelo onu öldürdüğümü sanıyor. Ama o ölmedi."

Barbelo, "Lydia?" diye seslendi.

Gidişini izledim, bana şimdi ne gibi bir oyun oynayacaklarını merak ediyordum.

Cinayet tek kaçış yolu değil. Eğer anahtarlarım olsaydı ön kapıdan kaçabilirdim. Ama nerede olduklarından emin değilim. Lydia'dalar, bunu biliyorum. Ama onu akşam yemeği hariç zor görüyorum. Bu yüzden zamanımı bekliyorum.

Barbelo günlerini orta avlunun bahçesinde ya da ofisinde postaları cevaplamakla geçirmekten hoşlanıyor. Çok fazla posta alıyor. Lydia ona her gün dışarıdaki posta kutusundan mektup yığınları getiriyor.

Manastırımdan çıkarıldıktan birkaç gün sonra, dışarıdaki koridorun yerlerini yıkarken Lydia'nın teslimatıyla birlikte Barbelo'nun

ofisine girdiğini gördüm. Kapı aralığındaki çatlaktan onları gözetliyordum.

"Sen iyi bir kızsın, Lydia," dedi Barbelo, Lydia posta sepetini masasının üstüne koyarken. "Bunları bizzat teslim etmek varken burada benim gibi yaşlı bir akbabayla tikişmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Olmak isteyeceğim başka bir yer yok," Lydia ellerini Barbelo'nun boynuna doladı. Yanağından öpmeye çalıştı ama Barbelo onu itti. Lydia doğruldu ve kahverengi zarfı almak için uzandı. "Bu başbakandan." Posta mühürüne baktı.

"Bekliyordum. Derhal Russell'la görüşmem gerekecek. Şeyh'ten mektup var mı?"

"Hayır, henüz yok." Lydia zarfı bıraktı.

"Kahretsin. CEO'a bu problemi ortadan kaldırmanın başka bir milyon dolara daha mal olacağını yazmam gerekecek. İhtiyacımız olan her şey Arşivler'de."

Kapıyı kapatmadan önce birkaç kağıt hışırtısı duydum.

Mantıklı değildi.

Emin olduğum tek şey yanıldığımdı. Sırların ustası Müdür Russell değil: Barbelo. Emekli olmamıştı ve her şeyi organize ediyordu. Lydia onun kondüktörü, en azından, öyleydi. Müdür Russell, sadece birçok enstrümandan biriydi.

Birkaç gün sonra, Barbelo'nun ofisinin yerlerini silmek için çağırıldım. Bütün haftayı villanın yerlerini silmekle geçirdim. Neredeyse her odayı temizledim.

Barbelo beni ofisine davet ettiğinde, "Bunu görüyor musun?" diye sordu. Tabula Rasa'daki Arşivler'den daha uzun, dosyalarla dolu bir dolap vardı. "Bu dosyaların hepsi benim. Kimse bana ne

yapmam gerektiğini söylemez çünkü ben çok bilirim." Elini sırtıma koydu.

"Çok yakında yardımına ihtiyacım olacak. Sonsuza dek mektup yollayamam."

Neden bahsettiğini bilmiyorum ama malikaneyi hatırladım. Lydia'nın aldığı bütün mektupları düşündüm, onu çağıran. Her zaman alıcısının evine gittiğini düşündüm, belki de öyle değildi. Belki de onu işlerini yapması için yollayan Barbelo'ydu.

"Önemli insanlar bize güvenir." Barbelo ayağa kalktı ve masasına geri gitti. "Vestalar bozulmaz." Gözlüğünün kenarından bana bakıyordu. "Biz okunamayız ve her yere gidebiliriz."

Ben de her yerdeyim. Barbelo villanın her yerini sildirdi. Bu benim işim. Yeni temizlikçi bayan benim. "Burayı parlatan kızları hep sevdim," dedi.

Lilith'e olan da buydu. Barbelo onun yüzünü Citrus Sunshine reklamında gördü ve onu kendisi için eve, Plemora'ya getirmeye karar verdi.

En azından, bence böyle oldu. Lilith'in reklamda taktığı beyaz saç bandını, süpürge dolabındaki bir temizlik malzemesinin arkasında buldum. Lydia onu tuttuğumu gördüğünde, bir kanıtmış gibi hemen alıp kaçırdı.

Tek bildiğim her günümün villayı parlatmakla geçtiği idi. Tamen sıradan olan Barbelo'nun hücrelerini de temizledim. Hemen yanında olan Lydia'nın odası çok basitti, sadece bir dolap vardı.

Birçok kilitli dolap vardı ama evde hiç girmediğim sadece bir oda vardı. Kapının altından gelen kötü kokuyu alabiliyordum.

Bugün üçümüz de, orada dikiliyoruz.

"Ona bunu yaptıрма, Barbelo," diye müdafaa etti Lydia. "Lütfen onu oraya sokma."

Barbelo parmaklarını şıklattı. "Yeter, Lydia. Blanca'nın misafiri-mizi görme vakti geldi. Bence hazır."

"Hazır değil. Asla olmayacak da." Lydia önüne geçerek bilmediğim şeyden beni korudu.

Barbelo ona tokat attı.

"Blanca, kovanı al," dedi.

Malzemelerimi aldım. Barbelo kapıyı açtığında, koku çok yoğunlaştı. Çürük, bok ve çaresizliğin kokusu birbirine karışmıştı.

Küçük odanın içinde, biri ya da bir şey inliyordu.

Gözlerimi açtığımda, karyolanın altında kıvrılıp yatmış bir varlık gördüm.

Bu Beau.

Barbelo kapı aralığından, "Neden burada olduğunu biliyor musun?" diye sordu bana.

"Hayır, efendim. Bilmiyorum."

"Çünkü Beau kaçmaya çalıştı. Sürtüğünün peşinden gidebileceğini düşündü. Ama onu Lydia buldu ve Fatima'yı da bulacağız. Sonsuza dek saklanamaz. Özellikle de sevgilisi rehinemizken."

"Zekice," diye yalan söyledim.

"Tabii ki öyle," dedi Barbelo. "Şimdi burayı temizle. Burada izliyor olacağım."

"Evet, Baba. Tabii ki, Baba." Beau'nun, Barbelo'ya Baba dediğini mi duyduğunu bilmek canımı yakıyordu.

Ama Beau'nun beni duyduğundan emin değildim. Bitik, mahvolmuş bir haldeydi. Kirleri süpürmeye başladığımda, bana baktı ama tanıyamadı.

En azından hapishanesini temizleyebilirdim.

Sanırım Lydia beni korumaya çalışıyor. Barbelo bakmadığında bana daha fazla yemek koyuyor. Bana kitaplar getiriyor. Dün akşamki dua seremonisinden sonra, saçımı taradı. Malikâneyi, saçımı taradığı zamanları düşünüyor mu merak ediyordum.

Eve geri dönebilmeyi diliyor mu merak ediyordum.

Belki de Ethan'la olan şey yüzünden, Lydia artık buradan ayrılmıyordu. Belki de her şeyin bittiğini, artık tuhaf bir aile olacağımızı sanıyordu. Ama bir McNeal'ı, bir Vesta'yla takas edemezsin. Bu işler böyle olmuyor.

Bütün hayatım boyunca ailemin beni istemediğini bilerek yaşadım. Daha iyi bir hayat için sanal kimliğimi devre dışı bıraktılar. Ama bunu benim için değil, kendileri için yaptılar. Yani, eğer Barbelo Nemo gerçekten benim babamsa, ne farkedecek? İki türlü de babam bir pislik.

Annemi tanımak isterdim. Bir anneye dair sahip olduğum en yakın şey Lydia'ydı.

Ama Lydia hala benim en iyi umudum olabilir. Beau'nun da kurtuluşu. İçgüdülerim bana bunları söylüyor. Çünkü Barbelo'yla ya da Lydia'yla savaşılabildim, ama ikisiyle birden savaşılamazdım. Özellikle Lydia'nın silahı varken ve Beau hareket edemeyecek durumdayken.

Bugün Barbelo bahçedeyken, Lydia'nın yanına gittim. Odasında, yoga minderinin üstündeydi ama kapısı açıktı. Bulaşıkları yıkıyor olmam gerekiyordu.

"Beau'ya yardım etmeliyiz," minderinin yanında diz çöktüm.

Lydia Lotus pozisyonundaydı. Tek gözünü açtı ve bana baktı. "Bunun imkanı yok."

"Beau'ya yardım etmek zorundayım," dedim tekrar. "Seninle ya da sensiz, bir şey yapacağım."

Şimdi dikkatini çektim.

Lydia hızlıca, iki gözünü de açarak, "Sakin," dedi. "Bunu yapamazsın. Seni tekrar kilitler."

"Ona söylemezsen, yapamaz. "

İki elimi de omuzlarına koydum ve istekli bir şekilde gülümse-dim. "Sen ilham vericisin. İlk tanıştığımızdan beri sana hayranım. Her zaman en iyi kararları verirsin. Sen her zaman zayıfı korursun. Sen tanıdığım en cesaretli Vestası."

Ama gerçek şu ki, Lydia korkmuş görünüyordu. Tam olarak duymak istediği şeyi söylememe rağmen, cevap vermedi. Belki de problem, duymak istediği her şeyi söylememiş olmamdı.

"Lütfen, Bayan Lydia. Bunu yapmak zorundayız. Bu bir anne/kız macerası gibi olacak."

Gözündeki yaşlarla, "Öğle yemeğinden sonra," diye fısıldadı. "Saat 13:00'da kapıyı senin için açacağım, ama çok fazla vaktin olmayacak."

Şu an da çok vaktimiz yok. Konuşmamız, ayak sesleriyle bölündü.

Bir yoga dâhisi gibi, Downward Dog pozisyonuna geçiş yaptım. Barbelo içeri girdiğinde, ikimiz de yoga yapıyorduk.

Malikânedeki eski günlerdeki gibi.

Sudan alınan küçük yudumlar, meyvelerden alınan ufak ısırıklar, nazik sözler ve ötmek; Beau'yu karyolanın altından tatlı sözlerle kandırıp çıkarmak, yaralı bir kuşa yardım etmek gibiydi. Korkmuş ve titriyordu. Eline dokunmak için uzandığımda, geri çekti.

"Beau, benim," diye fısıldadım. "Sana yardım etmek için buradayım."

Beau bana bakıyordu ama tanımıyordu. Uzun süredir burada kapalıydı.

Vatan haini gibi hissediyordum ama yardımcı olur diye duayı söyledim. "Beau, zor bir yolun var. Birçok yönden kendin olman zor. Ama bunu yapabileceğini biliyorum. Mutluluğa ulaşmak için her şeye sahipsin." Rozetimi görebilsin diye bileğimi ona doğru kaldırdım.

Beau belirli bir süre cevap vermedi. Ama daha sonra kendi rozetini tuttu ve dua tamamlandı.

Huysuzca, zarar görmüş ses telleriyle, "Blanca!" dedi.

"Bir şeyler yemen gerek," dedim. "Dışarı çık ki sana yemek verebileyim."

Bir deri bir kemik kalmıştı. Beau yatağın altından emekleyerek çıkmaya başladığında, gerçekten ne kadar acı çektiğini anladım. Onu tanıyamadım. Saçları yüzüyle karışmıştı.

"Ye," dedim. "Ye ve gücünü topla."

Beau şüpheli bir şekilde birkaç saniye bekledi, daha sonra iki eliyle birden yemeğe daldı.

Keten peçeteyi aldım ve çenesinden akan erik suyunu sildim. O kadar hızlı yiyordu ki, boğulacak diye korktum. "Geri geleceğim, Beau. Bizi buradan çıkartacağım. Bu yüzden hazır olmak zorundasın. Beni anlıyor musun? Hazır olmak zorundasın."

"Fatima?" dedi Beau, bir anda hatırlayıp. "Fatima nasıl?"

"O iyi," dedim, gerçeğin bu olmasını dileyerek. Eğer Cal hala hayattaysa, Fatima'yı güvende tutacaktır. "Daha güçlü olmalısın ki buradan çıktığımızda ona gidebilelim."

“Ama ya Barbelo?” diye sordu Beau. “Demişti ki---”

“Barbelo’nun ne dediği önemli değil,” dedim sessizce. “O senin patronun değil.”

“Öyleyse kim benim patronum? Kim?”

“Hiç kimse bizim patronumuz değil,” diye cevapladım. “Bu yüzden daha iyi olmalısın ki, kendi başının çaresine bakabilesin. Buradan çıkabilmek için ikimizin de güçlü olması gerekiyor.”

Beau ilk defa nefes almış gibi derin derin nefesler alıyordu. “Blanca, ben ...” Ama cümlesini bitiremedi.

“Şimdi gitmeliyim, ama yarın geri geleceğim.” Beau kollarımın içine aldım ve kafasını omzuma yatırdım. “Seninle ilgileneceğim. Söz veriyorum.”

Beau hiçbir şey söylemedi, ama sarıldı.

Kapıyı açmadan hemen önce, durdum. “Unutma, Beau,” dedim dönüp ona bakarak. “Sevildiğini unutma.”

BÖLÜM 19

Bir kapıyı açmak kolay ama bir beyni açmak zor. Bugün villada olan şeye tek mazeretim bu. Salaklığıma verebileceğim tek mazeretim bu.

Kuyu çalışmayınca, bulaşıkları yıkamak için su kalmayınca her şey başladı.

"Jeneratör dışarıda olmalı." Barbelo kirli bahçe eldivenlerini temiz mutfak tezgahının üstüne fırlattı. "Kahretsin, Lydia! Borular patlamadan önce lavaboyu kapat."

"Evet, Barbelo," dedi. "Tabii ki, Barbelo."

Ama Lydia yeterince hızlı değildi. Barbelo çenesine yumruk attı. Mutfak masasına oturdu, çenesini tutuyordu ve Barbelo gidene kadar hiçbir şey söylemedi.

Buzluktan birkaç parça buz alıp bir kumaşa sardım. Daha sonra yavaşça Lydia'nın yüzüne bastırdım.

"Bunu yapmasına neden izin verdin?" diye sordum. "Neden?"

Lydia cevap vermedi. Sandalyesinde ileri geri sallanıyor, çenesine bastırıyordu.

"California'dayken çok güçlüydün." Müdür Russell'a nasıl karşı durduğunu düşündüm. "Nevada'ya geldiğinde ne oldu?"

"Üzgünüm, Blanca," dedi Lydia. "Üzgünüm. Bilmiyorsunuz. Bütün yıllar. Kız kardeşim." Lydia mantıklı konuşmuyordu. Abuk subuk konuşuyordu. Cebine uzandı ve anahtarları çıkarttı. "İyi bir zaman," dedi. "Onun için birkaç incir ayırdım, şuradaki kasedeler." Sanırım Beau'nun yanına gitmemden bahsediyordu.

"Buzu orada tut," diye tavsiye verdim.

Lydia kafasını salladı ve sandalyeden kalktı. Onu mutfağın dışına doğru takip ettim.

Beau'ya yardım etmeye başlayalı beş gün oldu. Bilinci iyice yerine geldi ve kilo aldı. Her geçen gün daha güçlü oluyor. Biliyorum.

Ve ben de daha güçlü oluyorum. Her zaman olduğumdan daha güçlüyüm.

Beau'nun hücreesine inerken baskı yapan ateşi hissediyordum. Kuyunun bozulmasına her ne neden olduysa, soğutma sistemini de etkilemiş olmalıydı.

Sıcaklık dayanılmaz oluyordu.

Lydia kapının kilidini açtı ve sırtını duvara yaslayarak yere oturdu. Hala buzu çenesinde tutuyordu. Teşekkür etmek için alnından öptüm ve gözünden yaş aktı.

"Tekrar buradasın." Hücreesine girdiğimde Beau gülümsedi.

"Tabii ki. Sürekli geleceğimi söyledim. Bana inanmadın mı?"

"Kaçağımızı da söyledin." Beau yemek tabağına baktı ve birden bire çekti.

"Kaçağımız." Tepsiyi ona verdim. "Söz veriyorum."

"Bir planın var mı?"

"Neredeyse. Bütün kilitlerin anahtarlarını nasıl bulacağımı öğrenmem gerek."

Beau beni anlayarak, kafasını salladı. "Çok fazla kilit var," dedi.

Ama sadece bu değildi. Başka bir şey de vardı. Uzun zamandır Barbelo'yla savaşmak için hazırdım. Ama Lydia'ya ne yapmam gerektiği konusunda hala emin değildim. Ona saldırabilir miydim, bilmiyordum. Hala yapmak istiyor muydum, onu da bilmiyordum.

Lydia'nın bizimle gelmesini isterdim. Bizimle gelmeyi seçmesini isterdim. Eğer bizimle gelmek isterse, bu şekilde dışarı çıkabilirdik. Bu şekilde kilitleri açabilirdik.

Kilitli kalmaktan bıkmıştım.

"Geri geleceğim," dedim. "Söz veriyorum." Beau'nun bana inanıp inanmadığından emin değilim.

Barbelo dışarıdan dönene kadar, çoktan koridorda İspanyol yerleri siliyordum. İşte o zaman hatamı gördüm. İşte o an, ne kadar aptal olduğumu anladım.

Barbelo kapıdan içeri girdiğinde, kapının kilitli bile olmadığını farkettim. Belki de bunca zamandır açıktı.

Beni bu villada tutan tek şey bendim.

Hava sıcakla ağırlaşıyordu. Muhtemelen birkaç saat önce, soğutma sistemi çalışmayı tamamen durdurmuştu. Aşağısı hala soğuktu. İspanyol yerleri, yerleri silerken soğukluğunu bacağıma vurarak hissettiriyordu. Barbelo, elinde metal bir ingiliz anahtarıyla, önümde dikiliyordu. Her an savuracak gibi duruyordu.

Ama hazırdım.

"Kahrolası sıcaklık," dedi. "İçine tükürdüğümün teknolojisi."

Yeri o kadar hızlı fırçalıyordum ki, fırça avcumun içine sürtünüyordu. Hücrede kilitli olan Beau için endişeleniyordum. Sıcaklık çok ağırdı.

Lydia koridora geldi ama buzu yoktu. "Sorun ne, Barbelo?"

"Güneş sistemi patlamış." Barbelo bir paçavrayla alnını sildi. Terleri yüzüme vurdu.

"Ben düzeltebilirim." Fırçamı yere koydum.

Barbelo kartal gözleriyle bana baktı. "Sen?" diye sordu. "Ne biliyorsun?"

"Lütfen, efendim," dedim. "Bana kızmayın, ama alıcım bana güneş enerji sistemleriyle ilgili birçok şey öğretti."

Lydia şaşırılmış bir şekilde bana baktı.

Ellerimi pantolonuma sildim. "Güneş jeneratörünü düzeltebilirim. İnanıyorum."

Barbelo çenesini tutarak, düşündü. "Ne halt farkedecek", dedi sonunda. "İki türlü de şehre gitmek zorundayım."

Lydia, "Şehre ben gidebilirim," diye teklif etti. Gitmemi istemiyordu.

"Ve tutuklan? Hayır. Blanca oraya tırmansın ve neler yapabileceğine baksın."

"Evet, Baba. Deneyeceğim, Baba," dedim. Çipli saat cebimdeydi. Meşe kapıya gider gitmez, dış dünya ile bağlantı kurabilecektim.

Umarım dışarıda biri, sinyalimi ve beni bekliyordur.

Berraklık, sorumlulukla gelir. Bilgi, eylemle gelir.

Burada merdivenin tepesinde, sorunu hemen anladım.

Bu güneş sistemi eski ve çözülmesi kolaydı. Hücrelerden biri bozulmuş, devrede sıkıntıya yol açmıştı. Yeni bir panelle değiştirecektim ve Beau artık sıcaklıktan dolayı tehlikede olmayacaktı.

Barbelo aşağıdan yukarıya, "Eee?" diye seslendi.

Çatının kenarına doğru yürüdüm. "Bunu düzeltebilirim, efendim. Fazla paneliniz var mı?"

"Sanırım kulübede bir tane var. Gidip bakayım."

Bu benim şansım, altın fırsattı. Çatının üstünde sürünerek Barbelo'nun görmeyeceği bir yere geçtim. Çipli saati çıkartıp bastım.

Net bir şekilde "Seth'i ara," dedim. Ama cevap yoktu. Sadece bir bip sesi ve mesaj bırakmam gerektiğini söyleyen robotik bir ses vardı. Nasıl mesaj bırakmam gerektiğini bile bilmiyorum. Evet! Daha fazla bip sesi!

"Ben Blanca," dedim. "Barbelo ve Lydia tarafından Nevada'nın kırsal kesiminde esir tutuluyorum. Beau'yu da burada tutuyorlar. Ethan'ın ölümünden de onlar sorumlu."

Durdum ve daha sonra ne demem gerektiğini düşündüm. Ya bu onlarla konuşmak için son şansımса? "Cal ve Seth, üzgünüm," diye fısıldadım. "Çok saçmaladığım için üzgünüm. Eve gelmeye çalışıyorum. Ben---"

Başka bir şey söyleyemedim. Tek duyduğum daha fazla bip sesiydi. Bu ne anlama geliyor? Bu yüzden ben de farklı bir şey dene-dim.

"Veritas Rex," dedim net bir şekilde. "Veritas Rex'i istiyorum!" Doğrularak ayağa kalktım, daha iyi bir sinyal almaya çalışıyordum. Birden bire aslan kafalı yılan belirdi. Gümüş ekranın birkaç milimetresini gördüğümde, kalbim duracaktı.

Cal, Seth ve benim olduğum bir fotoğraf!

McNeal Güneş Sistemi'ndeki insanlarla tanıştığım parti. Yönetim kurulu üyelerinden bir tanesi fotoğrafımı çekmiş olmalı. İki yanımda McNeallar ve ortalarında beyazlar içinde ben.

BLANCA MCNEAL, yazıyordu başlıkta. KAYIP. Ve altında benim için bir mesaj vardı. Yazıyordu ki---

Ama daha fazla okumak için vaktim yok. Merdivenden ayak sesleri geliyordu. Hemen düğmelere bastım. Görüntüyü kapatmaya çalışıyordum ama nasıl çalıştığını unutmuştum. Her şey yabancı geliyordu. Düzeltmek için artık çok geçti.

Barbelo elinde güneş hücresiyle önümde dikiliyordu.

"Eee," dedi. "Beni kandırabileceğini sandın."

"Hayır," diye cevapladım. "Tabii ki, hayır."

"Teknoloji hiçbir zaman bir cevap değildir, Blanca. Bunu bilmiydin. Bazen en basit yollar en iyisidir." Ne olduğunu anlayamadan, bacağıma vurup beni itti.

Tekrar dövüşme fırsatı bulamadan.

Çatıdan aşağıya doğru kayıyor, düşmemeye çalışıyordum. Ama yapamadım.

Güneş hücreleri ve çatı kiremitleri etrafımda dönüyor, her yerimi çiziyordu. Kerpiç duvarlar benden önce davrandı ve gerisi yok.

Akkor acı dışında.

İlk önce kiri gördüm. Her şeyi iki tane görüyordum ama tozu farketmiştim. Yüzümdeki kiri hissediyordum. Eğer yeterince konsantre olursam, belki bu keskin acıyı hissetmezdim. Kolumu zor hareket ettirebiliyordum ve sanırım bacağımla kırılmıştı.

Barbelo, "Blanca," diye seslendi. "Seni görebileceğim bir yere gel."

Geldiğini duyabiliyordum, belki de işimi bitirmek için geliyordu. Sığınak yoktu. Etrafımda olan tek şey tozlar ve villanın beyaz duvarlarıydı. Bu yüzden kendimi sürüklemeye çalıştım, kirin olduğu yere. Eğer sonuna gelebilirim, belki de özgürlüğü bulacaktım.

Bir kadın, "Neler oluyor?" diye sordu. Lydia'ydı.

"Blanca çatıdan düştü."

"Aman Tanrım! Yaralandı mı?"

Barbelo, "Öyle umalım," diye homurdandı.

Kendimi yaprakların üstüne doğru sürüklüyor, emekliyordum.

Önümde bir tür bağ vardı. Bahçe aletleri gördüm. Bir çapa gördüm ve hemen kaptım.

Lydia, "Ne yapıyorsun?" diye çığlık attı. "Neden silaha ihtiyacın var?"

Uzun çimendeydim. Bir meyve ağacının altında kıvrılmış bir şekilde.

Elimde çapa vardı ve bekliyordum. Savaşmak için bekliyordum.

"Blanca, hayatım?" Barbelo, olduğum yere geliyordu. "Blanca, dışarı çık, kızım. Konuşmamız gerek. Sana bir şey söylemem gerek. Sırrını bilmeni istiyorum."

Saklandığımı için beni göremezdi. Bu yüzden ben de acının beni durdurulmamasını umarak bekledim.

"Annen, Blanca. Kim olduğunu bilmek istemiyor musun?" Barbelo'nun sesi daha da güçlüydü. Yaklaşıyor, yaklaşıyordu. "O da bir Vesta'ydı, senin gibi."

"Dur!" Lydia geldi. "Ona zarar verme!"

"Kes sesini, kadın!" Daha sonra vurma sesi duydum.

Barbelo'nun sesi yine yumuşadı. "Annen, Blanca. Gerçeği bilmek istiyor musun?"

Şansım vardı. Barbelo beni görmüyordu. Hala yanlış yöne bakıyordu, bileği birkaç adım uzaklıktaydı. Ben de gücümü olabildiğince topladım ve ona çapayla vurdum. Keskin metal köşesi poposuna denk geldi. Daha sonra, yere düştüğünde, kendimi kaldırıp oturdum ve bir kez daha şiddetle vurdum.

Kafasını hedef aldım, ama onun yerine çapa omzuna geldi.

Bu şekilde Barbelo'nun hala şansı vardı. Böyle beni vurdu.

Bilincim gidip geliyordu. Bir anlığına gökyüzüne, beyaz bulutlara bakıyordum; daha sonra da çöplere.

Çimenlerin arasından, Lydia'nın Barbelo'nun üstüne atlayıp onu yerde sıkıca tuttuğunu gördüm.

"Hayır!" diye bağırdı. "Onu öldürmene izin vermeyeceğim." Güreşiyorlardı. Silah için mücadele ediyorlardı.

Daha sonra bir patlama sesi duydum. Ardından Lydia yanıma geldi.

"Blanca, bebeğim. İyi misin?" Kafamı kaldırdı, ellerinin arasına aldı. Omzumdan gelen kan gömleğine akıyordu. Şalını çıkarttı ve kanamayı durdurmaya çalıştı.

"Annem," diye fısıldadım. Bilmek zorundaydım. Daha önce hiç bu kadar umursamamıştım.

"Kardeşim," diye geri fısıldadı. "Barbelo kardeşimi almıştı."

"Sen benim teyzem misin?" diye sordum, sesim azalıyordu.

Lydia, "Seni çok seviyorum," dedi. "Ve üzgünüm. Seni asla buraya getirmemeliydim. Her şeyi mahvettim!"

"Hayır," diye fısıldadım.

Lydia, "Artık benim kızsın," dedi. "Sana yardım edeceğim. Her şeyi düzeltereğim." Aşırı heyecanlanmış, beni rahatlatmaya çalışıyor, kanamayı durdurmaya çalışıyordu.

Sanırım bir şey duydum. Gökyüzünden bir uğultu geliyordu.

“Gerçeği bilmeni istiyorum,” dedi Lydia. “Beni affedebilir misin, Blanca?”

“Evet, Lydia Teyze,” dedim. Bunun doğru olup olmadığından emin olmamama rağmen.

Lydia bana gülümsüyor, aynı anda da ağlıyordu. Daha sonra başka bir patlama sesi duydum. Ve Lydia’nın yüzü yok oldu.

Gözümün önünde patladı.

Asla bir Vesta’ya güvenme. Hepimizin sırları var. İnsanların sen ölene kadar öğrenemeyeceği sırlar en iyi sırlar.

Burada ölüyordum. Sonunda biliyordum. Belki de hayatta kalan biri değildim. Gökyüzüne baktım ve Barbelo’nun elinde silahla ışığı engellediğini gördüm. Belki de gerçekten babam o. Belki de Lydia gerçekten benim teyzemdi.

Baba katili olmayı başaramamıştım. Belki de en üst düzeyde savaşmadım. Ama savaşmak için birden fazla yol var. Seth hep haklıydı. Bazen gerçek en iyi silahtır.

Beau gerçeği biliyor çünkü ona söyledim. Vestalar bizim patronlarımız değiller. Bunu biz seçeriz.

Aynı Bayan Lydia’nın seçtiği gibi. Beau’yu hücresinde ölümüne terkedebilir ya da villadan çıkmadan hemen önce onu serbest bırakabilirdi.

Beau orada, Barbelo’nun arkasında dikiliyordu. Beau çapayı aldı ve güldü. Beau’yu helikopterlerin yanında gördüm.

Barbelo’nun tam kafasının yanından, boynundan bir şey sallandığını gördüm.

BÖLÜM 20

Tek gördüğüm şey, aslan kafalı yılanı. Her bir zerrem acıyla kaplanmıştı, bu yüzden ben de yılanı odaklandım.

Bu yılanı son gördüğümde, villanın çatısında onunla konuşuyordum. Şimdi nerede olduğumu bilmiyordum. Tek duyduğum şey, bip sesi ve klimanın çıkardığı hafif ses.

Birinin fısıldadığını duydum. "Gözlerini açtı."

Birisi elimi tutuyordu. "Blanca?" diye sordu biri.

"Doktoru ara," dedi yılan. Onun Seth olduğunu anlamam bir kaç dakikamı aldı. Bana bakıyor ve gözlerini siliyordu.

"Gerçektir," diye fısıldadım.

"Ne?"

"Gerçektir," dedim tekrar.

Daha fazla konuşamıyordum çünkü canım çok yanıyordu. Sanki boğazım lime lime edilmiş gibiydi.

Cal, "Ona su getir," dedi.

Kafamı çevirdim ve Cal'ın orada olduğunu gördüm, hemşireyle konuşuyordu. Cal'ın yüzü daha yaşlı görünüyordu. Ama gülüyor ve aynı zamanda ağlıyordu.

Hastanedeydim. Şimdi görebiliyordum. Yatağa doğru baktım ve çarşafarla kaplı olduğumu gördüm. Çarşafların altında sadece bandajlar ve alçılar vardı. Mavi-yeşil bir hastane elbisesi giyiyordum. *'Mavi ve yeşil.'*

Boğuk bir sesle, "Çıkarın şunu!" dedim. Kolumu kaldırmaya çalıştım. Acımayan tek şey oydu. "Çıkarın şunu!"

Seth, "Beyaz elbiseleri yoktu," dedi. "Sordum. Blanca, yemin ederim ki sordum."

"Baş hemşireyi arayacağım." Cal ayağa kalktı. "Tekrar deneyeceğim."

"Hayır," dedim zorlukla konuşarak. "Rozetim. Rozetimi çıkarın!"

İkisi de bir saniyeliğine hareketsiz bir şekilde bana baktı. Ve daha sonra aynı anda "Evet," dediler.

Seth bileğimi kaldırdı ve olmayan tokayı bulmaya çalıştı. "Açılmıyor!"

Ağlıyordum. Konuşamıyordum. Asla özgür olamayacaktım. Çok uzun bir yol katetmiştim ama hala bitmemişti.

Cal bir su ve pipetle geri geldi. Sanki bundan sonra her şey düzelecekmiş gibi, su boğazıma iyi gelmişti.

Cal, "Yardım bulacağım," dedi. "Bu rozeti derhal çıkarmamız lazımdır. İyi olacaksın, tatlım. Söz veriyorum." Odadan çıktığında, Cal'ın burnunu çektiğini duydum.

Ve Seth'le yalnız kalmıştık.

"Üzgünüm," dedim.

Seth elimi ellerinin arasına aldı. "Neden?"

"Saçma sapan davrandığım için. Sana gerçeği söylemediğim için."

"Ne zaman?" Seth'in yüzünde ufak bir gülümseme oluştu. Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma doğru bastırdı.

Seth'in yakasından tutup kendime doğru bastırdım. Dudaklarımız birleşik, dillerimiz birbirine değiyordu.

"Gerçek mi, sahte mi?" diye fısıldadı nefes almak için ayrıldığı-mızda.

"Gerçek," diye cevapladım. "Kesinlikle, gerçek."

Camlar açık ve bütün ışıklar açıldı. Hastane odamda neredeyse milyonlarca doktor ve hemşire vardı. Herkes beni çekiyordu. Beau bu yüzden burada değildi; kameralara karşı çok utangaç.

Cal, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet, Cal. Tabii ki, Cal," dedim. Daha sonra şakama güldüm. Başka kimsenin komik olduğunu düşünmemesine aldırmadım.

Kollarım yastıkların üzerinde, rozeti lazerle çıkarmak için ameliyata hazır bir şekilde bekliyordum. Buna tanık olunmasını isteyen bendim.

"Eller yukarı, millet," dedim kalabalığa. "Bütün dünyanın bunu görmesini istiyorum."

Seth, "Ama bunu The Lighthouse'a göndermeyin," diye ekledi. "İlk haberleri Veritas Rex paylaşır."

Cal, "Bundan emin değilim," dedi. Yeni bir çipli saat gösterdi.

"Bu ne?" diye sordum ama cevaplamaya vakitleri olmadı.

Ameliyat hazır. Ölçülmüş yerleri metalle kesti. Rozet ikiye bölündüğünde herkes sevinçten çılgınlık attı.

Rozetim düşünce ağlamaya başladım. Sanki kalbimde bir pencere açılmış ve bütün baskı dışarı çıkmış gibiydi. Hazzı tekrar hissediyordum. Özgür olmanın hazzı ve gururu.

Kendim olmanın hazzı ve gururu.

Bileğim boş ve buruşmuştu. Hemşire sabunla yıkayana kadar, cildim tuhaf kokuyordu. "Bunu istiyor musun?" Rozetimin kalıntı-larını gösterdi.

"Evet," dedim. Tekrar Bayan Lydia'yı düşündüm. Onun rozetine ne olduğunu merak ediyordum. Seth ve Cal dışında herkesin gitmesini bekledim sorabilmek için ama onlar da bilmiyordu.

Seth video çekmeyi bıraktı ve sinirli bir şekilde bir şeyler yazmaya başladı. "The Lighthouse'un beni alt etmesine izin veremem."

"Sanırım The Lighthouse'un paylaşmak için bekleyeceğini söylemek güvenli."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Baban ailedeki en yeni popüler blogger."

"O sen miydin?" Gözlerimi fal taşı gibi açtım.

Cal kafasını salladı. "Lydia benim hakkımda haklıydı. Vestalarla ilgili bilgi toplamak için onunla özel konuşmalarımızı kullanıyordum. Bazılarını The Lighthouse'da paylaştım ve---"

"Bazılarını da Veritas Rex için benimle paylaştı. "

"İkiniz birlikte mi çalışıyordunuz?" Buna inanamıyordum. Bayan Lydia'nın Seth ve Cal'ın arasını açmaya çalıştığını sanıyordum.

Cal, "Tek yolunun bu olduğunu düşündük," dedi. "Bu yüzden Lydia'yla bir şeylere başladım. Daha fazla bilgi alabilmek için."

Seth, "Kendi isteğiyle Vestaları bırakacağını düşünmedik, onlar hakkındaki gerçeği öğrenmediğin sürece tabii," dedi.

Cal derin bir nefes aldı. "Ama asla, Blanca, eğer zarar göreceğini bilseydik, bunların hiçbirini yapmazdık. Ve Lydia ... Lydia için üzgünüm."

Cal toparlamaya çalışıyordu ve Seth birkaç kez sırtına vurdu. Daha sonra Cal oğluna sarılmak için kendine doğru çekti.

Seth babasına, "Senin suçun değildi," dedi. "Öleceğini bilemedin."

"Her şeyi mahvettim." Cal oğlunun omzunda ağlamaya başladı. "İnsanları bu kadar kontrol etmeye çalışmamalıydım---Blanca'yı ya da seni."

Seth'in sesi alçaldı. "Ben de hatalar yaptım."

"Eğer kendi dairende kalmak istiyorsan, benim için sorun yok." Cal geri çekildi ve Seth'in gözlerine baktı. "Tamamen büyüdün, bunu kabul ediyorum."

Seth elinin tersiyle yüzündeki yaşları sildi. "Sen de üniversiteyle ilgili haklıydın. Diploma almak pişman olacağım bir şey değil."

Ama aklım hala teyzemde kalmıştı. "Bayan Lydia da seni kullanıyordu," dedim, birleşmelerini bölerek.

Cal ve Seth kafasını salladı. Cal, "Biliyoruz," dedi. "Ama şu ana kadar anlamamıştık."

"Benim yüzümden. Bayan Lydia benim teyzemdi. Bana yakın olabilmek için yaptı. Bu yüzden---" Ama cümlemin ortasında durdum. Cal'ın yüzünün rengi değişiyor ve Seth de berbat görünüyordu. "Sorun nedir?" Elim, rozetimin olduğu buruşuk bileğime gitti.

Cal açıklayamayacak kadar kötüydü.

Seth sonunda, "Lydia senin teyzen değildi," diyebildi. "O senin annendi."

“Ne? Hayır, bu doğru değil. Bayan Lydia benim teyzemdi. Kız kardeşi benim annemdi. Nasıl oldu bilmiyorum ama Barbelo bir şekilde Lydia’nın kız kardeşini aldı. Barbelo benim babamdı.” Gerçeği anlatırken, titredim.

Cal kibarca, “Hayır, tatlım,” dedi. “Test yaptılar. Otopsi yaptılar. Lydia ve Barbelo senin annen ve babandı. Lydia, annendi.”

“Hayır,” diye ağladım. “Sadece hayır.” Ve sonra daha fazla bir şey söyleyemedim.

Seth gerçekte ilgili haklıydı. Acıtıyor, içine gömülüyor, ama bir kere açığa çıkınca, her şey daha iyi oluyor. Gerçek, savaşmaya değer. Bütün dünyayla paylaşmaya değer. Seth birkaç hafta sonra bütün gerçeği eşeleyip ortaya çıkarınca, her şeyi Veritas Rex’te paylaşmasına izin verdim.

Daha sonra The Lighthouse’da kendi tepkimi yazdım. Cal şifreyi bana verdi ve siteyi bana devretti. “Hala karanlık dünyada bir ışık olabilirsin,” dedi.

Ve bu da benim ilk paylaşımımı:

‘Benim adım Blanca McNeal. Şu an federal soruşturmanın altında olan okul Tabula Rasa’da öksüz olarak büyüdüm. Müdür Russell’ın sadist zorbalıklarının kurbanlarından biri de bendim. On dört yaşımda kısırlaştırıldım da.

Ebeveynlerim Barbelo Nemo ve asistanı Lydia idi.

Annem, Lydia, Tabula Rasa’nın ilk öğrencilerindendi. On sekiz yaşına girdiğinde, babam, Barbelo Nemo, onun masumiyetini satın aldı. On dört yıl sonra, Lydia hamile kaldı. Barbelo Nemo’nun Tabula Rasa öğrencilerini kısırlaştırması bu olayla başladı.

Lydia beni aldirmek yerine, kaçtı. Ben doğar doğmaz, yeni bir öğrenci olarak beni Müdür Russell'a getirdi ve böylelikle babamla kaldığı yerden yaşamaya devam edebildi.

Annemin farkedilen suçuna ceza olarak, Barbelo Lydia'nın kız kardeşi Lilith'i artı bir eş olarak aldı. Uzun yıllar boyunca, Lilith birçok reklamda oynamaya devam etti. Ama yedi yıl önce, ortadan kayboldu.

Lilith'in ortadan kaybolma durumu ancak şimdi soruşturulmaya başlandı.

Eski Vesta Kardeşliğime, şunu söylüyorum; benden saklanan bütün yalanlardan kurtulmayı seçtim. Sen de yapabilirsin. Mutluluğa ulaşmak için her şeye sahipsin.'

SON SÖZ

Alçılarım birkaç hafta sonra çıkarıldı ve sonunda doktorlar motosiklete binmeme izin verdiler. Seth ve ben de, doya doya motosiklet sürebilmek için dışarı çıkıyoruz. Cal bunun korkunç bir fikir olduğunu düşündüğü için bütün sabah beni bundan vazgeçirmeye çalıştı.

Bana kahvaltıda "Motosikletlere ne derler biliyor musun?" diye sordu. "Organ donörleri! Neden sizi Alan gezdirmiy---"

"Üzgünüm," diye böldüm. "Ama bu günü uzun zamandır planlıyorum. Akşam yemeğinde bizimle birlikte hamburger yiyeceksin, değil mi?"

"Tabii ki, tatlım." Cal peçetesini masaya attı. "Ama keşke---"

"Güvende kal," dedim onun için bitirerek.

"Biliyorum. Ama güzel kabiliyetlerim var, unuttun mu? Kendim için düşünebilirim."

"Bunu farkettim. Ama---"

"Ama ne?"

Cal ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Sakin kalmak onun için çok zordu. "Tekrar zarar görmeni istemiyorum," dedi boğuk bir sesle.

Sarılmak için ona uzandım. "Bir şey olmayacak." Ceketinin yünleri yanağımı kaşındırıyordu.

"Keşke seni burada güvende tutabilseydim, ama yapamayacağımı biliyorum ve biliyorum ki---"

Gülümseyerek, "Beni sonsuza dek odamda kilitli tutamazsın?" diye tamamladım.

"Evet," dedi. "Bunun gibi bir şey." Bronz yüzü sımsıcak görünüyordu.

"Gitsem iyi olacak. Ceketimi almalıyım." Hala sadece beyaz giyiyordum ve bu bırakması zor bir alışkanlıktı. Geçen gün Fatima'yla alışverişe gittim, o bir sürü renkli hamile kıyafeti aldı ama ben ona katılamadım. Bazen geceleri uyanıyor ve rozetimi göremeyince aklımı yitiriyorum. Ama daha sonra Seth'i arıyorum ve o beni sakinleştiriyor.

Cal ben gitmeden önce, "Bir şey daha," dedi. "Sana bir hediyem var." Ceketinin cebinden ufak bir kutu çıkarttı ve bana verdi. Kırmızı kurdeleyle bağlanmış siyah kadife bir kutu.

"Bana daha önce kimse hediye vermedi." Hediye almamla ellerim titremeye başladı.

"Eminim ki bu birçoğunun ilki olacak."

Kurdeleyi çözdüm ve kutuyu açtım. Bu benim kendi çipli saatimdi, tamamen beyaz deriden yapılmıştı.

Cal, "Bu eski döneme ait," dedi. "Ama hala çalışıyor."

Saati ne diyeceğimi bilemeden bileğime taktım. Cal'a bir şekilde saatini geri vermeliydim. Ama saati Nevada'dan buraya gelmedi.

"Cal," dedim. "Çipli saatin için, üzgünüm, ama---"

"Sorun değil." Cal gülümsedi. "O villadan gelen en önemli şey sendin."

"Hayır," dedim, gülümsememe engel olamadım. "Olay sadece saatinin kayboluşu değil. Cal, ben senin mahremiyetini işgal ettim. Bütün mesajlarını okudum."

"İyi bir nedenin var mıydı?"

"Devam etmemi sağladılar," dedim.

"O zaman özür dilemen gereken hiçbir şey yok."

"Ama karın," dedim. "Sophia. Sana olan son mesajını bile gördüm. 'Ama, tatlım, unutma. Her zaman---"

"---seni sevdiğimi unutma. Seviliyorsun." Sophia'nın kelimelelerini benim için tamamladı Cal.

"Neredeyse şey gibi hissettirdi."

"Ne gibi?"

"Sanki benimle de konuşuyormuş gibi." Gülünç olmuştum.

Bunu söylediğimde Cal'ın bütün yüzü aydınlandı. "Belki de seninle konuşuyordu," dedi. "Belki de hepimizle konuşuyordu."

Seth, kahvaltı odasına girerken, "Bana kahve ayırdınız mı?" diye sordu. Yanağımdan öptü ve yanıma oturdu, masadan kruvasan aldı. "Akşam yemeğine bizimle geliyorsun, değil mi, Baba?"

"Asla kaçırmam." Cal oğluna bir bardak kahve uzattı.

"Harika." Seth bardağı almak için uzandığında yeni çipli saatimi gördü ve duraksadı. "Yüce Barbelo, bu da ne?"

"Bir hediye," dedim. "Babandan."

Seth bileğimi kibarca eline koydu. "Ne, cep telefonu değil mi?"

"Ve kendimi teknolojiye bürüyeyim?" dedim. "Hayır, teşekkürler!"

Seth sırtarak, "Belki bir daha ki yıl," dedi. Ve daha sonra daha yakından bakmak için, saatin tokasını açtı. Arkaya çevirdi ve arkasını inceledi.

"Güzel, baba. İyi iş çıkardın."

Seth'in neye baktığını görmek için eğildim. Ve oymayı gördüm.

Cal saatimin arkasına, McNeal aile güneşini lazerle oydurmuştu!

Cal'a baktım, ama diyecek bir kelime bulamadım. Seth saati koluma geri takarken sadece Cal'a baktım.

Cal boğazını temizledi. "Siz ikiniz, gitseniz iyi olacak. Daha fazla vakit kaybetmeyin."

Seth kahvesinden bir yudum alırken, "Kesinlikle," diye onayladı. "Ne diyorsun, Blanca? Gidip biraz halkın arasına karışıp eğlenelim mi?"

İlk önce çipli saatime, daha sonra da yeni aileme baktım.

"Hadi gidelim," dedim. "Bugün en güzel paylaşımım olacak."

SON

TEŞEKKÜR

Bu kitap, arkasındaki iki kadının öncülüğü olmadan şu an elinizde olamazdı. Liza Royce Ajansı'nın temsilcisi olan arkadaşım, şampiyonum Liza Fleissig. Georgia McBride Medya Grubu'nun Georgia McBride'ı, hayalleri gerçekleştirir. Bu iki bayana minnettarlığımı yeterince dile getirmemin imkanı yok.

Jaime Arnold, benim harika gazetecim, sen YA dünyasının gerçek bir rock yıldızısın. Birçok soruyu cevaplandırдың ve çılgın fikirlerimi eğlenceli kıldığın için teşekkür ederim.

Beta okuyucularından, küçük orduma, Alana Albertson, Carol Brudnicki, Karyn Brudnicki, Muffie Humphrey, Vanessa Moody, Jennifer Parmenter, Sarah Weston ve Sharman Badgett-Young'a da teşekkür etmek isterim.

LRA kardeşlerim, Joshua David Bellin, Darlene Beck-Jacobson ve Sarah J. Schmitt birçok çılgınca emaili cevapladı ve yazıda uzman tavsiyelerde bulundular. LRA'den Ginger Harris-Dontzin, benim adıma çalıştığın için teşekkür ederim.

Jeanne Ryan, sadece yıllar önce oğlumun okuluna gelip vaktini gönüllü bir yazar olarak harcadığın için değil, sen hep benim iyilik perim oldun. En çok ihtiyacım olduğu zamanlarda yardıma koştun. "Nerve"ü büyük ekranda izlemek için sabırsızlanıyorum.

Kitabın bir başka görünmeyen eli ise Dale Carneige. Fikirlerdeki Vesta taktiklerini ilk onun 1936 yılına ait olan "Arkadaş Kazanmanın ve İnsanları Etkilemenin Yolları" adlı kitabından keşfetmiştim. Aynı zamanda alanında yoğunlaşmış ve Stanford Üniversitesi'nde mükemmel bir şekilde eğitimini gördüğüm "Psikoloji" nin de tecrübelerinden yararlandım.

Bütün sosyal medya arkadaşlarıma ve hayranlarıma teşekkür ediyorum. Ve özellikle Delta Gamma kardeşim, bloğumun her bir adımında arkamda olan, Claire McCormack Hazlett'a teşekkür ediyorum.

"Sixteen to Read" kardeşlerim, Michelle Andreani, Ashley Herring Blake, Jennie K. Brown, Jennifer DiGiovanni, Laurie Elizabeth Flynn, J. Keller Ford, Catherine Lo, Sarah Glenn Marsh, Sonya Mukherjee, Marisa Reichardt, Meghan Rogers, Shannon M. Parker, Erin L. Schneider, Janet B. Taylor ve Darcy Woods. Arkadaşlığınız sayesinde bu yolculuk daha da zenginleşti.

Washington, Edmonds'da yaşıyorum ve evime "Puget Sound" demekten gurur duyuyorum. Her hafta The Everett Daily Herald'a "I Brake for Moms" isimli bir köşe yazısı yazarım. Herald okurlarım, Pazar sabahlarını sizinle geçirmek mükemmel bir ayrıcalık. The Herald'daki mükemmel insanlar, Jon Bauer, Sally Birks, Andrea Brown, Gale Fiege, Jessi Loerch, Melanie Munk, Doug Parry ve Aaron Swaney, beni bir yazar olarak geliştirdiğiniz için teşekkür ederim. Ama en önemlisi ise, genel yayın yönetmeni Neal Pattin-

son'a, bütün gün evde olan ve bilinmeyen bir anneye şans tanıdığı için, ona çok büyük bir teşekkür borçluyum.

Annem ve babam, Bruce ve Carol Williams, bana sıcak ve mutlu anılar ile dolu olan bir çocukluk yaşattığınız için teşekkür ederim. Kız kardeşim Diane, bunu eğlenceli kıldığı için sana teşekkür ederim. İkinci annem ve babam, Marc ve Lynn Bardsley, isteyebileceğim en iyi ikinci anne ve baba.

Eşim, Doug, Blanca'nın dünyası için titizlikle uğraştığım zamanlarda bana katlandığın ve destek olduğun için sana teşekkür ediyorum. Bryce ve Brenna, sizi tüm kalbimle seviyorum. Sosyal medyaya katılacak kadar büyüdüğünüzde, annenizin her adımınızı takip edeceğinden emin olabilirsiniz. Eğlenin ve güvende kalın.

JENNIFER BARDSLEY

Jennifer Bardsley, The Everett Daily Herald'da "I Brake for Moms" köşesinde yazıyor. Jennifer'ı websitesinde: <http://Jennifer-Bardsley.net> ya da Facebook'ta, "The YA Gal" sayfasında bulabilirsiniz. Stanford Üniversitesi mezunu Jennifer, eşi ve iki çocuğuyla birlikte Washington, Edmonds'ta yaşıyor.

ÖN OKUMA

DAMAGED GOODS

JENNIFER BARDSLEY

BÖLÜM 1

Tek kokladığım şey deriydi. Seth'in kolları sırtıma dolanmış, elleri uzun kahverengi saçlarımın arasında dolaşıyordu. Dudaklarım onun dudaklarını parçalamak istiyordu, temasa açlardı. Ötemizde bir martı ağıyor ve Santa Cruz plajının dalgalarının üstünden uçuyordu.

Eğer Seth'i yeterince sert öpersem, yara izlerim unutulmaya yüz tutardı. Barbelo Nemo ve onun beyni, insanların hareketlerini kontrol eder. Çocukluğum Tabula Rasa'da, internetten gizlenmiş bir şekilde geçti. Gömleğinin yapışmasına rağmen, elimi Seth'in gömleğinden içeri soktum. Düğmesini açmaya başladım.

Seth, "Dur, Blanca," diyerek elimi ittirdi. "Otoparkta sadece biz yokuz."

Etrafıma baktım ve yabancılar her yerdelerdi. "Ne zamandan beri diğer insanların ne düşündüğünü umursuyorsun?"

"Bir Vesta'yla çıkmaya başladığımdan beri."

Geri çekildim ve kollarıma baktım. "Artık bir Vesta olmadığımı biliyorsun." Bileğimdeki eski çipli saati hissettim. Seth'in babası, Cal, platin rozetim çıkarıldığında bana bunu hediye etmişti. Bir Vesta'nın rozeti çıkartıldığında, Brethren'den kovulmuş olur.

"Yani, bu insanların fotoğrafımızı çekmesi seni rahatsız etmiyor. Öyle mi?" Seth, birkaç arabanın ötesinde bulunan küçük kalabalığı işaret etti.

Gösterdiği yere doğru baktım ve kameraların flaşları neredeyse gözlerimi kör ediyordu. Vestaların fotoğrafları asla başkaları tarafından çekilemez. Bu ayrıcalık sadece onları satın alan şirketlere reklam çekimlerinde tanınır. O içgüdüyle kendimi insanlardan korumak için ellerimle yüzümü kapattım. "Sorun değil," diye yalan söyledim ve ellerimi aşağı doğru indirdim. "Ama artık gitsek iyi olacak yoksa restorana geç kalacağız."

Seth beni kollarının arasına alarak, "Babam birkaç dakika bekleyebilir," dedi.

"Blanca!" diye bağırdı izleyicilerden biri. "Ve Veritas Rex! Gerçekten sen misin?"

Seth elini kaldırdı ve telefonunu salladı. "Ta kendisi!" Sonra beni öptü.

Bir karton gibi kaskatı kesildim. "Kes şunu," diye mırıldandım hareket etmemeye çalışarak. Şu an tek düşündüğüm kameralar ve bütün dünyada dolaşacak olan Seth'le özelim. "Gitmeliyiz yoksa geç kalacağız."

Seth burnumdan öptü. "Bu kadar dakik olduğunu bilmiyordum."

"Evet." Kendimi o sıkı kavramasından geriye doğru çektim. "Cal bekliyor." Ne kadar kısa sürede kaskımı takıp motosiklete binersen, o kadar iyi.

“Blanca,” diye bağırdı bir adam biz giderken. “Seni seviyorum! Bütün yıl boyunca seni takip ettim!”

Ceketimin altında titriyordum. Etrafımı saran ün beni ürperti-yordu.

Biraz daha ilerledikten sonra daha rahatladım. Motosikletle-rimizi sürmek için mükemmel bir gündü. Bu bizim en sevdiğimiz haftasonu ritüelimiz.

Hızlı giderken, özgürlüğün tadını aldığımı hissediyordum. En yüksek vitesa attığımızda, bir anlığına, üç ay öncesinde Nevada’da tutsak olduğumu unutabiliyordum.

Cal’ın seçtiğı restoran loş ışıklıydı. Bütün masalarda bulunan cam kavanozların içindeki mumlar, mekanın tek ışık kaynağıydı. Yürürken, diğar müşteriler bana bakıyordu.

Fısıltıları beni şaşırtmıyordu. Bir Vesta’nın halkın içinde dolaş-ması çok alışılmışın dışında bir şeydir ve ben tarihteki en ünlü Ves-talardan biriyim. Babam da Barbelo Nemo.

Ama baba kelimesi, bana işkence eden biri için kullandığım bir kelime değil. Bayan Lydia’nın da genelde annem olduğunu dü-şünmüyorum zaten. Ebeveynlik duygusunu tek hissettiğim insan, Barbelo’nun elli bir yıl önce, 2012’de, gerçek olmayan bir amaçla öğrencileri internetten korumak amacıyla açtığı okuldan beni otuz iki milyon dolar ödeyerek satın alan adam Cal McNeal. Barbelo’nun asıl amacı, ana durumlarda Vestaların bir ağını oluşturmaktı. Ona bağılı olan ajanlar dünyanın her yerindeydi.

Cal, bronz yüzündeki gülümsemeyle masada bizi bekliyordu. Saçları kulaklarına kadar uzanıyordu. Ona kesmesini hatırlatma-lıyım. Genellikle giydiğı dirsekleri yamalı açık kahverengi yün ce-

ketini giyiyordu. Masaya geldiğimizde ayağa kalktı ve ikimize de sarıldı.

"Yolculuğunuz nasıldı, eğlendiniz mi?"

Seth, "Dağlardan kumsala," diyerek masaya doğru geçti. Ceke-tini çıkarttı ve kolundaki dövmeleeri göründü. Seth'in yüzünde de dövmeleer vardı, en dikkat çekici olanı ise de aslan başlı kobraydı. Bu yılan Seth'te farketttiğim ilk şeydi. Bir yıl önce, mezuniyetimin birkaç gün öncesinde Tabula Rasa'ya sızıp, fotoğrafiımı çekip Veritas Rex'te paylaşmıştı. Seth, işin ucunda yasalara aykırı gelmek bile olsa, herhangi bir hikayeyi öğrenip yayabilmek için her şeyi yapan ünlü bir blogger.

Benim cildim bembeyaz. Birkaç dikkate değeri istisnalar dışında, hayatım boyunca kurallara uyan biri oldum. Hala daha, bir dövmem yok ve teknolojiyle iç içe değiliim. Bu bırakılması zor bir alışkanlık.

Cal, ekmek sepetini bana doğru uzattı. "Blanca, bugün Stanford'daki arkadaşımıyla konuştum. İyi haberlerim var."

"Evet?" diyerek derin bir iç çektim ve içinden hiç almadan ekmek sepetini Cal'a doğru geri ittirdim.

Cal, ekmeğine yağ sürdü. "Senin bu özel durumun hakkında dekanla konuştum. Bir yıldır okulda olmadığını, ama sınıfının en iyisi olarak mezun olduğunu söyledim."

Seth suyunu içerken boğuluyordu. "Sınıfının en iyisi mi? Sanırım Vesta alımındaki en yüksek teklifçiye açık artırmayla satıldı demek istiyorsun."

Cal, "Kesinlikle," dedi. "Blanca, sen Tabula Rasa'nın bölüm birincisi gibi bir şeysin. Dekana, farklı bir dönemle ilgili normal bir

eğitim aldığını, bilim ve teknolojide özel ders aldığını ve böylelikle yeterlilik sınavı olan STEM'i geçebileceğini söyledim."

Çok heveslenmişim. Altı ay önce Cal, üniversite önerdiğinde şaka yaptığını zannetmişim. Bu fikri göz önünde bulundurmadan bile silip atmışım.

McNeal Güneş Sistemi'nin yüzü olmayı sevmediğimden değil. Bir billboardda benim olduğum bir reklamı her görüşümde, tatlı bir ürperti oluyor. Ama McNeal Güneş Sistemi'ni tanıtmak ve güneş sisteminin gerçekten nasıl çalıştığını anlamak çok farklı şeyler. Ama ben kafasında ponpon olan bir jeton olmak istemiyorum. Yeni buluşlar yapan ve güç sistemleri tasarlayan gerçek bir mühendis olmak istiyorum.

Cal, bu hayalime kavuşabilmem için bana yardım etmek istiyor. Seth kendini Veritas Rex'e o kadar adanmış ki, babasının şirketinde çalışmasının imkanı yok. Ama belki bir gün McNeal Güneş Sistemi'nin yönetim kuruluna katılacağım ve insanlar benim fikirlerime saygı duyacak. Bu da, Cal'ın kızı olabilmem için başka bir yol. Onun akıllı varisi olacağım.

"Dekan ne dedi?" Heyecandan dizlerim titriyordu.

Cal yağ bıçağını masaya bıraktı. "Tabii ki kim olduğunu biliyor. Kaçırıldığın ortaya çıktığında, o da dünyanın geri kalanı gibi haberlerden izlemiş."

"Ve?" dedim peçetemle oynarken.

Cal gülümsedi. "Özel durumlar göz önünde bulunduruldu ve seni profesörlerden oluşan bir heyetle özel bir giriş sınavına almayı kabul etti."

Masadan Cal'a doğru uzanıp sıkıca sarıldım. "İşte bu!"

Seth, "Harika, Baba," dedi. "Bunu nasıl becerdin? Stanford'un daha önce bu şekilde bir öğrenci aldığını hiç duymadım."

"Çünkü daha önce hiçbir Vesta başvurusu almadılar. Artı, annenden sonra bir yurda isim verilmesi yardımcı oldu, Seth. Büyük bir bağışçı olmanın ödülleri vardır."

Cal'ın karısı, Sophia, Seth on yedi yaşındayken Beyin Kanseri'nden ölmeden önce Stanford Üniversitesi'nde antropoloji profesörüydü. Bu, bütün dünyanın cep telefonlarının kansere neden olduğunu farketmeden yıllar önceydi. Sophia birçok kurbandan sadece biriydi. Ölmeden önce iş hayatı, Barbelo Nemo'yu ve oluşturduğu Vesta düzenini araştırmakla geçti.

Seth, "Annemin öğrencisi olman onu çok heyecanlandırırdı," dedi. "Muhtemelen seni takip eder ve güzel davranışlarını not alırdı."

"O zaman, annene!" diyerek su bardağımı kaldırdım.

Seth, "Anneme," diye cevapladı.

Cal, şarap bardağını kaldırdı. "Sophia'ya, üçlü bir şerefe."

"Gülümseyin, McNeallar." Yağlı, siyah saçlı ve çirkin gülümsemeli adam telefonunu bize doğru tutuyordu. "Ne kadar da dokunaklı bir an." Flaş patladı.

Bardağımı bıraktım ve su masaya sıçradı.

"Veritas Rex ve Vesta sevgilisi. Sizi yakaladım!" Başka bir aptal da sessizce yaklaştı. İkisinin de çılgına dönmüş bir şekilde yazı yazıyor olmaları ve bizi direkt internete yüklemeleri, bana onların ünlü gazeteciler olduğunu düşündürdü.

Seth yüzlerine ekmek savurarak, "Derhal burayı terkedin," diye gürlledi.

Boylu poslu ve kel bir adam aceleyle geldi. "Bir sorun mu var?" Gazetecilere döndü. "Ben bu işletmenin sahibiyim ve burayı acilen terk etmezseniz polisi arayacağım."

Seth hala ekmek fırlatıyordu. Yağlı saçlı olan bir parça yakaladı ve ağzına attı. "Teşekkürler, Rex," diye mırıldandı kırıltıların arasından, "görüşürüz."

Hemen birkaç garson geldi ve etrafı temizlemeye başladı. "İçtenlikle özür dilerim, Bayan Blanca. Bu Virüsler nasıl girdi bilmiyorum." Buranın sahibi, Müdür Russell'in bana Tabula Rasa'da öğrettiği, ünlü bloggerlar için kullanılan aşağılayıcı terimi kullandı.

"Bu sizin suçunuz değil. Virüslerle uğraşmak zordur." Masanın altından ayağımı Seth'in bacağına doğru sürttüm.

"Beyaz kıyafetinizi görmüş olmalılar."

"Sorun değil." Kafamı salladım. "Aliştım." Yemeğin onlardan olması teklifini reddetsem de, ısrar etti.

Daha sonra, birkaç cheeseburger sonrasında, Cal tekrar gardırobumun konusunu açtı.

"Biliyorsun, Blanca. Artık beyaz giymene gerek yok, eğer dikkati üstüne çekmekten hoşlanmıyorsan."

"Tabii ki dikkati üstüme çekmek istemiyorum!"

Cal, "Öyleyse neden bazı şeyleri değiştirmiyorsun?" dedi. "Yeni kıyafetler al."

Destek bekleyerek Seth'e baktım, ama o da babasına katıldığını belirterek kafasını salladı.

Seth, "Fatima şu an renkli giyiniyor," dedi ve ekledi "ve hala bir Vesta."

En yakın arkadaşım Fatima'yı gözümün önüne getirdim. Onu en son gördüğümde, moda evinden yeşil ipek bir elbise giyiyordu

ve karpuz yutmuş bir yılan gibi görünüyordu. Altı aylık hamile ve görünüşü hala "Yakışıklı çocuk alarmı!" diyordu. Yarın akşam Beau ve Fatima'nın nişan partileri var.

Diğer yandan ben, dillere destan bir kızdım. Kahverengi saçlar, yeşil gözler ve temiz bir cilt. Tabula Rasa'dayken sabun sattırabilecek bir yüzüm olduğunu söylerlerdi.

"Vesta olmak istemiyorum. Ben artık bir McNeal'ım. Ama renkli giyinmek yanlış geliyor."

"Sadece kıyafetler değil." Seth'in telefonu titredi ve gelen şeyleri göz ardı etti. "Evden sadece benimle ya da babamla çıkıyorsun."

"Bu doğru değil!" diye üsteledim. "Geçen hafta McNeal Güneş Sistemi reklamı için stüdyoya gittim."

Cal, "Doğru," diye onayladı. "Ama bu bir Vesta'nın yapacağı bir şey."

"Bu da ne demek oluyor? McNeal Güneş Sistemi'nin yüzü olmamı istemiyor musun?" Sanki çok fazla patates kızartması yemişim gibi karnım şişmişti.

"Tabii ki istiyorum, tatlım. Şirketim için yaptığın kampanyayı seviyorum." Cal uzandı ve elime dokundu. "Senin için endişeleniyoruz. Oradan çıkmanı ve yeni arkadaşlar edinmeni istiyoruz."

Döndüm ve Seth'e baktım. "Bu geçen geceyle ilgili değil mi? Bana hala seninle gece kulübüne gelmediğim ve babanı yanına almak zorunda kaldığın için kızgınsın."

Seth dikkatlice bana baktı. "Sadece geçen gece değil. Her zaman böyle. Dünyanın bu kadar küçük olması sağlıksız."

Cal, "Üniversite büyük bir adım," dedi, "hem akademik açıdan, hem de insanların içine karışmayı öğrenip, yeni arkadaşlıklar kurmak açısından."

"Birçok insanla tanışıyorum! İnternette tonlarca arkadaş edindim. The Lighthouse'ta ne zaman yeni bir gönderi paylaşsam, binlerce yorum alıyorum."

Seth, delici kahverengi gözlerle bana baktı. "Blanca, bu işte yenisin, ama internette arkadaş edinmek, yüz yüze arkadaş edinmekten çok daha kolay. Bu başka bir etkileşim şekli."

Tam o anda, bir flaş beni zıplattı. Ama bu sefer fotoğrafımı çeken bir Virüs değildi. Diğer köşede, çocuklarının fotoğrafını çeken bir aileydi. "Yüz yüze tanışmak, korkutucu olabilir," dedim.

Cal, "Bazen," diyerek kafasını salladı, "ama normalde değil."

"Bana göre normal farklı."

Seth, "Tam olarak bahsettiğimiz nokta," dedi.

Cal sandalyesine yaslandı. "Birisiyle, yaşadıklarını atlatabilmen için sohbet etmenin yardımcı olabileceğini düşünüyoruz."

"Yani, psikiyatrist gibi mi? Deli olduğumu mu düşünüyorsunuz?" Çipli saatimi, eskiden rozetimin olduğu yerde döndürüp durmaya başladım.

Seth bana yaklaştı ve sesini alçalttı. "Deli olduğunu düşünmüyoruz. Ama başına gerçekten saçma sapan şeyler geldi."

Cal, "Annemi kaybettin," dedi.

"Bayan Lydia benim annem değildi! Yani, beni doğurdu. Sadece bu kadar. Ona olan şeyi neden umursayayım ki?"

Cal, "Bir şey hissediyor olmalısın," dedi.

"Hiçbir şey hissetmiyorum."

Seth, "Öyleyse neden bağırarak konuşuyorsun?" diye sordu.

Odaya baktım ve üzerimdeki bakışları gördüm.

Garsonumuz geldi. "Tatlı için hazır mısınız?" diye sordu.

"Evet," dedi Cal. "Lütfen menüyü getir."

"Hayır, teşekkürler." Ellerimi birbirine kenetledim.

Garson gittiğinde, Seth dirseğıme dokundu. "Sana bir randevu ayarladık."

"Ne?"

Cal, "Dr. Meredith'le," dedi. "Bir terapist."

"Özelimi tamamen yabancı birine mi anlatmamı istiyorsunuz?" İçimdeki fırtına büyürken, sakinliğimi bozmamaya çalışıyordum.

"O yabancı değil, Blanca. Dr. Meredith'le sen kaçırıldığında görüşmeye başladık."

Kalp atışlarım hızlanmıştı. "Ona benden mi bahsettiniz? Özel hayatımı bir başkasıyla mı paylaştınız?"

Seth, "Tabii ki hayır," dedi. "Babam ve benim çözmemiz gereken sorunlarımız vardı. Biliyorsun ki beş yılımı babamın annemi aldatıldığını düşünmeye verdim."

Cal geri çekildi. "Ve senin de sorunların var, Blanca."

Güçlkle yutkundum. Uzandım ve beyaz deri ceketimi aldım. Belki de kalkıp gitmeliyim. Motosikletimle McNeal Malikânesi'ne geri dönmeliyim. Ama bu da kendi başıma bir yere gitmek demekti. En son tek başıma çıktığımda, iyi arkadaşım Ethan öldürüldü ve Bayan Lydia beni kaçırdı.

Cal, "Bazen yetişkin olmak, yapmak istemediğin şeyleri yapmaktır," dedi.

Seth, "Eğer yardımcı olacaksa, gelecek hafta randevuna seni ben götürebilirim," dedi.

"Asla," dedim. "Bu şekilde bir ilgiye ihtiyacım yok."

Eğer yeterince denersem bunu yapabilirim.

Ayağa kalktım ve ceketimi aldım. "Yemek için teşekkürler," diye söyledim.

Gitmek için döndüğümde siyah takım elbiselere çarptım. Up uzun bir adam, her bir yanı saçları gibi keskindi. Kadın ise neredeyse benim boyumdaydı.

"Blanca Nemo?" Kadının sabit bir sesi vardı. İkisi de elektronik rozetlerini göstermek için avuçlarını kaldırmışlardı. FBI'dan Ajan Carter ve Ajan Marlow. Sizi sorgulamak için almak durumundayız."

Seth, "Bu da ne demek?" diye ayağa fırladı.

Cal, "Blanca?" diye sıçradı. "Bu neyle ilgili?"

"Bilmiyorum." Ajanların göremeyeceği şekilde ona korku dolu bir bakış attım.

"Avukatsız hiçbir şey söyleme. Tamam mı, tatlım?" Cal çipli saatinde bir şeyler yazıyordu. "Nancy gelene kadar bekle."

"Hadi, Bayan Nemo." Erkek ajan kolumdan tuttu, "arabamız dışarıda."

"Ahh! Bu kadar sıkmanıza gerek yok!"

Seth, "Onun adı 'Nemo' değil," diye bağırırdı. "O Blanca McNeal."

Seth ve Cal hemen arkamızdan restoranın dışında bekleyen siyah sedan arabaya doğru geldiler.

McNeallara bir kez daha bakmak için döndüm. İkisinin de yüzü endişe kaplıydı.

Ajanlar beni arka koltuğa oturttururken ruhsuz bir şekilde gülümsedim.

İroni öldürür. Onlar olmadan bir yere gidiyorum nihayetinde.

BÖLÜM 2

Ciğerlerime güçlükle tüm nefesimi doldurdum. Nevada'daki hapsimden sonra küçük yerler sinirlerimi bozar. İki büyük ayna odayı daha büyük gösteriyordu. Ama Cal'ın dedektif romanlarını yeterince okumuştum ve böylelikle onların tek taraflı pencereler olduğunu biliyordum.

Gösterilmek için iğneyle tutturulmuş bir kelebek gibi hissediyordum.

Ajan Marlow önümde devasa plastik bir sandalyede oturuyordu. Pazıları cevizi bile kırabilecek gibi görünüyordu. Ajan Carter, onun tam tersine miniydi. Sol elinde eklemlerine kadar uzanan uğur böceği dövmesi vardı. Erkeksi saç stili onu genç gösteriyordu ama göz çevresinde kırışıklıklar vardı.

Ajan Carter, "Kayıt başlasın," dedi ve sorguyu kaydetmek için telefonuna tıkladı, "şahıs avukatı gelene kadar konuşmayı reddetti."

Ajan Marlow kibar bir ses tonuyla, "Biliyorsun," dedi. "Herhangi bir suçun yok. Sorularımızın birkaçını cevaplayabilirsin. Avukata gerek yok."

Bileğime doğru baktım ve tepki vermedim. Beni FBI binasına getirdiklerinde ilk yaptıkları şey 'himaye' için çipli saatimi almak oldu.

"Hesaplarına giriş yapmayacağız," dedi çipli saatimi özel bir kuya koyan ajan. "Bu, federal bir binaya girerken himaye edilmek için standart bir protokoldür. Telefonlar başlarını belaya sokmasın diye çoğu insanın ellerine kurşun kaplı eldivenler giydirilir."

Bileğim anormal bir şekilde pürüzsüzdü. Önce rozetim, şimdi de saatim. Çıplak tenim benimle alay ediyordu.

Ajan Carter, "Seninle ilgili her şeyi biliyorum, Blanca," dedi. "Her bir detayı."

Ona doğru baktım. Ben de Margie Carter'ın her şeyini biliyordum. Vesta Düşmanları denen derste, ilk senemde onu işlemiştik. Ders kitabımdaki fotoğrafına göre çok fazla yaşlıydı.

Ajan Carter masaya doğru yaslandı. "On yedi yıldır Vestaları gözlemliyorum. Barbelo Nemo'yu ilk araştırmaya başladığımda sen bebek bezinin içindeydin."

Ellerimi büktüm. Sanki yukarıdan çekiliyormuşum gibi omurgamı düzelttim. Yukarıdan çekiliyordum. İfademi düzelttim ve böylelikle duygularımın bütün kanıtları yok olacaktı. Eğer Bayan Corina bana bir şey öğrettiyse, o da iletişimin yüzde altmışının sözsüz olduğudur. Bu yüzden dudaklarım kapalıyken vücudumun konuşmasının imkanı yok.

Ajan Carter parmaklarını masanın üstünde oynatmaya ve bana bakmaya başladı. "Bir sürü sorum var, Blanca. Şimdi gerçekten kimin tarafında olduğunu kanıtlama vakti."

Bir kas bile oynatmadan cevap verdim. Sonsuza kadar böyle oturabilirdim. Müdür Russell, Bayan Corina ve Tabula Rasa'daki diğer öğretmenler benimle gurur duyardı. Eğer yaşıyor olsaydı, Barbelo da.

Saniyeler saatler gibi geçiyordu. Uzun bir zaman sonra, kapıda bir hisırtı duydum. McNeal ailesinin avukatı Nancy Robinson'ı görmek için döndüm.

"Artık buradayım, Blanca." Nancy odaya fırtına gibi girdi.

"Trafik berbattı." Ajanlarla el sıkışmak için elini uzattı. "Nancy Robinson. Tanıştığımıza sevindim. Hadi şu parodinin üstesinden gelineyim." Yanımdaki sandalyeye oturdu ve telefonuna tıkladı. "Kendi kanıtımız için bunu kaydedeceğiz, tabii ki, Blanca'nın tamamen gönüllü olarak burada olmasına rağmen."

"Evet, hadi başlayalım." Ajan Carter yakın bir şekilde bana bakıyordu. "Blanca Nemo'yla Vesta düzeninin iç çalışmalarını görüşmek için buradayız."

"Benim adım Nemo değil."

Ajan Marlow, "Bay Calum McNeal tarafından evlatlık edinildiniz mi?" diye sordu. "Bunu bilmiyordum."

Nancy bana kafa salladı, bu yüzden cevap verdim. "Hayır," dedim. "Resmi olarak değil."

Eğer bunu resmi olarak yapsaydık---Cal'ın böyle istediğini zannederek---alengirli olurdu. Yasal olarak, Seth erkek kardeşim olurdu. Hipotetik enstest şu an kaldırabileceğimden daha fazlası olurdu.

Nancy, "Blanca'nın seçtiği herhangi bir ismi kullanma hakkı var," dedi. "Lütfen buna saygı gösterin."

Ajan Marlow devam etti. "Barbelo Nemo ve Lydia Xavier senin biyolojik anne ve baban mı?"

"Lydia Xavier mi?" dedim, Nancy beni durdurmaya kalkmadan önce. "Bu ismi nereden duydun?" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kendime sinirlendim. Gereksiz bir bilgiyi ortaya çıkarmaktan daha iyisini biliyorum. Ama Bayan Lydia'nın soyadını daha önce hiç duymadım.

Ajan Carter, "Kaynaklarımızı açığa çıkarmıyoruz," dedi. "Soruyu cevaplayın."

Nancy laf arasında, "Hayır, sanırım değil," dedi. "Eğer kaba olacaksanız, Blanca'yla birlikte çalışmaya gerek yok. Tutuklu değil. Ve sorusu güzel. Lydia'nın soyadını bulabilmek için aylardır uğraşıyoruz. Vesayet ve Miras Mahkemesi için buna ihtiyacımız var. Blanca'nın, Lydia'nın yasal varisi olduğu varsayımı altında çalışıyoruz."

Ajan Marlow'un dudakları seğirdi. "Üzgünüm, ama kaynaklarımızı açığa çıkaramayız. Bu, Vesta düzeninin bir suç faaliyeti olduğu iddia edilen ve hala devam eden bir araştırmadır. Blanca'nın The Lighthouse'ta yaptığı paylaşımlardan yola çıkarak, onun da yanlış yapan herkesin adaletine kavuşmasına en az bizim kadar kendini adayacağını düşündük."

Ajan Carter dumanlı ve rahatsız edici sesiyle, "Sana söylemiştim, Marlow," dedi, "o da geri kalanı gibi ağzını kapalı tutacak. Beyaz giyen bir akıl hastasına asla güvenme."

"Ben bir akıl hastası değilim!"

"Bu yersizdi." Nancy'nin sesi tizdi.

"Kanıtla." Ajan Carter elini kaldırdı ve bana bir fotoğraf gösterdi. "Bu kişiyi tanıyor musun?" Tahminen yirmi üç, yani Seth'in yaşlarında olan uzun boylu Asyalı bir adam gösterdi. Beline kadar çıplaktı ve kum torbasına vuruyordu. Terler keskin hatlı kaslarından akıyordu.

Onu tanıyor muyum? Tabii ki evet. Bu benim arkadaşım Keung. Hatırladığımdan daha yaşlı görünüyor ve her zamankinden çok daha yakışıklı.

"Hayır," dedim. "Bunun kim olduğunu bilmiyorum."

Ajan Carter bana sertçe baktı. Daha sonra avcunun içinden bir sürü fotoğraf gösterdi. "Bunu? Ya da bunu?"

Kafamı salladım, ama vücudumun geri kalanı hala sabitti. Onlara bir şey söylemenin faydası olmayacağını görüyordum.

Ajan Marlow bana başka bir fotoğraf gösterdi. "Peki, ya bunu tanıyor musun?"

"Üzgünüm. Hiçbir fikrim yok."

"Kahretsin, Nemo!" Ajan Carter elini masaya vurdu. "Yalan söylediğini biliyorum!"

Eğitimime rağmen, ürküyordum. Öyle sarsıldım ki, muşambanın üstündeki sandalyem çatırdadı. Daha sonra derin bir nefes aldım ve nefes alışıma odaklandım.

Nancy çok sinirlendi. "Bu yersizdi. Her ne olursa olsun, onun doğruluğunu sorgulayacak bir sebebin yok. Blanca'nın çocukluğunu bir halvette hapsolmuş ve alıkonmuş, saldırıya uğramış olarak geçirdiğini ve neredeyse öldürülmek üzere olduğu yakın bir geçmişe sahip olduğunu hatırlatayım."

Ajan Carter, "Blanca'nın böyle yapması, bilgiyle olayı ileriye taşımamızdansa, adli faaliyetlerin icrasına engel olacaktır," dedi.

Nancy, "Hayır," diye cevapladı. "Blanca'nın böyle yapması tedbirli olduğu için. Eğer size güvenliğinin korkusundan dolayı bir şey söylemiyorsa, bu adli faaliyetlerin icrasına engel olmak değildir. Ne yapacaksınız? Onu tanık korumaya mı koyacaksınız? Bütün hayatı boyunca saklı tutuldu."

"Bir dakika." Ajan Marlow sözlü saldırıyı durdurmak için elini kaldırdı. "Kimse Blanca'yı adli faaliyetlerin icrasına engel olmasıyla itham etmiyor. Biraz bekleyelim ve sakinleşelim, daha sonra tekrar devam edelim."

"Bana başka bir şey sorun." Kelimelerim yumuşak ve hızlıydı. "Bana farklı bir soru sorun."

Nancy dövme kaşlarını bana doğru kaldırdı. Daha sonra Ajan Carter ve Marlow'a döndü. "Kızı duydunuz. Blanca'ya başka bir yolla bir şeyler sormayı deneyin."

Ajan Marlow, "Başka bir yolla mı?" diye tekrarladı. "Tamam, Blanca. Buna ne dersin? Bize gardiyanlarla ilgili ne söyleyebilirsiniz?"

İşte bunu yapabilirim. Ne diyeceğimi tam anlamıyla biliyorum çünkü ders kitabındaki cevap beynime yerleşmiş. "2028'de kuruldu," diye başladım. "Gardiyan düzeni, Beijing'de Vestalar'a rakip olmak için oluşturuldu. Bu sırada Tabula Rasa on altı yaşındaydı ve ilk mezunlarını kutluyordu."

Ajan Carter laf arasında, "Annenin, baban Barbelo Nemo tarafından, satın alındığı zaman," dedi.

"Bu iki insanı ebeveynlerim olarak görmüyorum." Biraz daha dik oturdum ve başka hiçbir şey söylemedim.

Bir dakika boyunca, tamamen bir sessizlik oldu ve dördümüz de birbirimize baktık.

Ajan Marlow sessizliği bozarak, "Lütfen, Blanca," dedi. "Lütfen devam et. Ajan Carter bir daha bölmeyecek," diyerek ona baktı.

Nancy bana kafa salladı, ben diğer ezberlenmiş satıra geçtim. "Tabula Rasa, özel hayatın son kalesi olarak uluslararası bir ün kazanıyordu. Dünyanın, asıl ayak izinin eksikliğinin bir emtia olduğunu farketmesiyle, Wu Park adındaki Çinli bir işkadını başarımızı kopyalamaya başladı. Daha sonraki yıllarda, Barbelo Nemo'nun Tabula Rasa'da kurduğu Vesta sistemi o kadar ünlendi ki, diğer ülkelerde de kopyalanmaya başlandı.

Mesela Berlin'deki Keiner okulu ve Meksika'daki Nadie okulu. Ebeveynlerin, çocuklarının gizliliğindeki finansal değeri farketmeye başlamasıyla, daha fazla aile yer için yalvardı."

Ajan Carter, " 'Bizimki' dedin," dedi.

"Ne?"

" 'Bizim başarımız' dedin," dedi ve masaya ellerini koydu.

"Hayır, demedim."

Ya da dedim mi? Gerçekten hatırlayamıyorum.

Ajan Carter ifadesizce, "Bayan Nemo," dedi. "Hala kendinizi bir Vesta olarak görüyor musunuz?"

"Artık bir Vesta değilim ve adım Nemo değil. McNeal. Size söyledim."

Ajan Marlow, "Size inanmak istiyoruz," dedi. "Ama yapamayız."

Ajan Carter, "Bir yalancıya güvenmek oldukça zor," diye söyledi.

Nancy, "Yalancı mı?" diye bağırdı. "Blanca, hiçbir şart altında bir kelime daha etme. Bu insanlara mahkeme kararı dışında yardım etmeyi bitirdin."

Ajan Marlow, "Ayarlanması kolay olabilir," dedi.

Ajan Carter parmaklarını şıklattı ve başka bir fotoğraf geldi. Pürüzlü ve anlaması zordu. Fotoğraf sanki siste çekilmiş gibiydi.

Ama beyaz pantolonumun farkedilmesi kolaydı. Seth'i öpmek için parmak uçlarımda duruyordum. Apartmanının girişinde birbimize sokulmuş bir haldeydik.

"Ee, yani? Birçok insan her gün fotoğrafımı çekiyor."

Ajan Carter, taze bir et yemek üzere olan bir panter gibi gülümsemi.

"Köşeye bak."

Ben de baktım. Ve gördüğüm şey beni çok etti.

Keung da fotoğrafta, bizi izliyordu.

Nancy, "Blanca," dedi. "Sana şiddetle daha fazla soru cevaplamamı tavsiye ederim."

Ona katıldığımı belirterek kafamı salladım ve boş bileğimi kavradım.

Eğer Keung'un ilham aldığı tek bir şey varsa, o da sessizliktir.

Tenimin gece havasına dokunmasıyla, tüylerim diken diken oldu. Ay yoktu, yıldızlar da şehrin çirkin ışıklarının arkasına saklanmıştı. Deri ceketim bana sarılıyor ama üşümekten korumuyordu. Dışarıda Cal ve Seth'in beni beklediğini görünce, hemen onlara doğru koştum.

İlk önce Seth bana uzandı ve kollarının arasına aldı. Cal hızlıca Nancy'ye hoşça kal dedi ve bizi limuzine götürdü. Şoförümüz, Alan, otoparkın önünde bekliyor ve arka kapıyı açık tutuyordu.

"Motoruma ne oldu?" diye sordum.

Cal, "Endişelenme," dedi. "Evde tek parça halinde."

Limuzinin orta koltuğuna oturdum ve gözlerimi sıkıca kapattım. Malikaneye en son hızda gidene kadar da açmadım. Cal ve Seth, ellerimi tutuyorlardı.

Cal, "Geçti," dedi. Elimi hafifçe sıktı ve bıraktı.

"Ne istediler?" dedi ve kafamı biraz daha omzuna bastırdı.

"Bana Gardiyanları sordular."

Seth, "Çinli Vestalar mı?" diye sordu.

"Onlar Vesta değiller." Kafamı kaldırdım ve pozisyon değiştirdim. "Gardiyanlar tamamen farklılar."

"Nasıl farklılar? Çocuklarını on sekiz yıl boyunca siber güvenli bir yere kapat ve daha sonra onları en yüksek teklif verene sat." Seth boynunun arkasını kaşıdı. "Bence tamamen aynılar."

Sinirden boğazım yanıyordu. Kin doluydum. "Aynı değiller. Vestalar senede on kişiye verirler, ama Gardiyanlar yüzlerce üretim yaparlar. O kadar çok mezunları var ki, büyük anlaşmalar imzalayamıyorlar. Birkaç şanslı olanı, multi milyon dolarlık firmalarda sözcü olur. Geri kalanı ise küçük hükümet pozisyonlarında olurlar. Eski Confucian sınavının bükülmüş versiyonu gibi."

Seth, "Con-fu-fu ne?" diye sordu.

Dönüp ona baktım. "Konfiçyus'un kim olduğunu bilmiyor musun?"

"Bilmeli miyim?"

Cal, "Eski Çinli bir filozof," dedi. "Han hanedanlığında başladı bu sınav. Hükümet bürokrati olmak isteyen adamlar, imparatorlukla ilgili, Konfüçyus klasiklerine dayanan bu sınavları geçmek zorundalardı."

Onaylayarak kafamı salladım. "Bu, şu an Gardiyanların yaptıklarına benziyor. Programdan mezun ol ve bir iş bul. "

Seth, "Bu kesinlikle Vestalar gibi," dedi.

"Vestalar hükümette çalışmazlar!" Bazen Seth beni dinlemiyormuş gibi hissediyordum.

Cal, "Yani FBI Gardiyanlarla mı ilgileniyor?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Şimdi her şeyi biliyorsun."

Yani, neredeyse her şey. Onlara Keung'u söylemedim. Ya da beni takip etmesinin olası sebebini.

Sosyal medyayı hiç kullanmamak birini ne kadar değerli kılabilir? 35 milyon dolar? Mahremiyetin kalmadığı bir dünyada evet.

Blanca, Tabula Rasa kaidelerinin en iyisi olduğunu bilir. Çünkü internet bağımlılığının ve akıllı telefonların mahremiyeti ele geçirdiği bir dünyada hiç sanal izi olmayan seçkin biri olarak yetiştirildi. Şirketlerin reklam kampanyaları için oldukça değerlidir. Ancak bir Virüs, Blanca'nın fotoğrafını çekmeyi başarıp gizliliğini ihlal edince, gerçek dünyayla yüzleşmeye başlayacağı olaylar zincirini harekete geçirir.

Zengin iş adamı Cal McNeal internet bağımlısı oğlu Seth'i geri kazanmak için Blanca'yı açık artırmada 35 milyon dolara satın alır. Seth ve Blanca birbirlerini tanıdıkça aralarında bir arkadaşlık gelişir. Verilen her emri sorgulamadan yerine getirilmesi için yetiştirilen Blanca, okulunu, öğretmenlerini ve hatta arkadaşlarını sorgulamaya başlar. Blanca'nın üzüntüsünü, kaybını, mücadelesini, inancını hissedeceğiniz bu hikayede onun saf ve tecrübesiz gerçekleri öğrendikçe kendi kararlarını verebilmesine ve kişiliğini bulmasına tanık olacaksınız.

Mahremiyetin kalmadığı bir dünyada özgürlüğünü kazanmak için tek yapması gereken ondan vazgeçmek ve ÇEVİRİMİÇİ olmak.

www.paykitap.com

t24

